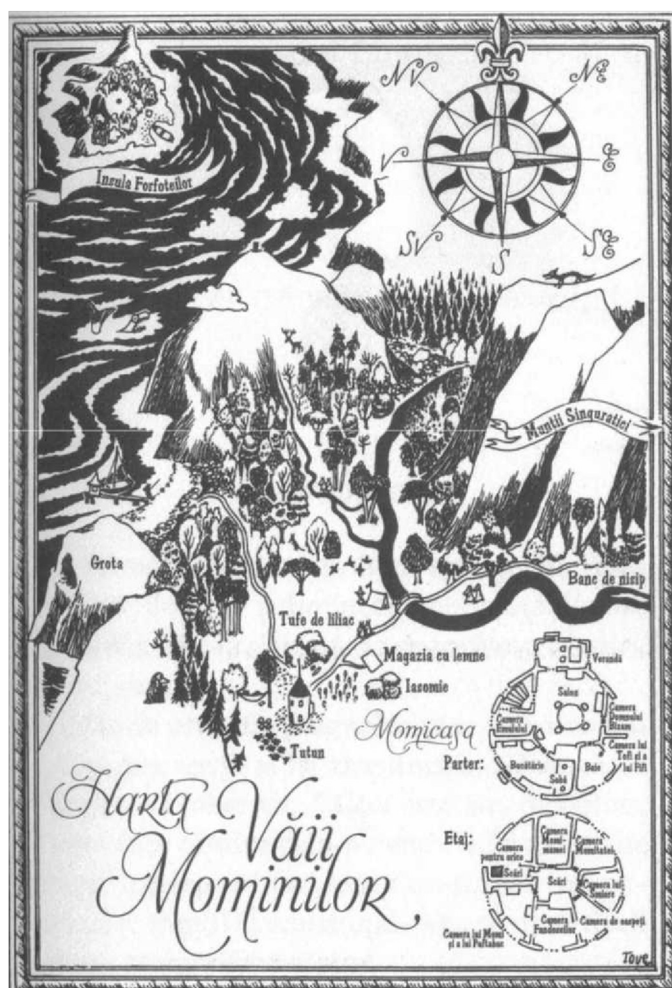

PĂLĂRIA VRĂJITORULUI
TOVE JANSSON

În Valea Mominilor vine primăvara. După o sută de zile şi o sută de nopţi de hibernare, Momi, Puftabac şi Smiorc se trezesc puşi pe fapte mari. Urcă degrabă pe cel mai înalt vârf de munte şi găsesc un obiect neobişnuit: o pălărie neagră magică. Orice ajunge în interiorul pălăriei se transformă în altceva. în momicasă e mare zăpăceală, dar mominii, îndrăzneţi, nu se sperie cu una, cu două. Pălăria Vrăjitorului *e o poveste despre vietăţi mai mici şi mai măricele, despre întâmplări, unele nemaipomenit de frumoase, altele care–ţi dau fiori, aşa cum se cuvine ca să poţi spune că ai trăit o aventură pe cinste.*

Insula Forfoteilor
NV
NE
V
E
SV
S
SE
Munții Singurătăței
Grota
Banc de nisip
Tufe de liliac
Magazia cu lemne
Iasomie
Tutun
Momicasa
Parter:
Verandă
Salon
Bucătărie
Sobă
Baie
Etaj:
Scări
Camera de oaspeți
Harta Văii Mominilor
Tove

Cuprins

INTRODUCERE

Prima zăpadă a iernii se aşternu în Valea Mominilor într–o dimineaţă mohorâtă. Venise pe furiş, tăcută şi deasă. în doar câteva ceasuri, totul era alb.

Momi privi din prag valea ce se cuibărea sub plapuma iernii şi îşi zise liniştit: „Diseară ne băgăm la hibernat..." Căci asta fac, de obicei, mominii, cândva prin noiembrie (şi asta–i, de fapt, înţelept să faci, dacă nu–ţi plac întunericul şi frigul). închise apoi uşa, se duse tiptil după Momimama şi zise:

— Mama, ninge!

— Ştiu, spuse Momimama. Am pregătit deja cele mai călduroase pături pentru toată lumea. Tu o să dormi în mansardă, în camera de la apus, cu micuţul Smiorc.

— Da' Smiorc sforăie ceva de groază! se împotrivi Momi. Mai bine dorm cu Unchiaşul Puftabac.

— Cum vrei, zise Momimama. Atunci Smiorc ar putea dormi în camera de la răsărit.

Şi uite–aşa se apucară mominii, prietenii şi cunoştinţele lor să se pregătească de iarnă cât se poate de temeinic. Momimama puse masa pe verandă, dar tot ce primiră de mâncare fu câte o cană cu ace de brad (e important să–ţi umpli burta cu ace de brad dacă ai de gând să dormi trei luni). După cină (n–avusese niciun gust) şi–au urat „Noapte bună!" ceva mai conştiincios decât în alte daţi, iar Momimama îi îndemnă pe toţi să se spele pe dinţi. Momitata se duse din cameră în cameră, închise toate uşile şi obloanele şi acoperi lustra din sufragerie cu o plasă de ţânţari, să nu se prăfuiască.

Apoi fiecare se cuibări bine în patul lui, îşi trase plapuma până peste urechi şi se gândi la ceva plăcut. Numai Momi suspină uşor şi zise:

— Şi totuşi, pierdem o grămadă de timp!

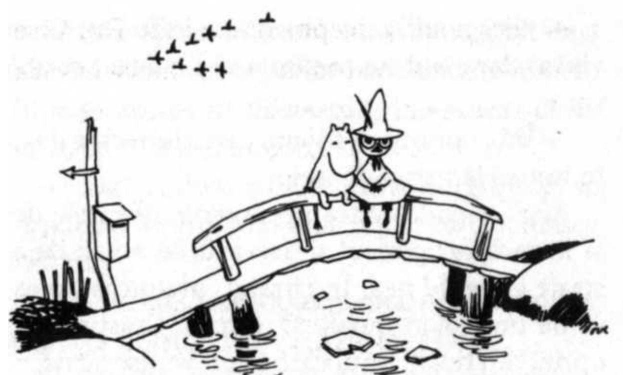
— Nici gând! spuse Unchiaşul Puftabac. O să visăm. Iar când ne trezim o să fie deja primăvară.

— Îhî... murmură Momi, care alunecase deja în lumea lăptoasă a viselor.

Afară zăpada cădea necontenit. Treptele de la intrare, acoperişul şi pervazurile aveau deja straie grele de nea. în curând, momicasa avea

să fie un troian moale şi rotund. Ceasurile se opriră din ticăit, unul câte unul. Venise iarna.

CAPITOLUL UNU

În care Momi, Unchiaşul Puftabac şi Smiorc găsesc pălăria Vrăjitorului, cinci norişori se ivesc pe neaşteptate şi Emulul îşi găseşte o nouă îndeletnicire

Într–o dimineaţă de primăvară, la ora patru, primul cuc se ivi în Valea Mominilor. Ateriza pe acoperişul albastru al momicasei şi cântă de opt ori, puţin răguşit, bineînţeles, căci primăvara nici nu începuse bine.

Apoi îşi luă zborul spre răsărit.

Momi se trezi, dar rămase întins în pat, cu ochii în tavan, o bună bucată de vreme, prea buimac să poată pricepe unde se află. Dormise o sută de zile şi o sută de nopţi şi visele încă se învălmăşeau în cap şi îl trăgeau la somn.

Dar, tot foindu–se să îşi găsească o poziţie bună şi să adoarmă la loc, zări ceva care–l făcu să se dezmeticească pe dată: patul lui Puftabac era gol!

Momi se ridică în capul oaselor.

Da, nici pălăria Unchiaşului Puftabac nu mai era la locul ei. „Măi să fie!" îşi zise Momi.

Se apropie de fereastra deschisă şi se uită. Aha, Puftabac folosise scara din frânghie. Momi încalecă pervazul şi coborî cu mare băgare de seamă, pe picioruşele lui scurte. Urmele încălţărilor Unchiaşului se vedeau bine în ţărâna jilavă. Una ici, alta aruncată colo – erau greu de urmărit. Din loc în loc, urmele se încrucişau şi ai fi zis că Puftabac făcuse salturi lungi, înainte şi–napoi. „Era bucuros. Ia uite, aici a făcut o tumbă, e limpede ca bună ziua!" îşi zise Momi.

Deodată, mominul ridică botul şi ascultă atent. Undeva, departe, Unchiaşul Puftabac cânta la muzicuţă cel mai vesel cântec al său:

Toate vieţuitoarele pădurii şi–au prins fundă–n coadă.

Momi alergă degrabă într–acolo.

Îl găsi pe Puftabac jos, la râu, cu pălăria veche trasă pe urechi, cocoţat pe balustrada podului şi bălăngănindu–şi picioarele deasupra apei.

— Salut! zise Momi şi se aşeză lângă Unchiaş.

— Salutare, salutare! spuse Puftabac şi cântă mai departe.

Soarele se ridicase deasupra pădurii şi le bătea drept în faţă. Stătură aşa o vreme, cu ochii mijiţi, legănându–şi picioruşele deasupra apei ce sclipea în lumină, veseli şi fără nicio grijă pe lume.

Pe râul acesta vâsliseră de atâtea ori, în drum spre nemaipomenitele lor aventuri. Şi în fiecare călătorie întâlniseră prieteni noi, pe care îi aduseseră acasă, în Valea Mominilor. Momitata şi Momimama îi primeau pe toţi la fel de frumos – mai mutau în casă un pat, două, mai băteau o scândură în masă, ca să aibă loc toată lumea. Aşa că era cam înghesuială în momicasă şi fiecare făcea ce–l tăia capul, fără să–şi facă prea multe griji pentru ziua de mâine. Se întâmplau, de bună seamă, lucruri neaşteptate şi înspăimântătoare uneori, dar important e că nimeni nu apuca să se plictisească (şi asta–i mare lucru!).

Unchiaşul Puftabac cântă ultima strofă din balada lui de primăvară, apoi îşi puse muzicuţa în buzunar şi întrebă:

— S–a trezit Smiorc?

— Nu cred, spuse Momi. De obicei doarme încă vreo săptămână după ce s–a trezit toată lumea. –Păi, atunci, hai să–l trezim! zise Puftabac cu hotărâre şi se dădu jos de pe balustrada podului. Musai să facem ceva neobişnuit azi, o să fie vreme frumoasă!

Ajunşi sub fereastra camerei de la răsărit a mansardei, Momi dădu semnalul secret, numai de ei ştiut: trei fluierături normale, apoi una lungă în lăbuţele făcute căuş (ceea ce însemna: „Punem ceva la cale!").

Smiorc se opri din sforăit, dar... nicio mişcare.

— Încă o dată! spuse Puftabac. Fluierară amândoi deodată.

Fereastra se deschise atunci cu o bufnitură.

— Dooorm! ţipă Smiorc furios.

— Haide jos! Nu te supăra! îl chemă Unchiaşul Puftabac. Vrem să facem ceva neobişnuit!

Auzind acestea, Smiorc îşi netezi urechile boţite de somn şi coborî pe scara din frânghie (poate că n–ar strica să lămurim aici că mominii aveau câte o astfel de scară sub fiecare fereastră, fiindcă ziceau că le ia prea mult timp să urce şi să coboare scările din casă).

Chiar părea că avea să fie o zi frumoasă. Peste tot începuseră să mişune vieţuitoare ieşite de la iernat, care, încă buimace, alergau încolo şi–ncoace, în recunoaştere. Unii îşi scoteau hainele la aer, alţii îşi periau mustăţile sau îşi reparau casele. Se pregăteau cu toţii, care cum putea, să întâmpine primăvara.

Cei trei prieteni se opreau din când în când să se uite la vreo casă nouă, aflată în construcţie, sau să asculte vreo gâlceava (lumea se

cam lua la harţă în acele prime zile ale primăverii, căci mulţi se trezeau morocănoşi tare după o iarnă întreagă de tras la aghioase).

Ici şi colo, aşezate pe crengi, duhurile copacilor se pieptănau. Pe partea de la miazănoapte a trunchiurilor, şoricei şi ghemotoci săpau tunele în peticele de omăt rămase.

— Bună să vă fie primăvara! îi salută un domn şarpe în vârstă. Cum aţi petrecut iarna?

— Bine, mulţumim de întrebare! răspunse Momi. Dumneata? Ai dormit bine?

— Grozav! zise şarpele. Salutări părinţilor!

Cam aşa se salutară cu mulţi întâlniţi pe drum. Cu cât urcau mai spre munte, cu atât mai puţină lume le ieşea în cale. În cele din urmă nu mai zăriră decât câte o şoricuţă–mamă robotind să termine curăţenia de primăvară. Era ud peste tot.

— Pfu, ce neplăcut! se strâmbă Momi, croindu–şi drum prin troienele care se topeau, cu lăbuţele ridicate în aer. Atâta zăpadă nu le prieşte mominilor, aşa a zis mama, adăugă el şi strănută.

— Auzi, Momi, zise Puftabac, mi–a venit o idee! Ce–ar fi să ne suim până–n vârful munţilor şi să punem nişte pietre grămadă, ca s–arătăm că n–a mai ajuns nimeni acolo înaintea noastră?

— Aşa facem! strigă Smiorc şi porni degrabă, să nu cumva să i–o ia altul înainte.

Sus, în vârf de munte, vântul de primăvară dansa nestingherit şi de jur împrejur îi învăluia azurul cerului. în partea de apus vedeau marea, iar înspre răsărit, râul şerpuind printre Munţii Singuratici. La miazănoapte se întindeau pădurile în straiele lor verzi, de primăvară, iar la miazăzi se ridica fum din hornul momicasei, căci Momimama pregătea micul dejun. Smiorc însă nu avea ochi pentru nimic din toate acestea: pe o creastă văzuse o... pălărie! O pălărie înaltă şi neagră.

— A fost cineva aici înaintea noastră! ţipă el. Momi luă pălăria şi o cercetă îndelung:

— Ce frumoasă e! zise el. Poate–ţi vine ţie, Unchiaşule!

— Nu, nici gând! sări Puftabac, care–şi iubea nespus de mult vechea pălărie verde. E mult prea nouă!

— Poate o vrea tata, spuse Momi gânditor.

— O luăm cu noi! zise Smiorc. Vreau acasă! îmi ghiorăie maţele de foame. Vouă nu?

— Ba bine că nu! spuseră la unison Momi şi Unchiaşul Puftabac.

Şi uite–aşa s–au petrecut lucrurile când cei trei au găsit pălăria Vrăjitorului şi au luat–o acasă, fără să aibă habar că, astfel, Valea Mominilor avea să se preschimbe într–un tărâm al vrăjilor şi ciudăţeniilor de tot soiul.

Când Momi, Unchiaşul Puftabac şi Smiorc ajunseră pe verandă, ceilalţi tocmai terminaseră micul dejun şi plecaseră care încotro. Rămăsese doar Momitata, care citea ziarul.

— Aha, v–aţi trezit şi voi! spuse el. Cam puţine lucruri în gazetă azi, ce curios... Un pârâu şi–a rupt digul şi a inundat un sat de furnici. Toată lumea a fost salvată. Primul cuc a sosit în Valea Mominilor la ora patru şi apoi a zburat spre răsărit (bun şi ăsta, da tot mai bun e un cuc care zboară spre apus).

— Ia uite ce–am găsit! spuse Momi mândru. O pălărie neagră şi frumoasă pentru tine!

Momitata cercetă pălăria cu mare băgare de seamă, apoi şi–o aşeză pe cap, în faţa oglinzii din salon. Ii era cam mare şi îi acoperea ochii, de nu mai vedea mare lucru, dar era de mare efect.

— Mamaaa! ţipă Momi. Vino să–l vezi pe tata.

Momimama deschise uşa bucătăriei şi rămase uluită în prag.

— Îmi vine bine? întrebă Momitata.

— Sigur că da, răspunse Momimama. Eşti tare chipeş! Atâta că parcă ţi–e un pic cam... mare.

— E mai bine aşa? întrebă Momitata şi dădu un bobârnac pălăriei, de–i căzu pe ceafă.

— Hm, spuse Momimama. Nu–i rău, dar eu zic că arăţi mai demn fără pălărie.

Momitata se mai uită o dată în oglindă, din faţă, din spate şi din părţi, apoi puse pălăria pe comoda de sub oglindă:

— Ai dreptate... oftă el. Nu–i nevoie să mă împopoţonez.

— Şarmul e cea mai frumoasă podoabă! spuse Momimama cu blândeţe. Mâncaţi ouă, copii, că toată iarna aţi trăit doar cu ace de brad, mai adăugă ea şi intră din nou în bucătărie.

— Şi ce facem cu pălăria? întrebă Smiorc. O pălărie aşa de frumoasă...

— Faceţi–o coş de gunoi, spuse Momitata şi se duse la etaj, unde îşi scria memoriile (cărţoiul acela despre tinereţea furtunoasă a lui Momitata).

Unchiaşul Puftabac puse atunci pălăria pe podea, între comodă şi uşa bucătăriei.

— Şi uite–aşa v–aţi pricopsit cu încă o mobilă! rânji el.

Puftabac nu putea pricepe în ruptul capului de ce lumea simţea nevoia să *aibă* lucruri. El unul se mulţumea cu hainele de pe el, aceleaşi de când se născuse (când şi unde nu ştie nimeni) şi singura lui avere era muzicuţa.

— Dac–aţi terminat micul dejun, hai să mergem să vedem ce fac fandoseii, spuse Momi.

Înainte să iasă în grădină, Momi adună cojile de ou şi le aruncă în noul lor coş de gunoi, căci (uneori) era un momin foarte ordonat.

Nu mai era nimeni în salon.

Pălăria Vrăjitorului rămăsese în colţul odăii, cu cojile de ou pe fund. Şi atunci se întâmplă ceva de–a dreptul ciudat. Cojile de ou începură să se preschimbe.

Treaba e că, dacă laşi ceva suficient de multă vreme într–o pălărie magică, se transformă în altceva – nu poţi şti niciodată dinainte în ce anume. Ce noroc că Momitatei nu îi venise bine pălăria, căci, dacă o mai ţinea un pic pe cap, numai Ocrotitorul tuturor animalelor mici ştie ce s–ar fi ales de dânsul. Dar, cum îşi scosese pălăria la vreme, se alesese doar cu o uşoară durere de cap (care îi şi trecu până pe după–amiază).

Rămase în pălărie, cojile de ou începură încet–încet să îşi schimbe forma. îşi păstrară culoarea albă, dar crescură şi tot crescură şi se făcură moi, ca de lână. în câteva clipe, pălăria se umplu ochi. Apoi cinci norişori se desprinseră de pe borul pălăriei, ieşiră plutind pe verandă, coborâră dansând treptele de la intrare şi rămaseră în aer în faţa momicasei. Pălăria era acum goală.

— Măi să fie! zise Momi.

— Ce–i, arde? întrebă Fandosel neliniştit.

Norişorii nu se clinteau şi nu îşi schimbau forma. Parcă aşteptau ceva.

Domniţa Fandosica întinse cu mare băgare de seamă o lăbuţă şi atinse norişorul aflat cel mai aproape de ea.

— Zici că–i bumbac, se miră ea. Ceilalţi se apropiară şi pipăiră şi ei norii.

— E ca o perniţă! zise Smiorc. Unchiaşul Puftabac împinse şi el uşurel unul. Norişorul se mişcă un pic, apoi se opri din nou.

— Ai cui sunt? întrebă Smiorc. Şi cum au ajuns pe verandă?

Momi dădu nedumerit din cap:

— Aşa ciudăţenie n–am mai văzut în viaţa mea! Poate ar fi bine s–o chemăm pe mama.

— Nu, nu! strigă Domniţa Fandosica. Hai să vedem singuri ce–i cu norii ăştia.

Zicând acestea, aduse un norişor pe pământ şi îl netezi cu lăbuţa.

— Ce pufos! spuse Fandosica şi, cât ai clipi, se sui pe nor şi începu să se legene – sus, jos, sus, jos.

— Vreau şi eu, vreau şi eu! strigă Smiorc şi se cocoţă pe un altul. Hei–hop!

Şi, când Smiorc zise „hop!" norul se ridică şi făcu o mică piruetă elegantă.

— Aoleu! izbucni Smiorc. Se mişcă! Atunci se repeziră cu toţii şi se suiră pe câte un norişor, ţipând veseli:

— Hei–hop! Hei–hop!

Pufoşii norişori se puseră în mişcare, alunecând încolo şi–ncoace, făcând salturi lungi, ca nişte iepuri mari şi ascultători. Fandosel fu primul care se dumiri cum se cârmesc. Dacă apăsa uşor cu o singură lăbuţă, norul o lua la stânga sau la dreapta. Dacă apăsa cu două lăbuţe deodată, mergea cu toată viteza înainte. Dacă bâţâia uşor din popou, norişorul încetinea. Se distrau pe cinste!

Se aventurară până sus, în vârful copacilor şi pe acoperişul momicasei.

Momi ateriza cu norişorul lui la fereastra camerei unde Momitata lucra la memorii.

— Cucuriguuu! strigă el.

(De atâta entuziasm, nu–i trecuse prin minte nimic mai isteţ.) Momitata scăpă stiloul din mână şi alergă la fereastră:

— Pe coada mea! exclamă el. Pe coada mea!

Mai multe nu izbuti să zică.

— Ei, ăsta o să fie un capitol palpitant în memoriile tale! îi strigă Momi.

Îşi cârmi apoi norişorul spre fereastra bucătăriei şi o strigă pe mama.

Momimama pregătea o tocăniţă şi n–avea vreme de zăbavă.

— Ce năzdrăvănii ţi–au mai trecut prin cap, mominelule? întrebă ea. Ia vezi, să nu cazi!

De năzbâtii însă se ţineau Fandosel şi Unchiaşul Puftabac. Se repezeau cu toată viteză unul spre celălalt, fiecare călare pe norişorul lui, şi se docneau – *buf!* Cine cădea primul de pe norişor pierdea!

— Stai că ţi–arăt eu! ţipă Puftabac şi îşi împlântă lăbuţele în nor. Înainteee!

Însă Fandosel se feri cu măiestrie, apoi lovi mişeleşte norişorul Unchiaşului, pe dedesubt. Puftabac se răsturnă, cu tot cu nor, şi se prăvăli în stratul cu flori, iar pălăria îi căzu pe nas.

— Runda a treia! strigă Smiorc, care era arbitru, şi plutea un pic deasupra jucătorilor. Doi la unu! Pe locuri, fiţi gata, start!

— Vrei să facem o plimbare? o întrebă Momi pe Domniţa Fandosica.

— Da, cu plăcere, răspunse Fandosica şi îşi cârmi norişorul până ajunse lângă Momi. Unde mergem?

— Hai să vedem unde–i Emulul şi să–i facem o surpriză! zise Momi.

Dădură o raită pe deasupra grădinii, dar Emulul nu era nicăieri prin locurile pe unde hălăduia de obicei.

— Nu prea obişnuieşte să se îndepărteze de casă, spuse Domniţa Fandosica. Data trecută când l–am văzut îşi sorta timbrele.

— Bine, dar asta a fost acum o jumătate de an, îi aminti Momi.

— Aoleu, aşa–i! Am dormit ceva de atunci.

— Ai dormit bine? întrebă Momi. Fandosica zbură elegant peste vârful unui copac şi se gândi un pic înainte să răspundă:

— Am visat urât! îşi aminti ea. Un nene urât, cu o pălărie mare şi neagră, care rânjea la mine.

— Ce ciudat! spuse Momi. Şi eu am avut acelaşi vis. Avea mănuşi albe?

— Da, da! încuviinţă Fandosica.

Chibzuiră o vreme în timp ce pluteau încetişor prin pădure. Şi, deodată, îl zăriră pe Emul, care se plimba cu lăbuţele împreunate la spate şi botul în pământ. Momi şi Domniţa

Fandosica îşi coborâră norişorii, unul la stânga, celălalt la dreapta Emulului, şi îi strigară:

— Bună dimineaţa!

— Aoleu! ţipă el. Ptiu, ce m–aţi speriat! Ştiţi că nu–i bine să mă luaţi aşa prin surprindere, că–mi sare inima–n gât!

— Of, da, scuză–ne! spuse Domniţa Fandolica. Ia uite cu ce ne dăm!

— Da, ciudat... Dar m–am obişnuit de mult că vă ţineţi de lucruri ciudate. Şi, în plus, sunt tare abătut azi.

— Cum aşa? îl întrebă Domniţa Fandosica îngrijorată. Într–o zi atât de frumoasă? Emulul dădu posomorât din cap:

— Oricum n–aţi înţelege... zise el.

— Putem încerca, îl încuraja Momi. Ţi–ai pierdut iar vreo colită rară?

— Dimpotrivă, oftă Emulul. Le am pe toate. Nu lipseşte niciunul. Colecţia mea e completă!

— Aha, păi bine atunci! spuse Fandosica împăciuitoare.

— Mda, ştiam eu că n–o să pricepeţi, zise Emulul.

Momi şi Domniţa Fandosica se uitară neliniştiţi unul la celălalt. Din respect pentru supărarea Emulului, încetiniră şi rămaseră un pic în urma lui, ţinându–se la distanţă. Emulul se plimbă mai departe, în timp ce Momi şi Fandosica aşteptară să vadă dacă nu cumva voia să–şi verse amarul. După o vreme, Emulul izbucni:

— Ha! Zadarnic!

După încă o vreme, continuă:

— La ce bun toate astea? Aş putea la fel de bine folosi colecţia de timbre pe post de şervetele!

— Vai, dar se poate, Emulule dragă?! îl certă Domniţa Fandosica. Nu mai vorbi aşa! Colecţia ta e cea mai frumoasă din lume!

— Păi tocmai asta–i problema! strigă disperat Emulul. Colecţia e gata! Nu mai există timbru pe lume, nici măcar dintre cele rare, pe care să nu–l am. Nici măcar unul! Ce mă fac?

— Cred că încep să pricep, zise Momi încetişor. Nu mai ești colecţionar, acum ești doar proprietar şi asta nu ţi se pare prea palpitant, nu?

— Nu... şopti Emulul deznădăjduit. Deloc! întări el şi îşi întoarse spre ei feţişoara bosumflată. –Dragă Emulule, începu Domniţa Fandosica, mângâindu–l blând pe o lăbuţă. Am o idee!

Ce–ar fi să te apuci să colecţionezi cu totul altceva, ceva cu totul nou?

— Ar fi o idee... fu el de acord, dar tot îmbufnat rămase, căci îşi zise că nu se cuvenea să fie bucuros aşa de iute după o supărare atât de mare.

— De pildă... fluturi? îi sugeră Momi.

— Peste putinţă! spuse Emulul şi iar se posomorî. Asta colecţionează vărul meu din partea lui tata. Şi nu pot să–l sufăr!

— Panglici? încercă şi Fandosica. Emulul pufni cu dispreţ, fără să catadicsească să răspundă.

— Bijuterii? nu se lăsă Momi, plin de speranţă. Din astea se găsesc mereu altele şi altele noi.

— Aiureli! i–o reteză Emulul.

— Mda, păi atunci chiar nu ştiu, zise Domniţa Fandosica.

— Lasă că–ţi găsim noi ceva, îl consolă Momi. Mama sigur ştie. Acum sar de la una la alta, dar l–ai văzut cumva pe Domnul Bizam?

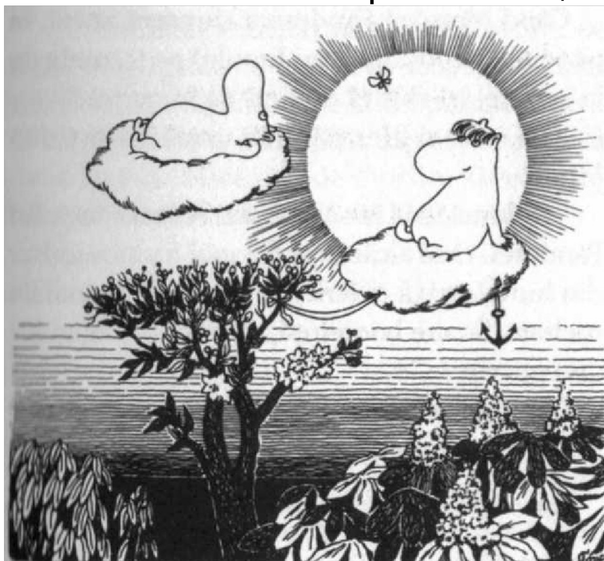
— Doarme încă, răspunse Emulul cu tristeţe în glas. A zis că nu–i nevoie să se trezească aşa de devreme şi cred că are dreptate.

Zicând acestea, îşi continuă abătut plimbarea singuratică prin pădure.

Momi şi Domniţa Fandosica îşi înălţară norişorii până deasupra vârfurilor copacilor şi se opriră să se legene uşurel în lumina soarelui. Se tot gândiră ce ar putea să colecţioneze Emulul.

— Scoici? zise Fandosica.

— Sau nasturi, îşi dădu şi Momi cu părerea. Căldura îi moleşi şi nu le mai venea nicio idee. Se tolăniră, fiecare pe norişorul său, şi priviră în tihnă cerul azuriu de primăvară, ascultând cântecul ciocârliilor.

Şi, deodată, zăriră primul fluture. Oricine ştie că dacă primul fluture al primăverii pe care îl vezi e galben atunci o să fie o vară frumoasă. Dacă e alb, atunci o să ai o vară liniştită. (Despre fluturii negri şi maro mai bine să nu vorbim, e mult prea trist.) Însă fluturele acesta era auriu!

— Asta ce înseamnă? se miră Momi. Fluturi aurii n–am mai văzut până acum!

Auriu e şi mai bine decât galben, să vezi numai! îl asigură Domniţa Fandosica.

Când Momi şi Fandosica ajunseră acasă, la ora cinei, se întâlniră cu Emulul pe treptele de la intrare, cu chipul radiind de bucurie.

— Ei, ce–ai ales până la urmă? îl întrebă Momi.

— Plante! Mă fac botanist! A fost ideea lui Fandosel. O să alcătuiesc cel mai frumos ierbar din lume!

strigă el fericit şi îşi desfăcu poalele rochiei[1], făcute bocceluţă, să le arate prima lui descoperire.

Într–o grămăjoară de frunze şi pământ, era un firişor de scânteiuţă.

— *Gagea lutea,* spuse Emulul mândru. Numărul unu din colecţie. Un exemplar impecabil!

Şi, zicând acestea, Emulul intră în casă şi puse pe masă tot ce avea în poală.

— Mută–le în colţ, te rog, că aici trebuie să pun oala cu supă, spuse Momimama. A venit toată lumea? Domnul Bizam doarme încă?

— Buştean! răspunse Smiorc.

— V–aţi distrat bine azi? îi întrebă Momimama după ce umpluse cu supă farfuriile tuturor.

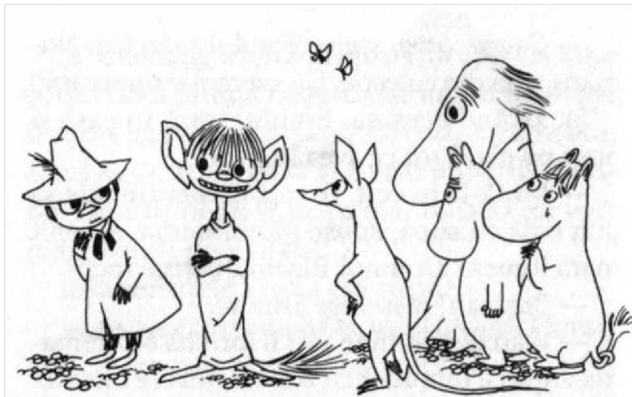
— Grozav! strigă în cor toată familia.

În dimineaţa următoare, când Momi se duse în magazia cu lemne să scoată cei cinci norişori, ia–i de unde nu–s! Dispăruseră toţi. Și nimănui nu îi dădu prin cap că aveau ceva de–a face cu nişte coji de ou care zăceau din nou uitate pe fundul pălăriei Vrăjitorului.

1 Emulul poartă mereu aceeaşi rochie, pe care a moştenit—o de la o mătuşă. De fapt, cred că toţi emulii poartă rochii. Ciudat, dar aşa e. (N.a.)

—

CAPITOLUL DOI

În care Momi e preschimbat în gogoriţă şi se răzbună pe Leul–furnicilor şi în care Momi şi Puftabac pornesc, în toiul nopţii, într–o expediţie secretă

Într–o zi caldă şi liniştită, când ploaia de vară se abătu asupra Văii Mominilor, hotărâră cu toţii să se joace de–a v–aţi ascunselea în casă.

Smiorc se puse într–un colţ, cu faţa la perete şi botul în lăbuţe, şi începu să numere cu voce tare. Când ajunse la zece, se apucă să caute – mai întâi în locurile obişnuite, apoi în cele neobişnuite.

Momi se pitise sub masa de pe verandă, dar era un pic neliniştit. Nu era *deloc* un loc bun de ascuns, era limpede! Smiorc nu trebuia decât să ridice faţa de masă şi, gata, l–a prins! Momi se uită de jur împrejur şi dădu cu ochii de pălăria mare şi neagră, pe care cineva o pusese într–un colț.

Ce idee bună! Lui Smiorc n–o să–i dea prin cap să se uite sub pălărie. Momi se târî repede şi neauzit până în colţ şi îşi puse pălăria pe cap. Îi ajungea doar până la brâu, dar, dacă se ghemuia bine şi îşi băga şi coada înăuntru, sigur se făcea nevăzut.

Momi chicoti auzind cum toţi ceilalţi ies din ascunzători, unul câte unul. Emulul se ascunsese din nou sub sofa, bineînţeles! Nu părea că avea să găsească vreodată un loc mai bun... Iar acum alergau cu toţii încolo şi–ncoace, căutându–l pe Momi.

Aşteptă până când i se făcu frică să nu se fi plictisit să–l tot caute, apoi ieşi din pălărie, băgă capul pe uşă şi strigă:

— Cucu–bau!

Smiorc se holbă la el îndelung, apoi i–o întoarse, deloc prietenos:

— Ba ţie cucu–bau!

— Ăsta cine–i? întrebă în şoaptă Domniţa Fandosica.

Toţi ceilalţi dădură din cap că nu ştiu şi continuară să se holbeze la Momi.

Bietul momin! Pălăria magică îl preschimbase într–un animal tare ciudat. Pe unde fusese rotunjor, trupul lui era acum plat şi tot ce

fusese mic era acum mare. Dar cel mai curios era faptul că nici măcar Momi nu părea a pricepe ce i se întâmplase!

— V–am speriat, ha, ha! zise Momi şi făcu nesigur un pas înainte, pe picioarele–i lungi şi subţiri. Habar n–aveţi unde am fost!

— De–aia nu mai putem noi! Dar pesemne ai speriat pe toată lumea pe unde ai fost, că tare urât mai eşti! spuse Fandosel.

— Ce răi sunteţi! şopti Momi, întristându–se. Nu trebuia să vă las să mă căutaţi atâta... Şi–acum, ce facem?

— Păi, mai întâi de toate, ai face bine să te prezinţi! spuse înţepată Domniţa Fandosica. Frumos ar fi să ştim şi noi cine eşti!

Momi se uită uluit la ea, dar pe urmă se gândi că era vreun joc nou şi începu să râdă încântat:

— Ha, ha, sunt regele Californiei!

— Eu sunt sora lui Fandosel, zise Domniţa Fandosica. El e fratele meu.

— Smiorc! se prezentă Smiorc, la rândul lui.

— Unchiaşul Puftabac mi se spune, zise şi Pufbac.

— Uf, da plicticoşi mai sunteţi! Nu puteaţi să ziceţi şi voi ceva mai interesant? Hai să mergem afară, că, uite, cred că se înseninează!

Ieşi afară, pe trepte, iar ceilalţi îl urmară, din ce în ce mai uimiţi şi bănuitori.

Ăsta cine mai e? întrebă Emulul, care, aşezat în faţa casei, număra staminele dintr–o floarea–soarelui.

— Regele... Californiei! răspunse şovăielnic Domniţa Fandosica.

— Se mută aici şi el? mai vru să ştie Emulul.

— Asta o să hotărască Momi, zise Smiorc. Mă întreb unde s–o fi băgat?

Momi începu să râdă:

— Uneori eşti tare hazliu, zău! Da, da, hai să–l găsim pe Momi!

— Îl cunoşti? întrebă Unchiaşul Puftabac.

— Hm, s–ar putea zice că da! Chiar foarte bine, de fapt! răspunse Momi.

Îi plăcea la nebunie jocul ăsta nou şi i se părea că se descurcă de minune.

— Şi unde l–ai cunoscut, mă rog? îl descusu Domniţa Fandosica.

— Ne–am născut în acelaşi timp, răspunse Momi, care mai avea puţin şi exploda de râs. E un nesuferit şi jumătate, să ştiţi! Mai bine să n–aveţi de–a face cu el!

— Hei, ia vezi cum vorbeşti de Momi! sări ca arsă Domnita Fandosica. E cel mai bun momin din lume şi îl iubim nespus! Momi era în culmea fericirii:

— Serios! continuă el. E o adevărată pacoste, Momi ăsta!

Când o mai auzi şi pe asta, Domniţa Fandosica începu să plângă.

— Cară–te! izbucni Fandosel ameninţător. Altfel o încasezi!

—

— Uşurel, uşurel! spuse Momi uluit. E doar un joc, nu? Sunt foarte bucuros că mă iubiţi așa de mult! –Ba nu te iubim deloc! ţipă Smiorc. Pe el! Alungaţi–l de–aici pe regele ăsta oribil care vorbeşte urât de mominul nostru!

Se aruncară toţi deodată asupra bietului Momi, care era mult prea uluit ca să încerce să se apere. Când, în sfârșit, se enervă, era prea târziu – îl prinseseră într–un vălmăşag de pumni, ţipete, cozi lăbuţe. Momimama veni degrabă.

— Ce faceţi, copii? strigă ea. Gata, nu vă mai bateţi!

— Îl caftesc pe regele Californiei! suspină Domniţa Fandosica. Şi bine–i fac!

Momi ieşi cu greu din învălmăşeală, sleit de puteri şi furios peste poate.

— Mamaaa! ţipă el. Ei au început! Trei contra unu, nu–i cinstit!

— Sunt de acord cu tine, spuse Momimama cât se poate de serioasă. Pesemne că i–ai supărat şi tu cu ceva. Dar, de fapt, cine eşti tu, animăluţule?

— Ia terminaţi cu jocul ăsta prostesc! ţipă Momi. N–aveţi niciun haz, să stiti. Sunt Momi, cine să fiu?! Iar ea e mama mea! Şi cu asta, basta!

— Tu nu eşti Momi! i–o reteză cu dispreţ Domniţa Fandosica. Momi are urechi mici şi drăguţe. Ale tale sunt cât nişte capace de oală!

Momi îşi pipăi năucit capul şi dădu de o pereche de urechi înfiorător de mari şi boţite.

— Ba *sunt* Momi! izbucni el disperat. De ce nu mă credeţi?

— Momi are o codiţă uite–aşa, potrivită. A ta e ca o mătură! sări şi Fandosel.

Momi îşi pipăi coada cu lăbuţe tremurânde. Vai, nu, era adevărat!

— Şi ai nişte ochi cât cepele, se băgă şi Smiorc. Ochii lui Momi sunt mici şi prietenoşi! –Că bine zici! întări Puftabac.

— Eşti un şarlatan! hotărî Emulul.

— Chiar nu mă crede nimeni? strigă deznădăjduit Momi. Mama, uită–te bine la mine, cum să nu–ţi recunoşti copilul?

Momimama îl cercetă cu atenţie. Se uită îndelung în ochii lui mari cât cepele şi speriaţi, apoi spuse simplu:

— Aşa–i, eşti Momi!

În clipa aceea, Momi începu să se preschimbe. Ochii, urechile şi coada i se micşorară, nasul şi burtica îi crescură. Şi, cât ai bate din palme, Momi se înfăţişă în toată splendoarea, viu şi nevătămat.

— Vino aici! spuse Momimama şi îl luă în braţe. Vezi tu, mominelul meu iubit, mama te recunoaşte întotdeauna!

Ceva mai târziu, Momi şi Fandosel se ascunseră într–unul dintre locurile lor secrete, cel de sub tufele de iasomie. Erau ca într–o grotă rotundă şi verde.

— Bine, dar *trebuie* să fi fost cineva care te–a preschimbat în lighioana aia, zise Fandosel.
Momi dădu din cap că nu:
— N–am văzut pe nimeni şi nimic ciudat. Şi n–am mâncat nimic aiurea şi nici n–am vorbit urât!
— Hm, poate–ai călcat pe vreo vrajă... zise gânditor Fandosel.
— Nu prea aveam cum, spuse Momi. Am stat tot timpul sub pălăria neagră pe care o folosim drept coş de gunoi.
— *În* pălărie? întrebă neîncrezător Fandosel.
— Da, în pălărie! întări Momi.
Mai stătură aşa o vreme şi cugetară. Şi, deodată, izbucniră amândoi într–un glas, uitându–se ţintă unul la celălalt:
— Trebuie să fi fost...
— Haide! spuse Fandosel. Urcară treptele spre verandă şi se apropiară cu băgare de seamă de pălărie. –Pare cât se poate de obişnuită, spuse Fandosel. Mă rog, dacă nu pui la socoteală faptul că un joben nu–i tocmai o pălărie obişnuită, desigur.
— Bine, dar cum facem să aflăm dacă pălăria a fost de vină? se întrebă Momi. Eu unul nu mă mai bag a doua oară–n ea!
— Hm, poate păcălim pe altcineva să se bage! veni Fandosel cu ideea.
— Asta ar fi curată ticăloşie! se împotrivi Momi. Dacă nu se face la loc pe urmă?
— Păcălim un inamic! zise Fandosel.
— Aha, se dumiri Momi. Ştii tu vreunul?
— Guzganul de pe deal?
Momi dădu neîncrezător din cap – pe guzgan nu–l păcăleai cu una, cu două.
— Leul–furnicilor atunci? încercă iar Fandosel.
— Da, mai bine, încuviinţă Momi. Odată a tras–o pe mama într–o groapă şi i–a dat cu nisip în ochi.
Aşa că plecară să–l caute pe Leul–furnicilor şi luară cu ei un borcan mare. Gropile–capcană ale Leului–furnicilor se găsesc mai ales pe plajă, aşa că se îndreptară într–acolo. Nu dură mult şi Fandosel găsi o groapă mare şi rotundă. Îi făcu semn lui Momi şi îi şopti:
— Aici e! Cum facem să–l păcălim să intre în borcan?
— Lasă–mă pe mine! şopti Momi la rândul său.
Momi luă borcanul şi îl îngropa în nisip puţin mai încolo, cu gura în sus. Pe urmă zise cu voce tare:
— Nişte slăbături, leii–furnicilor ăştia!
Momi îi făcu semn lui Fandosel şi se uitară amândoi în groapă, plini de speranţă. Nisipul se mişcă uşor, dar nu se vedea nimic.
— Nişte jigăriţi! continuă Momi. Le ia vreo *câteva ore* să sape o groapă, pe cuvânt!
— Momi, eşti sigur că... începu Fandosel nesigur.

—

— Da, da! spuse Momi şi îi făcu semn din urechi. Câteva ore, daaa!

În clipa aceea, capul fioros, cu o căutătură cruntă, al Leului–furnicilor, se ivi din nisip:

— Jigăriţi, ai?! mârâi el duşmănos. Sap o groapă în trei secunde, nici mai mult, nici mai puţin!

— Ia arată–ne şi nouă cum faci, Unchiaşule, și te–om crede! spuse Momi mieros.

— Arunc cu nisip pe voi şi dup–aia vă trag în groapă şi vă–nfulec! răgi Leul–furnicilor.

— Vai, nuuu, nu ne mânca! îl rugă Fandosel. Nu vrei mai bine să ne–arăţi cum se sapă cu spatele în trei secunde?

— Uite, sapă aici, să te vedem mai bine! Îl îndemnă Momi şi îi arătă locul unde îngropaseră borcanul–capcană, cu gura în sus.

— N–am vreme de pierdut cu scamatorii pentru ţânci ca voi! le–o reteză batjocoritor Leul–furnicilor.

Cu toate acestea, lighioana nu putu rezista să nu le arate ce iute şi puternic era el. Pufnind dispreţuitor, ieşi cu totul din groapă şi întrebă trufaş:

Mda, unde ziceaţi să sap?

— Uite, aici! repetă Momi şi îi arătă. Leul–furnicilor îşi ridică umerii, îşi zbârli fioros coama şi urlă:

— Păzea, că m–apuc! Şi, când sunt gata, mă–ntorc să vă mănânc! Unu, doi, trei şi!

Zbârnâind ca o elice, Leul–furnicilor începu să sfredelească în nisip cu spatele şi – buf! – căzu drept în borcan. Într–adevăr, nu îi luase mai mult de trei secunde să facă groapa – poate chiar două i și jumătate, că era furios ceva de speriat.

— Repede, capacul! ţipă Momi.

Scuturară iute nisipul de pe buza borcanului şi înşurubară strâns capacul. Apoi scoaseră borcanul din groapă şi începură să–l dea de–a dura spre casă. Leul–furnicilor zbiera cât îl ţinea gura, dar răgetele îi erau înăbuşite de nisip.

— E supărat foc! zise Fandosel. Nici nu vreau să mă gândesc ce s–ar întâmpla dac–ar ieşi!

— Nu scapă, n–ai grijă, spuse Momi liniştit. Și când o ieşi, sper să fie preschimbat în ceva înfricoşător!

Când ajunseră acasă, Momi îşi chemă toţi prietenii, fluierând lung de trei ori cu lăbuța în gură. Asta însemna: „S–a întâmplat ceva nemaipomenit!"

Veniră cu toţii care dincotro şi se adunară în jurul borcanului.

— Ce–aveţi acolo? vru să ştie Smiorc.

— Un leul–furnicilor, zise Momi mândru.

Unul adevărat şi furios, prins de noi!

— Măi, măi, ce viteji! spuse Domniţa Fandosica admirativ.

— Şi–avem de gând să–l băgăm în pălărie, spuse Fandosel.

— Să se facă gogoriţă, ca mine! zise Momi.

— Vorbeşte, te rog, cum se cade, să poată pricepe lumea ce spui! îl certă Emulul.

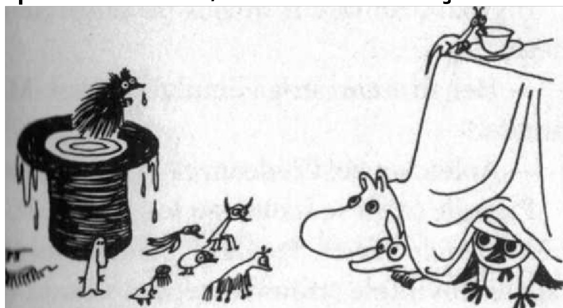
— Când m–am prefăcut în gogoriţă, a fost din cauză că m–am ascuns în pălărie, îi lămuri Momi. Aşa ne–am gândit, da' ca să fim siguri îl băgăm pe Leul–furnicilor înăuntru, să vedem dacă se preschimbă şi el în altceva!

— Bine, da' cine ştie în ce se preface! strigă Smiorc. Dacă se preschimbă în ceva mai periculos decât Leul–furnicilor şi ne mănâncă pe toţi?

Preţ de–o clipă amuţiră cu toţii speriaţi, cu ochii aţintiţi asupra borcanului, ascultând sunetele înăbuşite ce răzbăteau dinăuntru.

— Vai, vai! şopti Domniţa Fandosica înfrigurată şi se decolora toată.[2]

— Ne pitim sub masă până se transformă el şi punem o carte groasă peste pălărie, veni Unchiaşul Puftabac cu ideea. Când te ţii de experimente, trebuie să–ţi asumi riscurile! Hai să–l băgăm repede!

Smiorc o zbughi numaidecât sub masă. Momi, Puftabac şi Emulul ridicară borcanul pe marginea pălăriei şi Domniţa Fandosica deşurubă înfricoşată capacul. Un nor de praf se ridică, Leul–furnicilor ateriza pe fundul pălăriei şi, iute ca fulgerul, Fandosel aşeză pe joben un *Dicționar de cuvinte străine.* Apoi se ascunseră cu toţii sub masă.

La început, nicio mişcare în pălărie. Nu părea să se întâmple mare lucru. Traseră cu ochiul de sub faţa de masă, din ce în ce mai neliniştiţi. Tot nimic!

— Ce aiureală! zise Smiorc.

În clipa aceea însă paginile dicţionarului începură să se încreţească şi să se strângă. Îngrozit, Smiorc îl muşcă pe Emul de un deget.

— Hei, fii atent! strigă Emulul enervat. M–ai muşcat!

2 Fandoseii îşi schimbă adesea culoarea când sunt agitaţi. (N.a.)

—

— Aoleu, scuze! Credeam că–i degetul meu! Paginile cărţii se scorojeau tot mai mult, ca nişte frunze ofilite. Fojgăind printre foile de hârtie, cuvintele străine începură să sară din carte, unul câte unul, şi să mişune pe podea.

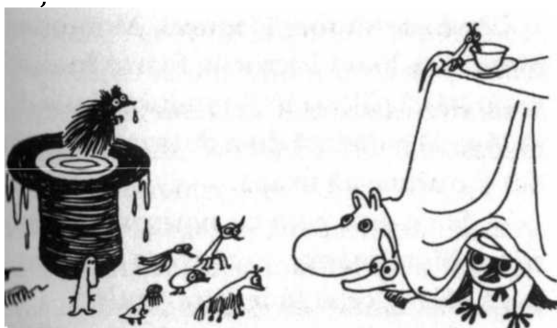
— Măi să fie! zise Momi.

Dar ăsta era abia începutul. De pe borurile pălăriei începu să picure apă. Apoi să curgă. Şiroaie de apă inundară covorul şi bietele cuvinte străine fură nevoite să se caţăre pe pereţi ca să nu se înece.

— Leul–furnicilor s–a preschimbat în apă, zise Unchiaşul Puftabac dezamăgit.

— Nu, cred că ăsta a fost doar nisipul, şopti Fandosel. Vine acum şi Leul–furnicilor, n–avea grijă!

Abia mai puteau îndura atâta suspans şi aşteptare. Domniţa Fandosica îşi ascunse capul în braţele lui Momi, iar Smiorc chiţăia de frică. Şi, deodată, pe borul pălăriei apăru... cel mai mic arici din lume. Amuşină un pic în jur şi clipi de câteva ori. Arăta ca vai de el, zburlit tot şi ud leoarcă.

Preţ de câteva clipe, se lăsă o tăcere ca de mormânt. Apoi Unchiaşul Puftabac începu să râdă şi, în scurt timp, hohoteau cu toţii şi se tăvăleau pe jos, înveseliţi peste poate. Numai Emulul se ţinu serios deoparte. Se uită mirat la prietenii lui şi zise:

— Bine, dar asta şi aşteptam, să se transforme Leul–furnicilor! Pe cuvânt dacă pot să pricep de ce trebuie să faceţi mereu atâta hărmălaie!

În timpul ăsta, micuţul arici se îndreptă demn şi mohorât spre ieşire şi coborî treptele. Din pălărie nu mai ieşea apă, dar duşumeaua verandei arăta acum ca o baltă. Şi tot tavanul era plin de cuvinte străine.

Când auziră toată isprava, Momimama şi Momitata luară lucrurile foarte în serios şi hotărâră că pălăria Vrăjitorului trebuie distrusă. Aşa că o dădură de–a dura cu grijă până la râu şi o aruncară în apă. –Şi cu asta gata cu norişori şi gogoriţe! spuse Momimama, în timp ce se uitau lung după pălăria ce se îndepărta plutind.

— Norişorii erau amuzanţi, spuse Momi cu uşoară tristeţe în glas. Mi–ar mai fi plăcut câţiva!

— Sigur... Şi câteva şuvoaie de apă şi cuvinte străine poate, zise Momimama. Uite în ce hal e veranda! Şi zău dacă ştiu cum o să scap de cuvinţelele astea care mişună peste tot şi fac mizerie în toată casa!

— Da norişorii chiar erau distractivi... mormăi Momi încăpăţânat.

În seara aceea, Momi nu putea adormi. Stătea întins şi se uita pe fereastră la cerul senin de iunie, ascultând sunetele nopţii: strigăte singuratice, lipăit de lăbuţe, muzică de dans. Văzduhul era înmiresmat de aroma florilor.

Unchiaşul Puftabac încă nu venise acasă, în astfel de nopţi, hoinărea de unul singur, cu muzicuţa în buzunar. Momi însă nu auzea nicio baladă. Pesemne că Unchiaşul pornise în vreo expediţie. în scurt timp, avea să îşi ridice cortul pe malul râului şi nici că mai dormea în casă... Momi oftă. Se simţea trist, cu toate că nu avea niciun motiv.

Deodată însă auzi un fluierat sub fereastră. Inima îi tresări de bucurie şi se repezi la geam. Fluierătura însemna: „Secret!" Puftabac aştepta lângă scara din frânghie.

— Poţi să ţii un secret? îl întrebă Unchiaşul în șoaptă pe Momi când acesta coborî în iarbă.

Plin de însufleţire, Momi încuviinţă hotărât.

Puftabac se aplecă spre urechea lui şi îi şopti încă şi mai încet:

— Pălăria s–a împotmolit într–un banc de nisip, ceva mai jos, pe râu. Ochii lui Momi licăriră vesel.

Unchiaşul ridică atunci cu subînţeles din sprâncene – asta însemna: „Vrei?"

Momi flutură uşor din urechi – adică: „Mai întrebi?!"

Se furişară spre râu prin grădina umedă de rouă, tăcuţi ca două umbre.

— E la vreo două coturi de râu mai încolo, șopti Puftabac. E de datoria noastră, la urma urmelor, s–o scoatem, căci toată apa care ajunge în pălărie se face roşie. Îţi dai seama ce spaimă o să tragă cei care

locuiesc mai la vale când or vedea asemenea grozăvie.

— Trebuia să ne fi gândit la asta, spuse Momi.

Mominul era mândru şi bucuros că Unchiaşul îl luase cu el într–o expediţie secretă, în toiul nopţii.

Puftabac pleca, de obicei, singur în peregrinările lui nocturne.

— E pe–aici, pe undeva, spuse Unchiaşul. Uite, acolo, unde–i pata aia întunecată. Vezi?

— Nu prea, răspunse Momi, împiedicându–se de ceva. Eu nu văd bine în întuneric, ca tine.

— Hm, mă–ntreb cum o s–o scoatem... zise Puftabac uitându–se spre şuvoaiele râului. Ce păcat că taică–tu n–are o barcă.

Momi spuse şovăitor:

— Eu... eu înot destul de bine, dacă nu–i apa prea rece.

— Hm, nu prea cred că ai curaj! spuse Unchiaşul Puftabac neîncrezător.

— Ba, cum să nu! sări Momi ca ars, simţindu–se, pe dată, foarte curajos. încotro s–a dus pălăria? –Drept încolo! îi arătă Puftabac. O s–ajungi repede la bancul de nisip. Fii cu băgare de seamă să nu–ţi bagi labele în pălărie! Ţine–o de margini.

Momi intră în apa încălzită de soarele verii şi începu să înoate câineşte. Erau curenţi puternici şi, o vreme, se temu să nu–l tragă la vale. Dar , nu după mult timp, zări bancul de nisip şi, pe el, ceva negru. Cârmi cu coada, se apropie și deodată simţi nisip sub lăbuţe.

— Totu–n regulă? strigă Puftabac de pe mal.

— Totu–n regulă! răspunse Momi şi se caţără pe bancul de nisip.

Din pălărie şiroia drept în râu o apă întunecată, roşie. Momi luă un pic cu lăbuţa şi gustă prevăzător. –Măi să fie! murmură el. Sirop! Ce chestie! De acum înainte putem bea sirop de câte ori poftim, trebuie doar să umplem pălăria cu apă!

— Ei, ai găsit–o au ba? strigă Unchiaşul îngrijorat.

— Vin, vin acum! răspunse Momi, croinduși cu greu drum prin apă, cu coada bine înnodată în jurul pălăriei Vrăjitorului.

Nu–i era uşor să înoate contra curentului, cu pălăria cea grea după el. Când în sfârşit ajunse pe mal, Momi era groaznic de obosit. –Uite–o! gâfâi el mândru.

— Bună treabă! zise Unchiaşul. Şi acum ce facem cu ea?

— În casă n–o putem ţine, chibzui Momi. În grădină nici atât, dacă dă careva peste ea?

— În grotă? veni Puftabac cu ideea.

— Atunci trebuie să–i spunem secretul şi lui Smiorc, spuse Momi. E grota lui.

— Păi... aşa facem, şovăi Unchiaşul. Dar e cam mititel pentru un secret aşa de mare...

— Da... spuse Momi foarte serios. Ştii, e prima dată când fac ceva fără să le spun mamei şi tatei.

Puftabac luă pălăria în braţe şi porniră înapoi spre casă, de–a lungul râului. Când ajunseră la pod, Unchiaşul se opri brusc.

— Ce–i? întrebă Momi neliniştit.

— Canari! izbucni Puftabac. Trei canari galbeni pe balustrada podului. Tare ciudat... ce caută aici în toiul nopţii?

— Ba nu–s deloc canar! ciripi una dintre păsări. Sunt babuşcă!

— Da, da, peşti get–beget tustrei! trilui o alta.

— Ei, poftim, vezi ce face pălăria? spuse Puftabac. Peştişorii ăştia sigur au nimerit în pălărie şi au fost preschimbaţi în canari. Haide, mergem întins la grotă şi o ascundem!

Momi se ţinu aproape de Unchiaş prin pădure. Foşnete, trosnete şi lipăit de labe de ambele părţi ale drumului – era aproape înspăimântător. Uneori, ochi mititei şi strălucitori îi aţinteau cu privirea din spatele copacilor, alteori careva îi striga de pe te miri

unde, de prin ţărână, sau din vârful copacilor. –Ce noapte frumoasă! auzi Momi o voce drept în spatele lui.

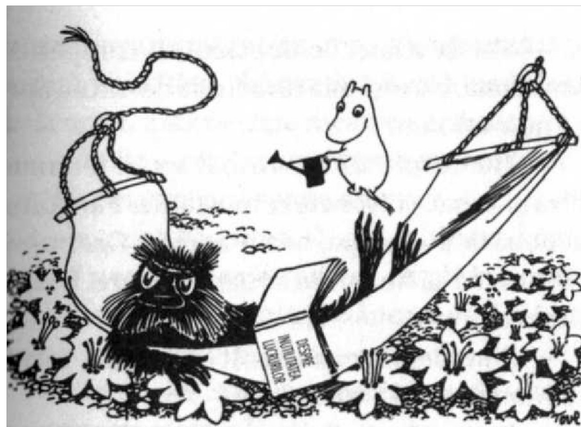
— Minunată! zise şi el curajos.

O mică umbră se furişă atunci pe lângă Momi şi dispăru în beznă.

Se mai luminase până ajunseră pe plajă. Marea şi cerul se uneau într–o oglindă sclipitoare, albăstrie. Undeva, departe, se auzeau chemările singuratice ale păsărilor. Se apropia răsăritul. Unchiaşul Puftabac şi Momi cărară pălăria Vrăjitorului până sus, la grotă, şi o aşezară cu gura în jos, în cel mai dosnic ungher pe care îl găsiră, ca să fie siguri că nu mai cade nimic în ea.

— Am făcut tot ce–am putut, spuse Puftabac. N–ar fi frumos dacă ne–ar da înapoi cei cinci norişori? –Ba da, deşi nu ştiu dacă norişorii ăia ar putea face priveliştea asta mai frumoasă decât e acum... zise Momi gânditor, privind spre mare.

CAPITOLUL TREI

În care Domnul Bizam se face pustnic şi trăieşte o experienţă de nedescris, în care Aventura îi poartă pe momini până la insula singuratică a forfoteilor, unde Emulul e cât pe ce să ardă de viu, şi în care aflăm cum au supravieţuit cu toţii marii furtuni

În dimineaţa următoare, când Domnul Bizam se tolăni, ca de obicei, să citească despre inutilitatea tuturor lucrurilor de pe lume, sfoara hamacului se rupse şi respectabilul căzu grămadă.

— Inadmisibil! spuse el ridicându–se.

— Vai de mine, ce neplăcut! îl compătimi Momitata, care îşi uda răsadurile de tutun. Sper că nu v–aţi rănit!

— Nu despre *asta* e vorba! spuse Domnul Bizam posac şi îşi netezi mustăţile. Pământul în două de s–ar crăpa, nici n–aş clipi. Dar nu–mi place defel să fiu pus în situaţii jenante. E înjositor!

— Bine, dar nu eram decât eu pe aici... încercă Momitata să–l consoleze.

— De parcă n–ar fi de ajuns! i–o reteză Domnul Bizam. Multe am îndurat în casa asta. Anul trecut, de pildă, a căzut cometa aia pe noi. Dar, în fine, n–am zis nimic. Pe urmă, poate că v–amintiţi, m–am

aşezat pe tortul de ciocolată făcut de soţia dumneavoastră, ceea ce a fost o lovitură teribilă pentru demnitatea mea! Când mi–e lumea mai dragă, găsesc perii de păr în pat – o glumă nepermis de proastă, de bună seamă. Şi ca să nu mai pomenesc de...

— Of, ştiu, ştiu, îl întrerupse mâhnit Momitata. N–avem parte de linişte în casa asta... Dar, ştiţi, sfoara se învecheşte şi se subţiază cu anii...

— Inadmisibil! sări din nou Domnul Bizam. Nu c–ar fi contat dacă muream. Dar dacă mă vedeau ceilalţi? Cu ocazia asta, vă anunţ că intenţionez să mă retrag în pustietate şi să duc o viaţă liniştită şi singuratică, înfrânându–mă de la orice. Este decizia mea de neclintit!

— Vai de mine! spuse Momitata impresionat. Şi... în care pustietate anume?

— În grotă, răspunse Domnul Bizam. Acolo nu mă poate deranja nimeni cu glume prosteşti. Puteţi să–mi aduceţi mâncare de două ori pe zi, dar nu înainte de ora zece.

— Bine... zise Momitata resemnat. Să v–aducem şi ceva mobile?

— Da, aţi putea, răspunse Domnul Bizam ceva mai prietenos. Dar să fie simple. Înţeleg că n–o faceţi cu intenţie, însă familia dumneavoastră mi–a pus răbdarea la grea încercare.

Şi, zicând acestea, Domnul Bizam îşi luă pătura şi cartea şi o apucă încet la deal. Momitată oftă un pic, apoi continuă să–şi ude tutunul şi, în scurt timp, uită cu desăvârşire întâmplarea.

Când Domnul Bizam intră în grotă, se simţi întru totul împăcat. Îşi întinse frumos pătura pe jos, pe nisip, se aşeză şi se apucă de îndată să cugete. Şi o ţinu aşa vreo două ore. Era linişte şi pace în noul lui adăpost de pustnic şi, prin borta din tavan, răzbătea o rază blândă de soare. Domnul Bizam avu grijă să se mute din când în când, astfel încât lumina caldă să cadă mereu pe el.

— Aici o să rămân, pe vecie! Nu foloseşte la nimic să ţopăi încolo şi–ncoace, să pălăvrăgeşti, să–ţi faci casă, să găteşti şi să tot aduni diverse lucruri!

Se uită mulţumit în jur, în noua lui casă, şi atunci zări pălăria Vrăjitorului, pe care Momi și Unchiaşul Puftabac o ascunseseră în cel mai dosnic ungher.

„Hm, coşul de gunoi... Carevasăzică aici era! Ei, o fi bun la ceva vreodată!" îşi zise el. Mai cugetă oleacă, apoi se hotărî să tragă un pui de somn. Se înfăşură în pătură şi îşi puse dinţii falși şi în pălărie, ca să nu se umple de nisip. Apoi adormi, liniştit şi fericit.

Acasă, mominii luau micul dejun – clătite mari şi rumenite, cu dulceaţă de zmeură. Mai rămăsese şi terci de cu o zi înainte, dar nimeni nu poftise, aşa că hotărâseră să îl păstreze pentru ziua următoare. –Azi am chef să fac ceva neobişnuit, spuse Momimama. Ar trebui să sărbătorim că am scăpat de pălăria aia îngrozitoare. Şi, de fapt, hai să facem ceva ca să nu ne plictisim tot stând în acelaşi loc.

— Câtă dreptate ai, draga mea! încuviinţă Momitata. Gata, mergem în excursie!

— Am fost deja peste tot. Nu mai avem unde să ne ducem! zise Emulul.

— Trebuie să fie vreun loc unde n–am ajuns încă. Şi, de n–o fi, născocim noi unul! Copii, opriţi–vă din mâncat, împachetăm micul dejun și plecăm!

— Da' am voie să–nghit ce am în gură? întrebă Smiorc.

— Nu fi prostuţ! îl dojeni Momimama. Haide, repejor, găsiţi ce vă trebuie în excursie, căci tata vrea să plecăm de–ndată. Dar nu luaţi lucruri de prisos. A, şi să–i lăsăm un bileţel Domnului Bizam, să ştie unde suntem.

— Pe coada mea! izbucni Momitata şi îşi duse mâna la frunte. Am uitat cu desăvârşire! Rămăsese vorba să–i ducem mâncare şi ceva mobile în grotă!

— În grotă?! ţipară într–un glas Momi şi Puf–tabac.

— Da, s–a rupt sfoara de la hamac, îi lămuri Momitata. Şi–atunci Domnul Bizam a zis că nu mai poate cugeta şi că se face pustnic şi se abţine de la orice. Şi că i–aţi pus perii de păr în pat şi câte şi mai câte.

Şi s–a mutat în grotă.

Momi şi Unchiaşul Puftabac se albiră la faţă şi se uitară îngroziţi unul la celălalt: „Pălăria!"

— Ei, n–are nimic, zise Momimama. Facem o excursie până la plajă şi–i ducem şi Domnului Bizam mâncare.

— Da plaja e un loc cât se poate de obişnuit! se plânse Smiorc. N–am putea să plecăm în altă parte?

— Linişte, copii! spuse Momitata sever. Mama vrea la scăldat. Pornim!

Momimama plecă degrabă să împacheteze: pături, cratiţe, scoarţă de mesteacăn, cafetieră, ulei de plajă, chibrituri, o grămadă de mâncare, şi toate cele necesare cu care, pe care şi din care să mănânce, umbrele, haine călduroase, prafuri de stomac, un tel pentru frişca, perne, plasă de ţânţari, costume de baie, o faţă de masă precum şi nelipsita ei geantă. Umbla de colo, colo, tot scotocindu–şi mintea să–şi dea seama dacă uitase ceva şi, într–un târziu, spuse:

— Am terminat! Tiii, ce bine o să–mi pice puţină tihnă pe malul mării!

Momitata îşi luă undiţa şi pipa.

— Sunteţi gata? Sigur n–aţi uitat nimic? Haide, plecăm! îi zori el.

Porniră spre plajă în şir indian. Smiorc, trăgând după el şase bărcuţe de jucărie, încheia şirul.

— Crezi c–a păţit ceva Domnul Bizam? îl întrebă Momi pe Puftabac în şoaptă.

— Sper că nu, dar nu pot să zic că nu sunt îngrijorat! îi şopti Unchiaşul, la rândul său.

În clipa aceea, se opriră cu toţii în drum atât de brusc, că Emulului fu cât pe ce să–i intre undiţa în ochi.

— Cine ţipă? întrebă Momimama alarmată.

Un urlet înfiorător răsună în întreaga pădure. Cineva sau ceva venea în galop spre ei pe potecă, fierbând de mânie sau înnebunit de frică.

— Ascundeţi–vă! strigă Momitata. Un monstru!

Dar, înainte să apuce s–o ia la sănătoasa, îl zăriră pe Domnul Bizam, cu ochii holbaţi şi blana zbârlită toată. îşi agita labele şi încerca să le spună ceva, dar ce bălmăjea el n–avea nici cap, nici coadă. în orice caz, pricepură că era foarte furios, ori speriat sau furios pentru că se speriase. Apoi goni mai departe spre Valea Mominilor.

— Ce–a păţit Domnul Bizam? întrebă Momimama tulburată. Tocmai dumnealui, care e, de obicei, atât de calm şi demn!

— Să pună atâta la inimă păţania cu hamacul, ţţţ! murmură Momitata, dând din cap dezaprobator. –Eu zic că era supărat c–am uitat să–i ducem mâncare, îşi dădu Smiorc cu părerea. Acum putem s–o mâncăm noi!

Îşi continuară gânditori şi îngrijoraţi drumul spre plajă. Momi şi Unchiaşul Puftabac se furişară înaintea celorlalţi şi o luară pe o scurtătură ce ducea direct la grotă.

— Eu zic să nu intrăm, spuse Unchiaşul Puftabac. Dacă–i încă acolo CHESTIA aia? Ne suim pe munte şi aruncăm o privire prin borta din tavan.

Tăcuţi, se căţărară până în vârf, apoi se târâră pe brânci până la deschizătură şi se uitară înăuntru cu mare băgare de seamă. Zăriră pălăria Vrăjitorului, dar era goală! Pătura Domnului Bizam zăcea într–un colţ, cartea într–altul. Nu era nimeni în grotă.

Peste tot pe nisip, însă se zăreau urme ciudate, ca şi cum cineva ar fi dansat şi ţopăit.

— Astea nu–s labele Domnului Bizam! zise Momi.

— Mă–ntreb dacă sunt urme de labe, spuse Puftabac. Arată tare ciudat.

Coborâră de pe stâncă şi se uitară înfricoşaţi în jur, dar nu văzură nimic periculos.

N–au aflat niciodată ce anume îl speriase pe Domnul Bizam în aşa hal, căci dumnealui a refuzat să le

destăinuie.[3]

Între timp însă ceilalţi ajunseseră la plajă şi, adunaţi cu toţii lângă malul mării, vorbeau şi gesticulau.

— Au găsit o barcă! strigă Puftabac. Hai repede să vedem!

Aşa era! O barcă din lemn adevărată, cu pânză, vâsle şi năvod, vopsită în alb şi verde! –A cui e? întrebă Momi, gâfâind, când ajunse lângă ei.

— A nimănui! răspunse Momitata triumfător. A ajuns pe plaja noastră. E un dar al mării!

— Trebuie să–i dăm un nume! strigă Domniţa Fandosica. *Bibica!* Nu–i aşa că sună drăguţ?

— Mai bine îți zicem ție Bibica! i–o întoarse dispreţuitor Fandosel. Eu propun să–i spunem *Vulturul de Mare.*

— Nu, trebuie să fie o denumire latină! ţipă Emulul. *Mominates Maritima!*

— Eu am văzut–o primul! sări şi Smiorc. Eu trebuie s–aleg numele! N–ar fi drăguţ dacă i–am zice *SMIORC?* E aşa de scurt şi de frumos...

— Nu zău! spuse Momi.

— Linişte, copii! spuse Momitata împăciuitor. Gata, gata! Mama trebuie să aleagă numele, doar e excursia ei!

Momimama roşi:

— O, dar mă tem că nu pot... Puftabac are D imaginaţie atât de bogată, sigur găseşte un nume bun. –Ei, nu ştiu dacă–i chiar aşa, începu Undi iaşul măgulit, dar, cinstit să fiu, m–am gândit că *Lupul la Pândă* ar suna foarte elegant.

— Nu! se împotrivi Momi cu hotărâre. Mama alege!

---

3 Dacă vrei să știi în ce s—au preschimbat dinții falși ai Domnului Bizam, n—ai decât s—o întrebi pe mama ta. Ea sigur știe(n.a)

— Bine, dragii mei, numai să nu ziceţi că sunt nepricepută şi de modă veche. Eu m–am gândit că barca ar trebui să poarte un nume care aminteşte de tot ce vom face cu ea şi atunci *Aventura* mi s–ar părea potrivit.

— Ce frumos, ce frumos! ţipă Momi. S–o botezăm atunci! Mama, ai ceva care seamănă cu o sticlă cu şampanie?

Momimama căută în toate coşurile, dar sticla cu sirop nu era nicăieri.

— Of, ce păcat! zise ea dezamăgită. Cred c–am uitat siropul...

— Bine, dar te–am întrebat dacă n–ai uitat nimic, spuse Momitata.

Toată lumea se pleoşti. Să pleci la drum cu o barcă înainte să o botezi aducea ghinion! Atunci lui Momi îi veni o idee nemaipomenită.

— Dă–mi cratițele! spuse el.

Fugi şi le umplu cu apă din mare, apoi se duse cu ele sus, în grotă, unde era pălăria Vrăjitorului. Când se întoarse pe plajă, îi întinse o cratiţă lui Momitata şi îi spuse:

— Gustă!

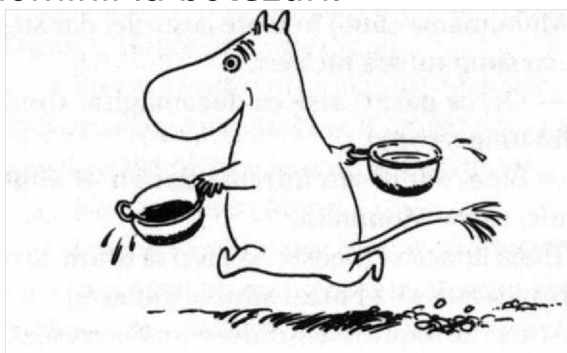
Momitata luă o înghiţitură şi păru cât se poate de încântat.

— De unde ai siropul, băiete? întrebă el.

— Secret! răspunse Momi.

Aşa că umplură un borcan pentru dulceaţă cu apă preschimbată în sirop şi îl izbiră de proră, în timp ce Momimama recită mândră:

— *Aventura* să–ţi fie numele, acum şi–n vecii vecilor! Aşa spun mominii la botezuri.

Izbucniră cu toţii în urale, suiră la bord coşurile cu mâncare, păturile, umbrelele, undiţa, pernele, cratiţele şi costumele de baie, apoi mominii şi prietenii lor ridicară ancora şi porniră pe marea verde şi furtunoasă.

Era o zi frumoasă, deşi nu tocmai senină – o ceaţă uşoară acoperea lumina soarelui. Cu pânza albă întinsă în vânt, barca mominilor se îndrepta spre orizont, iute ca săgeata. Valurile mângâiau *Aventura,* vântul cânta, iar trolii de apă şi domniţele mării dansau în jurul ei.

Smiorc înşirase cele şase bărcuţe pe o sfoară, Ic dăduse drumul pe apă şi acum flota lui plutea frumos în urma *Aventurii.* Momitata era la cârmă, iar Momimama moţăia. Rar se întâmpla să aibă parte de atâta linişte. Deasupra bărcii se roteau păsări mari şi albe.

— Încotro mergem? întrebă Fandosel.

— Hai să găsim o insulă! îi rugă Domniţa Fandosica. N–am fost niciodată pe o insulă.

— Atunci musai să găsim una! Debarcăm pe prima ce ne iese în cale! spuse Momitata.

Momi veghea la proră să nu cumva să se împotmolească barca în vreun banc de nisip sau lă se lovească de stânci. Se uita ca fermecat în adâncul de smarald prin care *Aventura* îşi croia drum cu mustăţi albe de spumă pe bot.

— Iuhuuu! strigă mominul, nespus de fericit. Mergem pe–o insulă!

Undeva, în inima apelor, se afla insula singuratică a forfoteilor, înconjurată de stânci şi talazuri furioase. Acolo se adunau o dată pe an *forfoteii,* înainte să pornească în nesfârşita lor pribegie în jurul lumii. Veneau din toate cele patru zări, tăcuţi şi serioşi, mici, albi şi lipsiţi de chip. Greu de zis de ce se adunau pe insulă an de an, căci *forfoteii* nu pot nici vorbi, nici auzi, iar de uitat nu se uită la nimic niciodată, ci doar ţintă în zare. Dar pesemne că le place să aibă un loc al lor, unde se simt acasă, unde se pot odihni oleacă şi unde se pot întâlni cu alţi forfotei. întâlnirea se ţine întotdeauna în iunie şi uite aşa se face că mominii şi prietenii lor ajunseră la insula singuratică în acelaşi timp cu *forfoteii*. Sălbatică şi ademenitoare, insula îşi înălţa mândră, dintre talazurile albe, capul împodobit cu coroanele verzi ale copacilor. Ai fi zis că–i gătită de bal.

— Pământ la proră! anunţă Momi.

Toată lumea se aplecă peste bord şi se zgâi.

— Are plajă! strigă încântată Domniţa Fandosica.
— Şi ce port frumos! zise Momitata şi cârmi cu dibăcie barca printre stânci, până la ţărm.
Aventura se opri lin pe nisip şi Momi sări pe mal cu parâma, gata să ancoreze ambarcaţiunea, în scurt timp, toată plaja era un du–te–vino şi un freamăt. Momimama făcu un soi de vatră din câţiva bolovani, ca să poată încălzi clătitele. Apoi aduse lemne pentru foc, întinse faţa de masă şi aşeză câte o pietricică în fiecare colţ, ca să nu o ia vântul. Pe urmă aranja frumos ceştile, îngropa borcanul cu unt în nisip, la umbra unei pietre, şi, în cele din urmă, adună câţiva crini de mare şi făcu un buchet cu care împodobi masa.
— Să te–ajutăm cu ceva? întrebă Momi când totul fu gata.
— Faceţi o plimbare pe insulă, răspunse Momimama (căci ştia că asta îşi doreau). E important să ştim unde am ancorat şi dacă e vreo primejdie.
— Că bine zici! spuse Momi.
Momi, *fandoseii* şi Smiorc plecară spre partea de miazăzi a plajei, iar Unchiaşul Puftabac, căruia îi plăcea să descopere chestii de unul singur, o apucă spre miazănoapte. Emulul îşi luă lopăţica de botanist, cutia de tinichea verde şi lupa şi se duse în pădure, gândind că sigur sunt pe–acolo ceva plante ciudate, încă nedescoperite de nimeni.

Momitata se aşeză pe o piatră şi se apucă să pescuiască. Soarele cobora încetişor şi, spre după–amiază, nori groşi începură să se adune deasupra mării.

În mijlocul insulei se afla o poieniţă verde, înconjurată de tufe înflorite. Aici era locul secret unde *forfoteii* se întâlneau o dată pe an, în Noaptea de Sânziene. Vreo trei sute sosiseră deja şi urmau să mai vină încă vreo patru sute cincizeci. Mişunau tăcuţi prin iarbă şi, din când în când, se opreau şi îşi făceau plecăciuni respectuoase unii altora. În mijlocul poienii înălţaseră un par, iar de el agăţaseră un barometru mare. Şi, de câte ori treceau pe lângă par, *forfoteii* se aplecau până la pământ în faţa barometrului (erau destul de caraghioşi).

Între timp, Emulul hoinărea prin pădure, entuziasmat peste poate de florile rare pe care le întâlnea la tot pasul. Nu semănau defel cu Florile din Valea Mominilor, ci aveau culori mai vii şi mai întunecate şi forme ciudate.

Dar Emulul nu era interesat de frumuseţea florilor. Număra preocupat stamine, frunze şi mormăia: –Exemplarul numărul două sute nouăsprezece din colecţie!

În cele din urmă, ajunse în poiana forfoteilor şi, tot cu ochii după plante rare, nimeri cu capul drept în par. Abia atunci se dezmetici şi se uită mirat în jur. În viaţa lui nu mai văzuse atâţia forfotei la un loc.

Mişunau peste tot şi se holbau la el cu ochii lor mici şi apoşi.

„Mă întreb dacă sunt prost dispuşi... Mici, mici, dar groaznic de mulţi!" îşi zise Emulul.

Se uită apoi la barometrul lucios, din lemn de mahon. Arăta vânt şi ploaie.

— Hm, ciudat... zise Emulul şi se uită spre soare.

Dădu un bobârnac barometrului, care alunecă în jos pe par. *Forfoteii* începură numaidecât să se foiască şi se apropiară ameninţători.

— Fiţi pe pace! spuse Emulul înfricoşat. Nu vi–l fur!

Dar *forfoteii* nu îl auzeau, de bună seamă. Se apropiară şiruri, şiruri, foşnind şi dând din lăbuţe. Cu inima–n gât, Emulul se uită de jur împrejur, doar, doar o vedea vreo cale de scăpare, dar duşmanii erau tot mai aproape și îl înconjurară ca un zid. Iar de după copaci ieşeau alte şi alte şiruri de forfotei tăcuţi şi cu ochii holbaţi.

— Căraţi–vă! ţipă Emulul. Uş, uşşş!

Însă *forfoteii* erau de neoprit. Atunci, Emulul îşi adună poalele rochiei şi începu să se caţăre pe par. Aluneca şi era înfricoşat de–a binelea, dar spaima îi dăduse puteri nebănuite şi, cu chiu, cu vai, ajunse în vârf şi se agăţă de barometru.

Forfoteii ajunseră şi ei lângă par. Se opriră. Pajiștea, plină acum de ciudatele făpturi, arăta ca un covor mare şi alb. Emulului i se făcu rău când se gândi ce s–ar întâmpla dacă ar cădea... –Ajutor! ţipă el cu glas pierit. Ajutor! Ajutooor! Însă pădurea era mută.

Își puse atunci două degete în gură şi fluieră: trei fluierături scurte, trei lungi şi încă trei scurte. Trei scurte, trei lungi, trei scurte: „SOS".

Unchiaşul Puftabac, care cutreiera plaja de la miazănoapte, auzi semnalul de alarmă. Când se dumiri dincotro veneau fluierăturile, ţâşni ca o săgeată să îi vină în ajutor Emulului. Fluieratul se auzea tot mai tare. „Pe–aici trebuie să fie!" îşi zise Puftabac şi se furişă cu băgare de seamă. Zări deodată poieniţa, *forfoteii* şi pe Emulul cocoţat în vârful parului.

— Trebuşoara asta n–arată bine deloc... murmură Unchiaşul, apoi strigă: Hei! Aici sunt! Cum de–ai reuşit să–i superi în aşa hal pe forfoteii cei cumsecade?

— Le–am mişcat doar un pic barometrul, începu Emulul să se vaite. Unchiaşule dragă, scapă–mă de creaturile astea oribile!

— Trebuie să chibzuiesc bine... zise Puftabac.

(*Forfoteii* nu auziră, bineînţeles, toată discuţia asta, căci nu au urechi.) După o vreme, Emulul strigă:

— Ia chibzuieşte tu mai repejor, că mai am un pic şi cad!

— Auzi? zise Unchiaşul, îţi aminteşti de păţania cu şoarecii de câmp în grădină? Momitata a pus atunci nişte pari şi a agăţat de ei morişti de vânt. Când se învârteau moriştile, şoarecii se speriau şi o luau la sănătoasa.

— Poveştile tale sunt întotdeauna foarte interesante, spuse Emulul cu amărăciune. Dar nu văd ce au de–a face cu situaţia mea disperată!

— Chiar foarte mult! îl lămuri Unchiaşul. Nu pricepi? *Forfoteii* nu pot vorbi sau auzi şi, pe deasupra, văd foarte prost. Dar simţul le e foarte bun. încearcă să zgâlţâi parul înainte și–napoi, iar ei o să simtă vibraţiile şi se vor speria. O să le simtă fix în burtă, ştii?

Emulul începu să zgâlţâie parul înainte și–napoi.

— Cad! izbucni el.

— Mai repede, mai repede! strigă Puftabac. Zgâlţâituri uşoare, uşurele!

Emulul scutură parul încoace şi–ncolo şi, după o vreme, *forfoteii* începură să simtă ceva tare neplăcut sub tălpi. Începură să se foiască și mai abitir şi să dea din lăbuţe. Şi, cât ai zice peşte, o luară la sănătoasa, întocmai ca şoarecii de câmp. Poieniţa se goli într–o clipită.

Unchiaşul Puftabac îi simţi pe forfotei atingându–i picioarele, în fuga lor spre pădure – usturau precum urzicile.

Uşurat, Emulul căzu în iarbă.

— Vai şi–amar! se văicări el. Mi–a rămas inima–n gât. De când m–am mutat la momini, numai de hărmălaie şi primejdii am avut parte!

— Hai că n–ai păţit nimic, îl linişti Puftabac. Te–ai descurcat de minune!

— Oribile vietăţi! continuă Emulul să se vaite. O să le iau barometrul, să–i învăţ minte!

— Ba mai bine nu! îl preveni Unchiaşul. Însă Emulul desprinse barometrul mare şi lucios şi îl puse triumfător la subraţ.

— Hai să ne întoarcem! Mi–e o foame ceva de speriat! spuse el.

Când Emulul şi Puftabac ajunseră înapoi pe plajă, ceilalţi se ospătau cu o ştiucă pescuită de Momitata. –Hei! îi salută Momi. Am făcut ocolul întregii insule! Şi într–un capăt am găsit nişte stânci înfricoşătoare, foarte ascuţite, care ies drept din mare.

— Şi–am văzut o grămadă de forfotei! zise Smiorc. Cel puţin o sută!

— Să nu mai aud de creaturile alea! zise Emulul, încă zguduit. Dar ia uitaţi–vă ce pradă de război pe cinste! continuă el mândru şi puse barometrul pe masă.

— Ooo, ce strălucitor! Ce frumos! Ce–i, un ceas? se minună Domniţa Fandosica.

— Nu, un barometru, spuse Momitata. Cu ajutorul lui poţi să ştii dacă o să fie vreme frumoasă sau furtună. Uneori chiar le nimereşte!

Momitata atinse uşor barometrul cu vârful degetelor, îl cercetă cu atenţie şi se încruntă:

— Vine furtuna! spuse el.

— O furtună mare? întrebă Smiorc neliniştit.

— Păi, uită–te singur! îl îndemnă Momitata. Acul arată 00, mai jos de atât nici nu se poate. Mă rog, dacă nu cumva îşi bate joc de noi...

Dar barometrul nu părea să se ţină de glume. Pâcla de mai devreme se preschimbase într–o negură de un cenuşiu–gălbui, iar la orizont marea era ciudat de întunecată.

— Trebuie să ne întoarcem acasă, spuse Fandosel.

— Nuuu, hai să mai stăm! se rugă Domniţa Fandosica. N–am apucat să vedem ce–i pe stâncile alea şi nici să facem baie!

— Am putea să mai aşteptăm un pic, să vedem ce se întâmplă, zise Momi. Ar fi păcat să plecăm taman acum, când am găsit insula asta!

— Dar, dacă vine furtuna, nu mai putem să plecăm, spuse înţelept Fandosel.

— Ce bine ar fi! izbucni Smiorc. Rămânem aici pentru totdeauna!

— Linişte, copii! Trebuie să mă gândesc, spuse Momitata, apoi se duse pe plajă şi se plimbă înainte şi–napoi, uitându–se în toate părţile şi încruntându–se. În depărtare, se auzi un bubuit.

— Tună! sări Smiorc ca ars. Ptiu, ce urât! Orizontul era acum acoperit de o pătură de nori groşi şi ameninţători, de un albastru închis, mărginită de vălătuci albi. Din când în când, fulgere slabe luminau mai rar oglinda mării.

— Rămânem! hotărî Momitata.

— Toată noaptea?! ţipă Smiorc încântat.

— Cred că da... şovăi Momitata. Hai, repejor, trebuie să ne facem un adăpost până începe ploaia!

Împinseră *Aventura* pe uscat. Apoi construiră un adăpost la marginea pădurii, folosindu–se de pânza bărcii şi de pături. Momimama întări

pereţii cu muşchi de pădure, iar Fandosel săpă un şanţ de jur împrejurul adăpostului, în care să se scurgă apa de ploaie. Toată lumea alerga bezmetică în toate părţile, adunându–şi lucrurile să le ducă sub acoperiş. Se pornise vântul şi copacii fremătau înfriguraţi.

Tunetele se auzeau tot mai aproape.

— Mă duc până sus, pe stânci, să văd cum se arată vremea, spuse Uiubiaşul Puftabac.

Îşi trase hotărât pălăria peste urechi şi porni la drum singur şi fericit. Se duse până în capătul cel mai îndepărtat al insulei şi se aşeză, cu spatele lipit de un bolovan uriaş.

Chipul mării era schimbat. Se făcuse de un verde întunecat, cu talazuri furioase, tivite cu spumă albă, iar stâncile străluceau în nuanţe gălbui, de ai fi zis că sunt din fosfor. Tunând maiestuos, aruncând fulgere prevestitoare de rău, furtuna se apropia dinspre miazăzi, cu pânzele–i negre ridicate la orizont, deasupra întregii mări.

„Vine drept spre insulă!" îşi zise Unchiaşul Puftabac, entuziasmat la culme.

Se uită ţintă la furtuna ce se apropia dinspre largul mării. Deodată, Puftabac văzu în depărtare o siluetă întunecată, călare pe un animal negru. Îi zări preţ de–o clipă doar, conturaţi pe marginea albă ca zăpada a păturii de nori. Pelerina călăreţului flutura ca o aripă neagră... Se înălţară în zbor, sus, tot mai sus... Ajunseră pe coama valurilor, apoi dispărură într–un vălmăşag orbitor de fulgere. Soarele pierise şi ploaia ca o perdea cenuşie se pregătea să se năpustească asupra insulei.

„Vrăjitorul! Trebuie să fi fost Vrăjitorul şi pantera lui neagră. Carevasăzică, nu–i doar un basm străvechi, chiar există!" se minună Unchiaşul.

Puftabac se întoarse şi o tuli spre adăpost. Nici nu ajunse bine acolo, că picături mari de ploaie începură să cadă grele asupra pânzei biciuite de vânt. Deşi nu era încă seară, întunericul domnea

pretutindeni. Smiorc se înfăşurase într–o pătură, căci îi era tare frică de tunete. Ceilalţi stăteau ghemuiţi unii într–alţii. Cortul duhnea de plantele Emulului. Tunetele erau acum la doi paşi şi întreg adăpostul se lumina când fulgerele spintecau norii. Furtuna îşi croia drum pe cer ca un tren de mare viteză, iar marea furioasă izbea insula singuratică a forfoteilor cu talazuri monstruoase.

— Bine că nu suntem pe mare! spuse Momimama. Vai, vai, ce vreme nemiloasă!

Domniţa Fandosica îşi strecură o lăbuţă tremurătoare într–a lui Momi, iar mominul se simţi dintr–odată cavalerul ei protector.

De sub pătură, Smiorc urla cât îl ţinea gura.

— A ajuns deasupra noastră! zise Momitata. în clipa aceea, un fulger uriaş lumină toată insula şi un trăsnet cutremurător îi urmă.

— A lovit ceva! spuse Fandosel.

— Asta *chiar* a fost de speriat! zise Emulul, luându–şi capul în mâini. Hărmălaie! Tot timpul hărmălaie!

Furtuna se îndepărta spre miazăzi. Bubuiturile răsunau tot mai îndepărtate, fulgerele erau tot mai slabe. în cele din urmă, nu se mai auzi decât răpăitul ploii şi valurile care se spărgeau de ţărm.

„Nu le zic încă de Vrăjitor. Sunt deja mult prea înfricoşaţi..." hotărî Puftabac.

— Poţi să ieşi, Smiorc. S–a terminat! zise Unchiaşul.

Smiorc ieşi de sub pătură, clipind des. îi era puţin ruşine că ţipase ca un apucat. Căscă şi se scarpină după ureche.

— Cât e ceasul? întrebă el.

— Aproape opt, răspunse Fandosel.

— Ar trebui să ne culcăm, spuse Momimama. Furtuna asta nu–i de ici, de colo.

— Dar n–ar fi palpitant să vedem unde a lovit fulgerul? zise Momi.

— Mâine! spuse hotărâtă mama. Mâine vedem ce s–a întâmplat şi facem baie în mare. Acum totul e ud, cenuşiu şi urât.

Zicând acestea, îi înveli frumos cu păturile şi se culcă şi ea, cu geanta sub cap.

Afară furtuna vuia. Sunete ciudate răzbăteau prin foşnetul valurilor. Voci şi tropăituri, râsete şi bătăi de pendule uriaşe undeva, pe mare. Unchiaşul Puftabac ascultă o vreme şi visă cu ochii deschişi, amintindu–şi călătoriile lui în jurul lumii.

„În curând, trebuie să pornesc iar la drum! îşi zise el. Dar nu chiar acum..."

CAPITOLUL PATRU

În care Domniţa Fandosica rămâne cheală după atacul, în miez de noapte, al forfoteilor şi în care se fac descoperiri de–a dreptul ciudate pe insula singuratică

Domniţa Fandosica se trezi înspăimântată în toiul nopţii. Ceva foarte neplăcut îi atinsese faţa. Nu avu curaj să se uite în sus, dar adulmecă neliniştită în jur. Mirosea a ars! îşi trase pătura peste urechi şi începu să strige:

— Momi, Momi! Momi se trezi pe dată.

— Ce–i? o întrebă el.

— A intrat ceva primejdios aici! spuse Fandosica de sub pătură. *Simt* eu că–i primejdios!

Momi se uită în jur. Da, chiar era ceva! Nişte luminiţe... Mici forme ce licăreau slab şi se strecurau printre cei adormiţi. Momi îl scutură pe Unchiaş.

— Uite! şopti el îngrozit. Fantome!

— Nu, zise Puftabac. Sunt forfotei. Se fac electrici de la fulgere, de asta luminează. Staţi nemişcaţi, să nu vă curentaţi!

Forfoteii păreau a căuta ceva. Scotociră peste tot în coşurile cu mâncare şi mirosul de ars deveni tot mai pătrunzător. Deodată, se adunară cu toţii în colţul în care dormea Emulul.

— Aha, au venit după barometru, se dumiri Unchiaşul Puftabac. I–am zis să nu–l ia. Şi uite că l–au găsit!

Forfoteii scoaseră barometrul de unde era dosit. Se căţăraseră pe Emulul adormit şi acum totul mirosea a ars.

Smiorc se trezi şi începu să scâncească.

Deodată, un urlet umplu adăpostul. Un forfotei îl călcase pe Emul pe nas.

Toată lumea fu în picioare cât ai clipi. Se iscă o harababură de nedescris. Voci înfricoşate, ţipete de durere de câte ori cineva călca pe forfotei şi se ardea sau se curenta. Emulul începu să alerge bezmetic în jur urlând, se agăţă de vela pusă pe post de acoperiş şi căzu grămadă, cu tot cu pânză, peste ceilalţi. Era de–a dreptul îngrozitor!

Smiorc a ţinut–o sus şi tare pe urmă cum că ar fi durat vreo oră să iasă de sub pânză (se poate să fi exagerat puţin).

Dar, când în sfârşit reuşiseră să se elibereze, *forfoteii* se făcuseră nevăzuţi, cu tot cu barometru. Şi nimeni n–avea chef să se ducă după ei.

Emulul îşi băgă botul în nisipul ud şi începu să se jeluiască:

— Asta a fost prea de tot! zise el. De ce nu puteţi lăsa un biet botanist nevinovat să–şi trăiască viaţa în linişte şi pace?

— Viaţa nu–nseamnă doar linişte şi pace! spuse Unchiaşul Puftabac tacticos.

— S–a oprit ploaia, spuse Momitata. Ia uitaţi–vă, copii, s–a înseninat! Şi–n curând se luminează de ziuă!

Momimama tremura de frig, cu mâna încleştată pe geantă. Se uită spre marea încă furtunoasă şi întunecată.

— Ce ziceţi, să facem alt cort şi să–ncercăm să adormim la loc? întrebă ea.

— N–are rost, spuse Momi. Mai bine ne înfăşurăm în pături şi aşteptăm să răsară soarele.

Zis şi făcut. Se înfofoliră în pături şi se aşezară pe plajă, lipiţi unul de altul. Smiorc se băgă la mijloc, părându–i–se mai în siguranţă aşa.

— Nici nu vă puteţi închipui ce îngrozitor e să te atingă ceva pe faţă în întuneric, spuse Domniţa Fandosica. A fost mai rău decât furtuna!

Stătură aşa o vreme, privind marea, în noaptea ce se preschimba încet–încet în zi. Furtuna se mai potolise, dar talazurile încă izbeau nemilos ţărmul. La răsărit, cerul începuse să se lumineze şi se făcuse foarte frig. Odată cu zorii de ziuă, îi văzură pe forfotei părăsind insula. Barcă după barcă, alunecând tăcute ca nişte umbre, cârmiră pe lângă capul insulei şi apoi se pierdură în largul mării.

— Ce bine! răsuflă uşurat Emulul. Sper să nu mai văd vreun forfotei câte zile oi avea!

— Probabil îşi caută o altă insulă, spuse Unchiaşul Puftabac. O insulă secretă, doar a lor, unde să nu–i mai găsească nimeni, adăugă el gânditor, uitându–se lung după bărcuţele micilor hoinari prin lume.

Domniţa Fandosica dormea cu capul în poala lui Momi când prima rază de soare se ivi la orizont. Cei câţiva norişori uitaţi pe cer de

furtună se colorară într–un roz pal şi, deodată, soarele îşi înălţă capul maiestuos din mare.

Momi se aplecă să o trezească pe Domniţa Fandosica şi, în clipa aceea, descoperi ceva înfiorător. Bretonul ei frumos era complet ars! Trebuie că se întâmplase când o atinseseră *forfoteii.* Ce–o să zică biata de ea? Şi cum s–o liniştească, cum s–o aline? Ce catastrofă!

Domniţa Fandosica deschise ochii şi zâmbi.

— Ştii ce mă gândeam? zise Momi repede. E de–a dreptul ciudat, dar, cu timpul, au început să–mi placă domnişoarele fără păr mai mult decât cele cu păr!

— Ca să vezi... se miră Fandosica. De ce?

— Păi, arată... neîngrijit cele cu păr! zise Momi.

Domniţa Fandosica îşi duse numaidecât lăbuţele spre breton să se pieptene, dar, vai, nu mai găsi decât un smoc mic şi pârlit! Se holbă îngrozită la părul ars.

— Eşti cheală! o anunţă Smiorc.

— Îţi stă foarte bine! o asigură Momi. Of, nu, nu plânge!

Însă Domniţa Fandosica îşi ascunse faţa în nisip şi plânse cu lacrimi amare pierderea bretonului, mândria ei.

Toată lumea se adună în jurul ei, încercând să o înveselească, dar în zadar.

— Ştii, eu m–am născut chel, îi spuse Emulul. Şi mă simt foarte bine aşa!

— O să te frecăm cu puţin ulei şi creşte la loc! zise Momitata.

— Da, şi se face chiar cârlionţat! întări Momimama.

— Sigur? sughiţă Domniţa Fandosica.

— Bineînţeles! o asigură Momimama. Să vezi ce drăguţă o să Fii cu părul creţ! Domniţa Fandosica se opri din plâns şi se ridică.

— Uită–te la soare! o îndemnă Unchiaşul Puftabac.

Îmbăiat de ploaie, soarele strălucea mândru deasupra mării. întreaga insulă sclipea frumos în lumina dimineţii.

— Ia să cânt eu o baladă de dimineaţă! zise Unchiaşul şi îşi scoase muzicuţa. Şi toată lumea cântă cu foc:

Noaptea dusă–i, soarele sus îi! Forfoteii la drum purces–au acum!
Ziua de ieri uitării o dăm, cu inima uşoară cântăm! Iar surioarei fandosea, păr creţ i–om face, uite–aşa!
Tra–la–la–la–la!

— Hai în apă! strigă Momi. Toată lumea (mai puţin Emulul, Momimama şi Momitata, căci li se părea încă prea frig) îşi puse costumele de baie şi se aruncă în mare.

Verzi şi înspumate, valurile se rostogoleau pe nisip.

Ooo, ce bucurie nespusă să fii momin şi să te scalzi, în zori, în valuri de smarald!

Noaptea fusese dată uitării şi o lungă zi de iunie îi aştepta. Se scufundară ca delfinii şi se lăsară purtaţi de crestele valurilor înapoi la mal, unde Smiorc se juca în apa puţin adâncă. Unchiaşul Puftabac făcea pluta pe spate în larg, privind în tihnă cerul azuriu, aproape transparent.

Între timp, Momimama făcuse cafea şi acum căuta de zor borcănelul cu unt pe care îl ascunsese de căldura soarelui cu o zi înainte, la umbra unei pietre. Dar în zadar – se vede că furtuna luase untul cu ea. –Of, ce să pun pe sandviciuri? se plânse Momimama.

— O să vezi că furtuna o să ne dea altceva în schimbul untului, spuse Momitata. După ce bem cafeaua, facem o plimbare pe plajă să vedem ce–a aruncat marea pe uscat! Aşa şi făcură.

La marginea insulei, stânci străvechi îşi înălţau din mare spinările lucioase, şlefuite de valuri. între ele se zăreau neaşteptat de frumoase petice de nisip, presărate cu scoici – ringurile de dans ascunse ale domniţelor mării – sau mici canioane întunecate, misterioase, în care valurile duduiau de parcă ar fi izbit în porţi de fier. Sus, pe stânci, câte o mică grotă se căsca ici şi colo, iar la poalele lor bolboroseau vârtejuri de apă. Porniră care–ncotro pe plajă, să caute lucruri aruncate de furtună.

Iar asta era foarte palpitant, căci puteai găsi cele mai neobişnuite lucruri şi, de multe ori, era greu şi periculos să le scoţi din apă.

Momimama dădu de o mică limbă de nisip, ascunsă după nişte bolovani uriaşi, pe care crescuseră tufe albastre de limba–peştelui şi stuf ce foşnea şi fluiera când vântul se strecura în tulpinile lui înguste. Momimama se întinse într–un loc ferit. Nu vedea decât cerul senin şi

tufele ce se legănau în briză. „Ia să mă odihnesc puţin", se gândi ea, dar nu trecu mult şi adormi adânc pe nisipul cald.

Fandosel se caţără pe stânci şi se uită în jur. Vedea până hăt, în capătul celălalt al insulei. Pierdută în marea agitată, insula înverzită părea a pluti pe valuri ca un buchet. De acolo, de sus, îl zări pe Smiorc, mic cât un punct, căutând de zor pe plajă. Uite şi pălăria Unchiaşului Puftabac... Ooo, Emulul a găsit o orhidee rară... Şi acolo a lovit trăsnetul! Fandosel văzu o stâncă mai mare decât zece momicase ce fusese despicată în două, ca un măr, şi, între cele două jumătăţi, se căsca acum o spărtură uriaşă, din vârful stâncii până la poale. Intră tremurând în despicătură şi se uită la pereţii din piatră întunecaţi. Urma trăsnetului se vedea limpede, o linie neagră şerpuind în inima stâncii. Dar, lângă ea, o dâră aurie se prelingea pe peretele negru ca abanosul! Aur! Nu putea fi decât aur!

Fandosel băgă vârful briceagului în dâra luminoasă şi împunse un pic. Un grăunte de aur se desprinse şi îi căzu drept în lăbuţă. Apoi scoase încă un grăunte şi încă unul! Cuprins de fiori, începu să scoată bucăţi din ce în ce mai mari. în scurt timp, Fandosel uitase de toate câte sunt pe lume şi nu mai avea ochi decât pentru pârâiaşul cu aur, pe care fulgerul îl adusese la lumina zilei! Nu mai avea nevoie să caute nimic pe plajă, acum era căutător de aur!

Între timp, Smiorc găsise şi el ceva şi era cel puţin la fel de fericit ca Fandosel. O centură din lemn de plută! Era puţin putrezită, dar îi venea numai bine. „Acum pot să mă bag şi eu în apă adâncă! Şi o să învăţ să înot la fel de bine ca şi ceilalţi. Ce–o să se mai minuneze Momi!" îşi zise el.

Puţin mai încolo, printre bucăţi de scoarţă de mesteacăn, alge şi flotoare răzleţe, desprinse din plase de pescuit, găsi o rogojină, un căuş din lemn pentru scos apa din barcă, aproape întreg, şi o cizmă veche, fără călcâi. Minunate comori, mai ales când ştii că i le–ai furat mării!

Smiorc îl zări în depărtare pe Momi, care se chinuia să tragă ceva la mal. „A găsit ceva mare! Ce păcat că n–am văzut eu primul! Ce–o fi?" se gândi Smiorc.

În sfârşit, Momi reuşi să–şi scoată prada din apă şi începu să o rostogolească pe nisip. Smiorc îşi lungi şi îşi tot lungi gâtul şi, până la urmă, văzu ce era. „Un colac! Un colac mare şi frumos!" –Iuhuuu! strigă Momi. Ei, ce zici?

— Nu–i rău, zise Smiorc, cercetând colacul lui Momi cu un aer atotcunoscător. Dar de ale mele ce zici? întrebă el, înşirându–şi pe nisip comorile.

— Centura din plută e bună, zise Momi, dar ce vrei să faci cu căuşul spart?

— Ei, merge dacă scoţi apa repede. Auzi? Vrei să facem schimb? îţi dau rogojina, căuşul şi cizma pentru colacul ăla vechi.

— Nici mort! zise Momi. Poate dacă–mi dai centura din plută pe talismanul ăsta misterios, care a plutit până aici dintr–o ţară îndepărtată.

Şi Momi scoase un soi de glob din sticlă şi îl scutură. O mulţime de fulgişori de nea începură să se rotească în glob, apoi se aşezară încet–încet, pe o căsuţă cu ferestre din staniol.

— Ooo! se minună Smiorc.

O luptă crâncenă se dădea în inima lui Smiorc, căruia tare îi mai plăcea să aibă lucruri.

— Uite! zise Momi şi scutură din nou globul.

— Nu ştiu! izbucni Smiorc deznădăjduit. Chiar nu ştiu ce–mi place mai mult, centura din plută sau talismanul zăpezii! Mi se frânge inima!

— Sigur e ultimul talisman din lume! spuse Momi.

— Da' nu *pot* să–ţi dau centura! se văicări Smiorc. Dragă Momi, nu vrei să împărţim globul cu zăpadă?

— Hm... zise Momi.

— Mi–l dai doar din când în când să–l ţin, se rugă Smiorc. Doar duminica... Momi se gândi un pic, apoi zise:

— Bine. Ţi–l dau miercurea şi duminica! Unchiaşul Puftabac se plimba departe de ceilalţi. Mergea pe nisip, aproape de apă, iar, când valurile se repezeau şuierând la cizmele lui, se ferea râzând. Îi plăcea să le necăjească.

Puftabac mai merse un pic şi se întâlni cu Momitata, care căra buşteni şi scânduri. –Frumoase, nu? icni Momitata. O să fac din ele un debarcader pentru *Aventurai* –Să te ajut? întrebă Unchiaşul.

— Nu, vai de mine! sări Momitata, aproape înspăimântat de aşa idee. Mă descurc. Găseşte–ţi singur chestii de cărat!

Însă Puftabac nu văzuse nimic care să–i placă – butoiaşe, o jumătate de scaun, un coş fără fund şi o masă de călcat. Numai lucruri cu care n–avea de ce să–şi bată capul!

Unchiaşul îşi băgă lăbuţele în buzunare şi îşi continuă fluierând plimbarea pe plaja lungă şi pustie, ba ferindu–se din calea valurilor, ba fugind după ele, să le facă în ciudă.

Domniţa Fandosica căuta şi ea printre stânci, îşi ascunsese bretonul pârlit sub o coroniţă de crini de mare şi era hotărâtă să descopere ceva care să uluiască pe toată lumea şi să îi facă invidioşi. Şi, după ce o să–i lase să admire un pic acel minunat ceva, o să i–l dea lui Momi (dacă nu era o bijuterie, bineînţeles). Nu era uşor să–şi croiască drum printre bolovani, iar coroniţa era gata să–i fie smulsă de vânt la tot pasul, în orice caz, furtuna se mai domolise, marea nu mai avea tonuri turbate de verde, ci era albastră, iar valurile îşi purtau acum coroanele de spumă ca pe nişte podoabe, nu mai erau ameninţătoare. Domniţa Fandosica coborî la malul apei, pe o mică plajă cu pietre, dar nu era nimic interesant acolo: alge, stuf şi nişte scânduri de lemn. Abătută, porni mai departe spre capătul insulei. „Ce trist... Alţii

reuşesc atâtea lucruri – merg pe gheţari, fac baraje pe râu sau prind vreun leul–furnicilor. Eu, nimic! Vreau să fac şi eu ceva nemaiauzit, eu singură, să–l impresionez pe Momi!" se gândi ea.

Oftând din greu, Fandosica îşi plimbă privirea peste plaja pustie. Şi, deodată, se opri. Inima începu să–i bată cu putere. Undeva în faţa ei, cineva zăcea în nisip, cu capul în apă! Şi cineva ăsta era îngrozitor de mare, de zece ori mai mare decât micuţa fandosea! „Repede, să–i chem pe ceilalţi!" îşi zise Domniţa Fandosica. Dar nu se urni din loc.

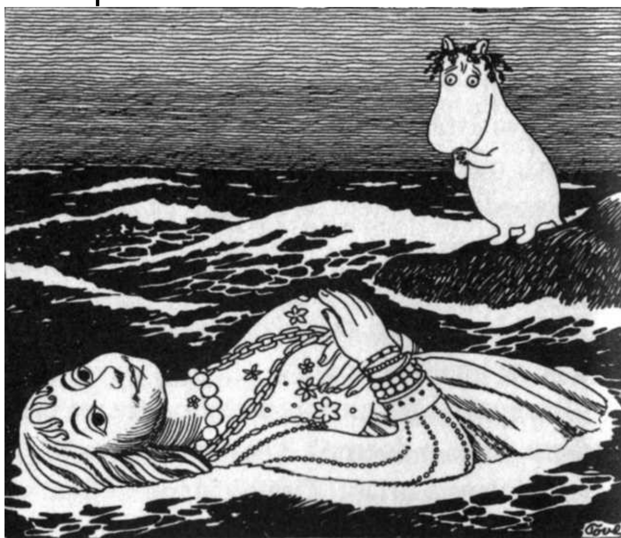
„Mai bine te uiţi să vezi cine e! Hai, nu–ţi fie frică!" se încuraja singură.

Tremurând, se apropie de înfiorătoarea privelişte. Era... o doamnă. O doamnă uriaşă!

„O doamnă uriaşă, fără picioare! Ce îngrozitor!"

Domniţa Fandosica se apropie cu paşi şovăielnici şi se holbă uluită. Doamna era făcută din lemn! Şi era foarte frumoasă! în apa limpede, faţa ei zâmbitoare şi blândă strălucea. Avea obraji şi buze roşii, iar ochii albaştri erau larg deschişi. Părul ondulat îi era tot albastru şi îi cădea frumos pe umeri, în inele mari. „O regină!" își zise Domnița Fandosica emoţionată.

Mâinile frumoasei doamne erau încrucişate pe pieptul împodobit cu flori aurii şi coliere, iar rochia roşie, cu falduri bogate, îi cădea frumos pe mijlocul subţirel. Şi totul era din lemn vopsit. Era însă ciudat că nu avea spate.

„Parcă–i prea frumoasă pentru Momi... Dar am zis că i–o dau şi o să i–o dau!" îşi zise Fandosica.

Spre seară, Fandosica intră, vâslind mândră, în micuţul golf unde ancoraseră, călare pe doamna de lemn.

— Ai găsit *tu* o barcă? se miră Fandosel.

— Şi ai adus–o singură până aici! o lăudă Momi.

— E o figură de galion! spuse Momitata, care călătorise mult pe mări în tinereţe. Marinarii obişnuiesc să împodobească prora corăbiei cu o astfel de regină din lemn.

— De ce? vru să ştie Smiorc.

— Ca să fie frumos! spuse Momitata.
— Bine, dar de ce n–are spate? întrebă Emulul.
— Acolo se prinde de etravă, desigur, îl lămuri Fandosel. Şi un pui de şoarece şi–ar da seama!
— E prea mare pentru *Aventura,* zise Unchiaşul Puftabac. Păcat!
— Of, biata doamnă! suspină Momimama. Aşa de frumoasă şi la ce folos...
— Ce vrei să faci cu ea? întrebă Smiorc.

Domniţa Fandosica îşi coborî privirea şi zâmbi, apoi răspunse:
— Mă gândesc să i–o dau lui Momi. Momi amuţi. Roşi până în vârful urechilor şi făcu o plecăciune. Domniţa Fandosica se fâstâci şi făcu şi ea o reverenţă. Parcă erau la bal.
— Surioară! Să vezi ce–am găsit! zise Fandosel şi îi arătă o grămadă mare şi strălucitoare de bucăţi de aur.
Domniţa Fandosica făcu ochii mari, nevenindu–i să creadă.
— Aur adevărat! zise ea, cu răsuflarea tăiată.
— Şi încă a mai rămas mult acolo, mult mai mult! spuse mândru Fandosel. Un munte de aur!
— Mie mi–a dat voie să iau toate bucăţile care cad singure pe jos, să fie ale mele! se lăudă Smiorc.
Ce–şi mai admirară unii altora comorile găsite pe plajă! Familia mominilor se îmbogăţise! Cele mai preţioase erau, desigur, figura de galion şi globul de sticlă cu fulgii de nea.
Când, în sfârşit, porniră spre casă, lăsând în urma lor insula singuratică, *Aventura* era plină ochi. în urma bărcii legaseră o plută mare, încărcată cu scânduri şi buşteni culeşi de pe plajă, iar la bord aveau aurul şi talismanul iernii, un colac de salvare mare şi frumos, o cizmă, un căuş aproape întreg, o centură din lemn de plută şi o rogojină. Pe punte, la proră, doamna de lemn se uita gânditoare în depărtări. Lângă ea stătea Momi, cu o lăbuţă pe părul ei albastru. Era nespus de fericit!
Domniţa Fandosica le arunca din când în când câte o privire.
„Of, de–aş fi şi eu frumoasă ca regina de lemn! Acum nici măcar breton nu mai am..." îşi zise ea. Fandosica nu mai era deloc veselă. Ba era chiar tristă!
— Îţi place regina de lemn? îl întrebă ea pe Momi.

— Foarte mult! răspunse Momi, fără să ridice privirea spre Domniţa Fandosica.

— Bine, dar ai zis că nu–ţi mai plac domnişoarele cu păr, zise Fandosica. Şi, de fapt, e doar vopsită, să ştii!

— Da, e vopsită tare frumos! spuse Momi. Domniţa Fandosica se posomori. Rămase cu

privirea aţintită în valuri, încercând din răsputeri să nu izbucnească în plâns. Blana i se făcu, încet–încet, gri.

— Regina de lemn e o pocită! izbucni ea mânioasă.

Abia atunci ridică Momi privirea.

— De ce eşti gri? o întrebă el uimit.

— De–aia! răspunse ea ţâfnoasă. Atunci Momi veni şi se aşeză lângă ea.

— Ştii ceva? zise el după o vreme. Regina de lemn e chiar foarte urâtă!

— Nu–i aşa?! spuse Domniţa Fandosica şi blăniţa i se făcu rozalie.

Soarele după–amiezii colorase totul în galben şi auriu – valurile, pânza, barca şi pe toată lumea din ea.

— Îţi mai aduci aminte de fluturele auriu pe care l–am văzut? o întrebă Momi.

— Da, răspunse Domniţa Fandosica, obosită şi fericită.

Undeva, departe, insula singuratică părea în flăcări în lumina apusului.

— Mă–ntreb ce–aveţi de gând să faceţi cu aurul lui Fandosel, zise Unchiaşul Puftabac.

— Decorăm straturile cu flori, răspunse Momimama. Cu bucăţile mari, bineînţeles. Cele nuci ar arăta urât.

Rămaseră cu toţii tăcuţi o vreme, uitându–se cum se scufundă soarele în mare, iar locul culorilor vii e luat de nuanţe de albastru şi violet, în timp ce *Aventura* aluneca încet spre casă.

CAPITOLUL CINCI

În care se vorbeşte despre Rubinul Regelui, despre peripeţiile lui Fandosel la pescuit şi moartea dracului–de–mare şi despre cum s–a preschimbat momicasa într–o junglă

Venise sfârşitul lui iulie şi era foarte cald în Valea Mominilor. Nici muştele nu mai aveau putere să bâzâie. Copacii păreau obosiţi şi prăfuiţi, râul se târa subţire şi maroniu printre luncile moleşite de arşiţă, iar apa nu mai era bună pentru făcut sirop de zmeură în pălăria Vrăjitorului (intrată din nou în graţiile mominilor, pălăria se întorsese pe comodă, sub oglinda din salon).

Zi de zi, soarele pârjolea nemilos valea ascunsă printre dealuri. Toate vietăţile se adăpostiseră în găurile lor răcoroase de sub pământ, iar păsările amuţiseră. însă Momi şi prietenii lui erau arţăgoşi din cauza căldurii şi se certau tot timpul.

— Mama, o rugă Momi, găseşte–ne şi nouă ceva de făcut! Ne certăm întruna şi e atât de cald! –Da, dragii mei, oftă Momimama. Am văzut... M–aş scăpa bucuroasă de voi un pic. Nu mai bine vă mutaţi voi în grotă câteva zile? E mai răcoare acolo şi puteţi să vă scăldaţi în mare toată ziua şi să vă liniştiţi.

— Şi avem voie să rămânem peste noapte? întrebă Momi cu însufleţire.

— Sigur că da! răspunse Momimama. Şi să nu vă–ntoarceţi până nu v–a trecut arţagul.

Ce palpitant! Se mutau în grotă *de–adevăratelea!* Ajunşi acolo, puseră lampa cu gaz jos, pe nisip, apoi fiecare îşi făcu un soi de adâncitură, potrivită pentru forma şi poziţia de somn preferată, şi îşi pregăti culcuşul. împărţiră proviziile în şase grămezi egale. Aveau plăcintă cu stafide, piure de dovleac, banane, acadele, porumb fiert şi clătite pentru a doua zi, la micul dejun.

Spre seară, o adiere uşoară începu să bată pe plaja pustie. Soarele apunea, înroşind orizontul şi umplând grota cu lumina lui caldă. Unchiaşul Puftabac cânta balade de seară, iar Domniţa Fandosica îşi pusese capul plin de cârlionţi în poala lui Momi.

Toată lumea era cât se poate de ghiftuită şi mulţumită după plăcinta cu stafide. întunericul se lăsa şi, odată cu el, un aer de mister învălui totul, făcându–i să se simtă foarte aventuroşi.

— Eu am găsit grota, mai demult! spuse Smiorc.

Nimeni nu avu inimă să îi spună că mai auziseră asta de sute de ori.

— Vreţi să vă povestesc ceva îngrozitor? întrebă Unchiaşul Puftabac şi aprinse lampa.

— Cât de îngrozitor? vru să ştie Emulul.

— Cam de aici până la intrarea în grotă sau, poate, un pic mai încolo, dacă asta îţi spune ceva, răspunse Puftabac.

— Ba, dimpotrivă! spuse Emulul. Hai, dă–i drumul şi–ţi zic eu când m–am speriat.

— Bine, se învoi Unchiaşul Puftabac. E o istorioară pe care mi–a zis–o o meliţă când eram mic. La capătul lumii se află un munte ameţitor de înalt, negru ca funinginea şi neted ca mătasea. De jur împrejurul lui se cască prăpăstii fără fund, iar vârful i se pierde în nori. Acolo sus, în vârf, e casa Vrăjitorului şi arată uite–aşa! zise Unchiaşul şi desenă casa în nisip.

— N–are ferestre? întrebă Smiorc.

— Nu, şi nici uşă, răspunse Unchiaşul, căci Vrăjitorul intră întotdeauna în zbor, călare pe o panteră neagră. Noaptea hălăduieşte şi adună rubine în mantie.

— Nu mai spune! strigă Smiorc, ciulindu–şi deodată urechile. Rubine?! Unde le găseşte?

— Vezi tu, Vrăjitorul se poate preschimba în orice, se poate băga în pământ sau scufunda pe fundul mării unde sunt ascunse comorile, zise Puftabac.

— Şi la ce–i trebuie atâtea pietre preţioase? întrebă Smiorc invidios.

— La nimic, răspunse Unchiaşul Puftabac. Le adună şi atât. Cam ca Emulul, care colecţionează plante. –Ai zis ceva? sări Emulul, care adormise în culcuşul lui din nisip.

— Le povesteam că Vrăjitorul are casa plină de rubine, spuse Puftabac. Zac în grămezi uriaşe peste tot, iar cele incrustate în pereţi arată ca nişte ochi de sălbăticiuni. Casa Vrăjitorului nu are acoperiş, iar norii care plutesc deasupra ei sunt roşii ca sângele, căci se oglindesc în rubine. Ochii Vrăjitorului sunt, şi ei, roşii şi strălucesc în întuneric.

— Vezi că mai am puţin şi mă sperii! anunţă Emulul. Fii bun şi povesteşte mai cu grijă!

— Ce fericit trebuie să fie Vrăjitorul ăsta! oftă Smiorc.

— Ba nu–i deloc fericit! zise Unchiaşul. Până nu găseşte pe Rubinul Regelui, de linişte n–o să aibă parte. Nestemata asta e aproape la fel de mare precum capul panterei şi, când te uiţi la ea, e ca şi cum te–ai uita într–o mare de foc. Vrăjitorul a căutat Rubinul Regelui pe toate planetele, chiar şi pe Neptun, dar în zadar. Acum a plecat să–l caute în craterele de pe Lună, dar n–are mari speranţe de izbândă nici acolo. Căci, în sufletul lui, Vrăjitorul e încredinţat că Rubinul Regelui se află

undeva pe Soare. Dar acolo nu poate ajunge. A încercat de câteva ori, însă e prea fierbinte. Asta mi–a povestit Meliţa.

— O poveste pe cinste! spuse Fandosel. Mai daţi–mi o acadea!

Unchiaşul Puftabac rămase tăcut o vreme, apoi zise:

— Nu–i poveste. Totul e adevărat!

— Ştiam eu! izbucni Smiorc. Sună foarte adevărat aia cu pietrele preţioase!

— Şi de unde ştim noi că Vrăjitorul chiar există? întrebă neîncrezător Fandosel.

— L–am văzut, spuse Puftabac şi îşi aprinse pipa. L–am văzut călare pe pantera neagră, pe insula forfoteilor. Călăreau drept în inima furtunii.

— Şi n–ai spus nimic! strigă Momi. Unchiaşul dădu din umeri:

— Îmi place să am secrete, zise el. Şi, dacă vreţi să ştiţi, tot Meliţa mi–a zis că Vrăjitorul are o pălărie neagră şi înaltă.

— Fugi de–aci! ţipă Momi.

— Aia trebuie să fie! strigă Domniţa Fandosica.

— Aşa zic şi eu... întări Fandosel.

— Care aia? se miră Emulul. Ce vreţi să ziceţi?

— Pălăria, normal, zise Smiorc. Pălăria neagră şi înaltă pe care am găsit–o astă–primăvară! Pălăria Vrăjitorului! Trebuie să–i fi zburat de pe cap când era în drum spre Lună!

Unchiaşul Puftabac încuviinţă.

— Şi dacă vine să şi–o ia înapoi? zise Domnița Fandosica îngrijorată. N–aş avea în veci curaj să mă uit în ochii lui roşii!

— Ei, o fi rămas pe Lună, o linişti Momi. E lung drumul până acolo?

— Destul de lung, răspunse Unchiaşul. Şi zic c–o să–i ia ceva timp să caute prin toate craterele. Amuţiră cu toţii, gândindu–se neliniştiţi la pălăria rămasă acasă, pe comoda de sub oglindă.

— Fă lampa mai mare! spuse Smiorc deodată.

— Aţi auzit şi voi? şopti Domniţa Fandosica. Vine de–afară...

Se uitară spre deschizătura întunecată a grotei şi ascultară. Foşnete slabe, abia auzite – paşi de panteră, oare?

— E ploaia, zise Unchiaşul Puftabac. A–nceput să plouă. Hai să ne culcăm!

Se cuibăriră fiecare în culcuşul său, înfofoliţi în pături. Momi stinse lampa şi, legănat de murmurele ploii, adormi şi el.

Emulul se trezi ud leoarcă. Ploaia caldă de vară încă răpăia afară, iar în grotă firicele de apă şiroiau pe pereţi în mici cascade şi se adunau în bălţi pe podea. Toată apa părea că se strânsese în culcuşul lui! –Ce mizerie, ce mizerie! mormăi el şi, storcându–şi poalele rochiei, ieşi din grotă să vadă cum mai era vremea.

Totul era cenuşiu, ud şi mohorât. Emulul se gândi că ar putea să facă o baie. Dar nu avea chef. „Toate–s anapoda... îşi zise el. Ieri era prea cald, azi e prea ud. Mă duc să mă culc." Culcuşul lui Fandosel i se păru cel mai uscat.

— Dă–te mai încolo! zise Emulul. Mi–a plouat în pat.

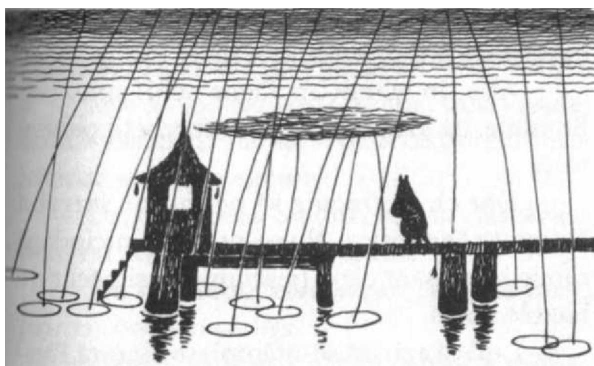
— Ghinionul tău! spuse Fandosel şi se întoarse pe partea cealaltă.

— Şi am de gând să mă culc la tine în culcuş! continuă Emulul. Nu fi nesuferit!

Fandosel mormăi ceva şi adormi la loc. Atunci, pus pe răzbunare, Emulul săpă un mic şanţ între culcuşul lui şi cel al lui Fandosel.

— Asta n–a fost cinstit! zise Fandosel când se trezi cu pătura udă. Nu credeam că ţi–ar putea da prin cap o asemenea mârşăvie!

— Nici eu! i–o întoarse Emulul vesel. Ce facem azi?

Fandosel scoase capul din grotă, se uită la cer şi spre mare, apoi spuse, cu un aer atotştiutor:

— Pescuim! Scoală–i pe ceilalţi, mă duc să pregătesc barca!

Şi, zicând acestea, coborî pe plaja udă şi se duse la debarcaderul construit de Momitata. Adulmecă un pic în jur. Nicio pală de vânt nu bătea, ploaia cădea liniştit şi fiecare picătură desena un inel frumos pe oglinda apei. Fandosel dădu mulţumit din cap şi scoase din barcă lada cu unelte de pescuit. Aruncă anaua cu cârlige în apă şi se puse

pe atârnat momeală, fluierând balada de vânătoare a Unchiaşului Puftabac.

Când ceilalţi ieşiră din grotă, Fandosel terminase de pus momeală pe toate cârligele.

— Aha, în sfârşit aţi făcut ochi! spuse el. Emulule, dă jos pânza şi pune furcheţii pentru vâsle.

— Dar chiar *trebuie* să pescuim? întrebă Domniţa Fandosica. Nu se–ntâmplă niciodată nimic interesant când pescuim şi e şi păcat de bietele ştiuci.

— Lasă că azi o să se–ntâmple! o asigură Fandosel. Ia du–te tu şi aşază–te la proră, că acolo nu mă–ncurci!

— Lasă–mă să te ajut! ţipă Smiorc şi apucă o altă ana.

Sări pe marginea bărcii, care se înclină brusc. Jumătate din fir se încurcă în ancoră şi furcheţi, iar cealaltă jumătate ateriza pe fundul bărcii.

— Splendid! zise Fandosel. Pur şi simplu nemaipomenit! Priceput la *marinărit*, ordonat şi disciplinat în barcă şi aşa mai departe. Şi, mai ales, respectuos cu munca altora. Ha! –Nu–l cerţi? se miră Emulul.

— Să–l cert? Cine, eu? zise Fandosel, cu un zâmbet amar. Crezi că un căpitan se ţine de chestii din astea? Nici gând! Aruncaţi firul aşa cum e, s–o prinde ceva.

Şi, cu asta, Fandosel se retrase demn sub punte şi se acoperi cu o prelată.

— Măi să fie! exclamă Momi. Unchiaşule, apucă vâslele şi hai să vedem ce putem face. Smiorc, eşti un neghiob!

— Da, clar, spuse Smiorc, uşurat că scăpase doar cu atât. De unde începem?

— De la mijloc, zise Momi. Vezi să nu–ţi prinzi coada în cârlige!

Unchiaşul Puftabac cârmi uşurel *Aventura* spre larg.

În timpul ăsta, Momimama umbla de colo, colo prin casă, cât se poate de mulţumită. Ploaia cădea încet peste grădină. Linişte, pace şi ordine peste tot.

„Ce frumos o să crească toate!" îşi zise Momimama.

Şi ce bucurie să–i ştie pe toţi în grotă! Se gândi să deretice puţin, aşa că se apucă să adune şosete, coji de portocale, pietricele ciudate, bucăţi de scoarţă de copac şi câte şi mai câte. În cutia muzicală găsi nişte licheni pe care Emulul uitase să–i pună în ierbar. îi mototoli fără să se gândească prea mult, în timp ce asculta susurul ploii. „Da, o să crească frumos toate!" îşi spuse ea din nou, fericită, şi scăpă ghemotocul de ierburi din lăbuţă. Ghemotocul căzu drept în pălăria Vrăjitorului, dar Momimama nu băgă de seamă. Se duse să se culce, căci nimic pe lume nu îi plăcea mai mult decât să adoarmă în timp ce ploaia răpăia pe acoperiş.

În adâncul mării, momelile puse de Fandosel aşteptau... Domniţa Fandosica murea de plictiseală, căci trecuseră vreo două ore şi nu se întâmpla nimic.

— Aşteptatul e partea cea mai palpitantă, îi explică Momi. Se poate să se fi prins ceva în *toate* cârligele, îţi dai seama?

Domniţa Fandosica oftă:

— Mda, bagi cârligul în apă cu o jumătate de oblete şi–l scoţi cu un biban întreg, ce mare lucru?! zise ea.

— Sau îl scoţi gol! spuse Unchiaşul Puftabac.

— Sau cu o scorpie–de–mare, se băgă şi Emulul.

— Fetele nu pricep chestiile astea, zise Fandosel. Gata, hai să le scoatem! Dar, vă rog, să nu ţipe nimeni! Uşurel, uşurel!

Primul cârlig se iţi din apă. Gol.

Îl scoaseră pe al doilea. Gol şi ăsta.

— Dovadă că sunt peşti de fund pe–aici, îi lămuri Fandosel. Şi că sunt foarte mari. Şşt, După ce mai scoase încă patru cârlige goale,

— Hm, avem de–a face cu unul viclean. Mănâncă momeala şi–o întinde! Trebuie să fie groaznic de mare!

Se aplecară cu toţii peste bord şi se uitară spre adâncurile de nepătruns ale mării.

— Ce peşte zici că e? întrebă Smiorc.

— Cel puţin un drac–de–mare, răspunse Fandosel. Tiii, încă zece cârlige goale!

— Ohoho! se prefăcu Domniţa Fandosica a se minuna.

— Ia nu te mai *ohohoi* atâta, se răţoi Fandosel, continuând să tragă cârligele afară din apă. Linişte, că speriaţi peştii!

Scotea cârlig după cârlig, pline de alge şi iarbă de mare. Dar nici urmă de peşte. Nici măcar un solz.

Deodată Fandosel strigă:

— Păzea! Trage! Sunt absolut sigur că trage! –Dracul–de–mare! ţipă şi Smiorc.

— Ţineţi–vă firea! îi îndemnă Fandosel, încercând din greu să pară stăpân pe sine. Linişte de mormânt! Păzea, că–l scot!

Firul nu mai era întins, însă în apele verzi şi întunecate luci ceva alb. Să fi fost burta dracului–de–mare? Ceva se ridica din adâncurile

misterioase... ceva uriaş, ameninţător şi de neclintit. Verde şi acoperit cu muşchi, precum trunchiul unui copac uriaş, alunecă sub barcă.

— Năvodul! urlă Fandosel. Unde–i năvodul? în clipa aceea, văzduhul se umplu de vuiet şi spumă albă. Un val imens ridică *Aventura* pe creasta sa. Anaua fu smulsă din mare şi aruncată pe punte. Apoi se făcu, brusc, linişte.

Firul rupt atârna trist peste copastie şi vârtejurile mari din apă erau singurul semn că pe–acolo trecuse monstruosul peşte.

— Biban, nu? Mai zi *acum* că–i biban! se răsti Fandosel arţăgos la soră–sa. Nu mai prind eu asemenea peşte câte zile oi avea! Şi nici fericit nu cred c–o să mai fiu vreodată!

— Uite, aici s–a rupt! spuse Emulul, arătându–i firul. Eu zic c–a fost prea subţire, îşi dădu el cu părerea.

— Mergi şi scaldă–te! zise Fandosel şi îşi ascunse faţa în lăbuţe.

Emulul vru să mai adauge ceva, dar Unchiaşul Puftabac îi trase una în fluierul piciorului. Toată lumea amuţi. După o vreme, Domniţa Fandosica zise şovăind:

— Ce–ar fi să mai încercăm o dată? Parâma e groasă, ar trebui să ţină, nu?

Fandosel pufni dispreţuitor. După câteva clipe însă întrebă:

— Şi–n loc de cârlig ce punem?

— Agăţăm briceagul tău de buzunar, zise Fandosica. Dacă scoţi afară lama, tirbuşonul, Şurubelniţa şi chestia cealaltă, cum i–o zice, trebuie să se prindă ceva în ele!

Fandosel îşi luă lăbuţele de pe ochi şi întrebă:

— Bine, şi momeala?

— O clătită! sări soră–sa cu ideea. Fandosel cugetă o vreme, în timp ce toată lumea îşi ţinea răsuflarea de atâta suspans, într–un târziu spuse:

— Dacă i–or plăcea clătitele dracului–de–mare...

În clipa aceea, pricepură cu toţii că pescuitul continua!

Legară briceagul de parâmă cu puţină sârmă pe care Emulul o găsi în buzunar, apoi înfipseră o clătită în lama cuţitului şi aruncară momeala în mare. Aşteptară în tăcere.

Deodată, *Aventura* zvâcni.

— Şşt! spuse Fandosel. Muşcă!

Apoi, încă o smucitură zdravănă care–i trânti pe toţi pe punte.

— Ajutor! ţipă Smiorc. Ne mănâncă! Botul *Aventurii* intrase cu totul în apă, dar bărcuţa îşi reveni şi porni cu viteză ameţitoare spre larg. Parâma era întinsă, ţeapănă ca o coardă de arc, iar acolo unde străpungea valurile lăsa în urmă mustăţi de spumă.

Dracului–de–mare părea că–i plac clătitele.

— Linişte! ordonă Fandosel. Linişte la bord, vă rog! Fiecare la postul lui!

— Numai să nu ne tragă la fund! strigă Unchiaşul Puftabac, ghemuit la proră.

Dracul–de–mare îi duse tot mai departe, în largul mării. În curând, din plaja rămasă în urmă nu se mai zărea decât ca o fâşie îngustă.

— Da' cât credeţi că–l ţine să ne tragă aşa? întrebă Emulul.

— În cel mai rău caz tăiem parâma, spuse Smiorc. Dar, dacă se–ntâmplă ceva, voi sunteţi de vină! –Nici gând! sări Domniţa Fandosica, clătinându–şi bretonul.

Deodată, monstrul plesni aerul cu coada lui uriaşă şi se întoarse spre mal.

— Merge mai încet! strigă Momi care, îngenuncheat la pupă, cerceta curentul iscat în urma bărcii. A obosit!

Dracul–de–mare era, într–adevăr, obosit, dar şi foarte furios. Smucea parâma încolo şi–ncoace, iar *Aventura* se clătina înfiorător. Uneori stătea nemişcat, ca să–i păcălească, apoi trăgea cu sălbăticie de frânghie şi talazurile măturau puntea. Unchiaşul Puftabac îşi scoase muzicuţa şi începu să cânte balada lui de vânătoare, iar ceilalţi se apucară să bată tactul cu picioarele, de se cutremura puntea. Şi, ce să vezi! Dracul–de–mare rămase deodată nemişcat pe spate, cu burta mare şi albă în sus.

Aşa peşte uriaş nu mai văzuseră în viaţa lor!

Se holbară o vreme la el în tăcere.

— Până la urmă l–am prins! zise Fandosel.

— L–ai prins! întări sora lui cu mândrie.

În timp ce se întorceau cu prada la mal, ploaia se înteţi. Rochia Emulului era udă leoarcă, iar pălăria Unchiaşului nu mai avea nicio formă (nu c–ar fi avut cine ştie ce formă înainte).

— Trebuie că–i ud de–a binelea şi–n grotă, spuse Momi, care tremura de frig la vâsle. Şi cred că mama–i tare îngrijorată... adăugă el după o vreme.

— Vrei să zici că, *la o adică,* am putea s–o luăm spre casă? întrebă Smiorc.

— Da, să le arătăm peştele, zise Fandosel.

— Mergem acasă! hotărî Emulul. Nu–i rău să faci şi lucruri neobişnuite uneori. Poveşti de groază noaptea, să te uzi leoarcă, să te descurci singur şi aşa mai departe. Dar nu–i deloc *plăcut* aşa, la nesfârşit!

Aşezară scânduri sub trupul dracului–de–mare şi, unindu–şi puterile, se apucară să–l care prin pădure. Gura căscată a monstrului era atât do mare, încât crengile copacilor i se prindeau în dinţi, şi era atât de greu, încât fură nevoiţi să se oprească să–şi tragă sufletul la fiecare cotitură. Ploua din ce în ce mai tare. Când ajunseră în Valea Mominilor, momicasa nici nu se mai zărea după perdeaua de apă.

— Ce–ar fi să–l lăsăm aici un pic? zise Smiorc.

— Nici să nu te gândeşti! sări Momi indignat.

Intrară în grădină şi se îndreptară spre casă. Deodată, Fandosel se opri şi spuse:

— Am luat–o greşit!

— Aiurea, zise Momi. Uite magazia cu lemne, şi uite şi podul!

— Bine, dar unde–i casa? întrebă Fandosel.

Ciudat, foarte ciudat... Momicasa dispăruse! Pur şi simplu nu era nicăieri! Puseră dracul–de–mare jos, pe nisipul auriu din faţa treptelor de la intrare. Adică, stai, că nici treptele nu mai erau. În schimb...

Dar, mai întâi, trebuie să lămurim ce s–a întâmplat în Valea Mominilor în timp ce Momi şi prietenii săi erau la pescuit de draci–de–mare.

Când am vorbit ultima dată despre Momi–mama, tocmai se dusese să tragă un pui de somn. Şi, înainte să meargă la culcare, mototolise lichenii Emulului şi îi aruncase, fără să vrea, în pălăria Vrăjitorului.

N–ar fi trebuit să se apuce să deretice! Căci, în timp ce toată casa era cufundată în somnul de după–amiază, lichenii aruncaţi în pălărie începuseră să crească.

Încet–încet, ieşiseră afară din pălărie şi începuseră să se târască pe podea, să se suie pe pereţi. Lujeri, muguri şi cârcei se căţăraseră pe perdele şi pe şnururile draperiilor, se strecuraseră prin crăpături, găuri de aerisire şi pe gaura cheii. în aerul umed, bobocii înfloriseră numaidecât, iar fructele se copseseră cu nefirească repeziciune. Uriaşe plante agăţătoare suiseră treptele, liane unduitoare se încolăciseră pe picioarele mesei şi ghirlande lungi împodobiseră candelabrele din toată casa.

Cu foşnete şi freamăte, o adevărată junglă luase în stăpânire casa. Când şi când se auzea câte o mică pocnitură, când vreun boboc uriaş înflorea sau vreun fruct pârguit cădea pe covor, însă Momimama, crezând că era ploaia, se întorsese pe partea cealaltă şi adormise la loc.

În camera alăturată, Momitata îşi scria memoriile. Nu se mai întâmplase nimic interesant de rand construise debarcaderul *Aventurii,* aşa că se apucase să îşi descrie copilăria. Atât de tare îl mişcară propriile amintiri, că aproape îl podidise plânsul. Fusese întotdeauna un copil neobişnuit şi talentat, neînţeles de nimeni. Când mai crescuse, rămăsese la fel de neînţeles şi îi fusese cât se poate de greu.

Momitata umplea pagină după pagină şi se gândea cât de rău avea să le pară tuturor când îi vor citi memoriile. Gândul ăsta îl înveseli şi îşi zise: „Aşa le trebuie!"

În clipa aceea, o prună se rostogoli pe foaia de hârtie, lăsând în urmă o pată mare, violetă.

— Pe coada mea! strigă Momitata. S–au întors!

Dar, când întoarse capul, Momitata dădu nas în nas cu o tufă deasă, plină cu fructe mici şi galbene. Sări ca ars de pe scaun şi o

ploaie de prune se abătu asupra biroului. Pe tavan crescuseră crengi înverzite, care–şi întindeau lăstarii spre fereastră.

— Heeei! strigă Momitata. Scoală–te! Vino! Momimama tresări şi se ridică. Uluită, se uită în jur – din tavanul camerei atârnau frumos nenumărate flori mici şi albe, cu frunze elegante, ca nişte mici rozete. –Ooo, ce frumos! se minună Momimama. Asta trebuie să fie mâna lui Momi, sigur a vrut să–mi facă o bucurie.

Dădu cu grijă la o parte perdeaua de flori şi se ridică din pat.

— Heeei! se auzi din nou vocea lui Momitata, de cealaltă parte a zidului. Deschide! Nu pot să ies!

Momimama împinse uşa, dar în zadar. Tulpinile plantelor agăţătoare se încolăciseră peste tot şi o blocaseră. Atunci sparse un ochi de geam al uşii ce dădea spre coridor şi, cu mare greutate, ieşi în hol. Pe scări crescuse un smochin, iar salonul era o adevărată junglă.

— Vai de mine! spuse ea. Pălăria! Din nou! Descumpănită, se aşeză şi începu să–şi facă vânt cu o frunză de palmier.

Domnul Bizam apăru din baie, care era plină de ferigi, şi spuse cu o voce tânguitoare:

— Iată şi consecinţele colecţionatului de plante! Niciodată n–am avut încredere în Emulul ăla!

Lianele ieşiseră prin coşul de fum şi atârnau peste acoperiş, învăluind momicasa într–un bogat şal verde.

Afară, în ploaie, Momi rămăsese cu ochii aţiniţi asupra movilei verzi, cu flori ce îşi deschideau potirul una după alta, fără încetare, şi fructe ce dădeau în pârg cu incredibilă iuţeală – acum erau verzi, acum galbene şi, cât ai bate din palme, se făceau roşii.

— Aici era... zise Smiorc.

— E acoperită, spuse Momi abătut. Ei nu pot ieşi, noi nu putem intra. Şi n–o să mai putem niciodată!

Unchiaşul Puftabac se apropie şi el şi cercetă movila verde, pufăind de zor. Nu se zărea nicio uşă, nici măcar o fereastră. Totul era un covor de plante sălbatice, des şi verde. Unchiaşul apucă o tulpină groasă şi trase. Era ca de cauciuc şi imposibil de clintit. Când îi dădu drumul, planta îi trase un bobârnac peste pălărie de–i zbură de pe cap.

— Vrăjitorie... iar! zise Puftabac. Treaba asta începe să fie cam obositoare!

Între timp, Smiorc dăduse roată verandei acoperite de plante.

— Chepengul pivniţei! ţipă el. E deschis! Momi veni în fugă şi se uită cu atenţie în gaura întunecată.

— Haideţi, înăuntru! zise el cu hotărâre. Repede, până nu tabără verziturile astea şi pe noi! Coborâră repede în pivniţă, unul după altul.

— Hei! strigă Emulul, care rămăsese ultimul. Nu pot să intru, n–am loc!

— Atunci rămâi afară şi păzeşte peştele! spuse Fandosel. Şi, între timp, poţi să botanizezi casa.

Şi, în timp ce Emulul bombănea de unul singur afară, în ploaie, ceilalţi urcau scările ce duceau din pivniţă în casă.

— Avem noroc! spuse Momi. Uşa e deschisă. Vedeţi, uneori e bine să fii neglijent!

— Eu am uitat să încui, aşa că mie să–mi mulţumiţi! sări Smiorc.

O privelişte ciudată îi întâmpină. Cocoţat în furca dintre două crăci, Domnul Bizam mânca pere. –Unde–i mama? întrebă Momi.

— Încearcă să–l scoată pe tatăl vostru din birou, răspunse Domnul Bizam posac. Sper că raiul bizamilor e un loc liniştit, că mult n–o mai duc pe–aici!

Ascultară cu toţii. Lovituri de topor straşnice făceau frunzişul din jur să se cutremure. Apoi se auziră un trosnet şi un strigăt de bucurie. Momitata era liber!

— Mama! Tata! ţipă Momi şi îşi croi drum prin junglă până ajunse în capul scărilor ce duceau la etaj. Ce–aţi făcut cât am fost plecaţi?

— Of, copilaşi iubiţi, zise Momimama, mă tem că iar n–am fost atenţi cu pălăria Vrăjitorului! Haideţi sus, ne–a crescut un mur în dulap!

A fost o după–amiază încântătoare. Se jucară de–a Tarzan în junglă, cu Momi pe post de Tarzan, iar Domniţa Fandosica – în rolul lui Jane. Lui Smiorc îi dădură voie să fie fiul lui Tarzan, iar Unchiaşul Puftabac – cimpanzeul Cheeta. Fandosel, împopoţonat cu dinţi din coajă de portocală[4], se târî în patru labe de colo, colo prin iarbă, întruchipând... duşmanul, în general.

— *Tarzan hungry!* strigă Momi şi se caţără pe o liană. *Tarzan eat now!*

— Ce zice? vru Smiorc să ştie.

— Zice că vrea să mănânce acum. Atâta ştie să spună, pricepi tu? E în engleză, toată lumea care se duce în junglă asta vorbeşte.

Ajuns sus, pe dulap, Momi scoase un urlet sălbatic, iar Jane şi sălbăticiunile prietene îi răspunseră numaidecât, zbierând mai abitir.

— Mai rău de atât nici că se poate... mormăi Domnul Bizam.

Bizamul se ascunsese în hăţişul de ferigi şi îşi înfăşurase un prosop în jurul capului, ca să nu–i crească nimic în urechi.

— Păzea, o răpesc pe Jane! strigă Fandosel şi, apucând–o pe Domniţa Fandosica de coadă, o târî în vizuina lui de sub masa din salon.

Când Tarzan ajunse acasă, în culcuşul lor din candelabru, îşi dădu pe dată seama ce se întâmplase. Coborî dibace, cu un soi de lift fabulos şi, băgând spaima în junglă cu urlete de luptă, se repezi s–o salveze pe Jane.

— Ohoho! spuse Momimama auzindu–i. Pare că se distrează de minune.

— Şi eu! zise Momitata. Fii bună şi dă–mi o banană!

Uite–aşa se distrară până pe seară. însă nimeni nu băgă de seamă că jungla acaparase şi intrarea în pivniţă şi toată lumea uită că Emulul rămăsese afară, bietul de el.

Cu rochia udă lipită de picioare, Emulul încă păzea dracul–de–mare. Mai ronţăia un măr din când în când, mai număra staminele vreunei flori exotice, dar, cel mai mult, ofta.

Ploaia se oprise şi se întuneca. în clipa în care soarele apuse, se petrecu ceva tare ciudat cu frunzişul ce acoperea momicasa. Totul începu să se veştejească la fel de repede cum crescuse. Fructele se

4 întreab—o pe mama, ştie ea cum se fac! (N.a.)

zbârciră şi căzură. Florile se ofiliră şi frunzele se uscară şi se strânseră, întreaga casă se umplu din nou de foşnete şi pârâituri. Emulul se uită lung o vreme, apoi se apropie şi trase de o creangă. Era uscată ca iasca şi se rupse cu uşurinţă. Atunci îi veni o idee. Făcu o grămadă mare de vreascuri, se duse la magazia cu lemne şi aduse chibrituri şi făcu o frumuseţe de foc de tabără în mijlocul grădinii mominilor.

Mulţumit, Emulul se aşeză tacticos lângă foc să–şi usuce rochia. După o vreme, îi mai veni o idee. Cu forţe *supraemuleşti*, reuşi să târască peştele şi să–i aşeze coada pe foc. Peştele fript era mâncarea lui preferată!

Şi uite–aşa se face că, atunci când familia mominilor şi sălbaticii lor prieteni îşi croiră drum prin jungla uscată şi ieşiră grămadă pe verandă, dădură cu ochii de Emulul foarte fericit, care mâncase deja o şeptime din dracul–de–mare.

— Nătărăule! zise Fandosel. N–am apucat să–mi cântăresc peştele!

— Cântăreşte–mă pe mine şi adună! îi sugeră Emulul (era una dintre zilele acelea când era tare isteţ).

— Hai să dăm foc junglei ăsteia! spuse Momitata.

Adunară tot hăţişul mort de prin casă şi făcură cel mai mare foc de tabără care se văzuse vreodată în Valea Mominilor.

Fripseră restul de peşte pe jar şi îl mâncară cât era de lung. însă, multă vreme după aceea, s–au tot ciondănit de câte ori venea vorba despre lungimea monstrului. Ba că era lung de la trepte până la magazia cu lemne, ba că doar până la tufele de liliac.

CAPITOLUL ŞASE

În care Tofi şi Fifi apar în poveste, cărând o valiză misterioasă şi urmărite de Gâramâra, şi în care Fandosel face pe judecătorul

Într–o dimineaţă de august, Tofi şi Fifi se iviră sus, pe munte, cam în acelaşi loc în care Smiorc găsise pălăria Vrăjitorului.

Se opriră pe culme şi se uitară spre Valea Mominilor. Tofi avea o cipilică roşie pe cap, iar Fifi căra o valiză mare. Bătuseră cale lungă şi erau tare ostenite. în vale, printre plopi şi meri, se ridica fum din coşul momicasei.

— Fumfi, spuse Fifi.

— Fac papafi, încuviinţă Tofi.

O apucară spre casa mominilor, pălăvrăgind în felul acela ciudat în care vorbesc *tofile* şi *fifile* de pretutindeni. Nu toată lumea pricepe ce zic, dar important e că ele ştiu despre e vorba.

— *Oarefi* ne *lasăfi* în *casăfi*? întrebă Tofi.

— *Depindefi*, răspunse Fifí. *Potfi* fi *răifi*, să nu te *temifi!*

— *Batemfi?* întrebă Tofi. *Dacăfi ţipăfi* la *noifi?*

În clipa aceea, Momimama scoase capul pe fereastră şi ţipă:

— Cafeaua–i gata! Tofi şi Fifi se speriară în aşa hal, încât ţuşti, se aruncară drept în pivniţă, pe sacii cu cartofi.

— Vai de mine! tresări Momimama. Doi şoareci! S–au furişat în pivniţă! Smiorc, du–te şi du–le puţin lapte, te rog!

Dar atunci Momimama zări valiza în faţa treptelor. „Au bagaj... chibzui Momimama. Ohoho, păi asta înseamnă c–au venit să stea!" Aşa că se duse să îl roage pe Momitata să mai facă două paturi... foarte, foarte mici. Între timp, Tofi şi Fifi se ascunseseră sub cartofi, numai ochii li se mai vedeau, şi aşteptau înfricoşate să li se întâmple ceva îngrozitor.

— Cafeafi... murmură Fifi.

— *Vinefi cinevafi,* şopti Tofi. Şşt, *muscafi!* Uşa pivniţei se deschise cu un scârţâit şi, în capul scărilor, apăru Smiorc, cu o lumânare într–o lăbuţă şi o farfurie cu lapte în cealaltă. –Hei, unde sunteţi? întrebă el.

Tofi şi Fifi se băgară şi mai adânc sub cartofi, strâns lipite una de cealaltă.

— Vreţi lapte? întrebă Smiorc ceva mai tare.

— *Păcălealăfi!* îi şopti Fifi lui Tofi.

— Dacă gândiţi c–o să stau aici jumate de zi, vă–nşelați! spuse atunci Smiorc enervat. Şi răutăcioşi, şi neînţelegători! Şobolani prostănaci, nu puteau să intre frumos pe uşa din faţă?! Atunci Fifi, supărată foc, se oţărî:

— *Şobolanfi eştifi tufi!*

— Ca să vezi, şi străini pe deasupra, spuse Smiorc. Mai bine o aduc pe Momimama. Smiorc încuie uşa pivniţei şi fugi în bucătărie.

— Ei, au vrut lapte? îl întrebă Momimama.

— Vorbesc străineza, răspunse Smiorc. Nu se–nţelege nimic din ce zic!

— Cum suna? vru să ştie Momimama, care dezghioca cardamom împreună cu Emulul.

— *Şobolanfi eştifi tufi,* aşa mi–au zis! spuse Smiorc.

Momimama oftă:

— Să vezi acum încurcături! Cum o să pot pricepe ce tort vor de ziua lor sau câte perne le trebuie în pătuţuri?

— Păi le învăţăm limba, cum altfel! zise Momi. Pare uşor. *Şo–bo–lan–fi, tu–fi...*

— Cred că înţeleg ce zic, spuse Emulul. Cred că i–au zis lui Smiorc că–i un şobolan chel şi bătrân. Smiorc se înroşi şi dădu din umeri, încercând să pară nepăsător:

— Du–te şi vorbeşte tu cu ei dacă eşti aşa de isteţ! îi aruncă el ţâfnos Emulului. Emulul se duse alene până la uşa pivniţei şi strigă prietenos:

— *Bunfi venitfi, bunfi venitfi!*

Tofi şi Fifi scoaseră capul din grămada de cartofi şi îl priviră curioase.

— *Laptefi! Bunfi!* continuă Emulul. Atunci Tofi şi Fifi urcară scările în fugă şi veniră în salon.

Smiorc le cercetă pe îndelete şi constată că erau mult mai mici decât el, aşa că, simţindu–se mai bine dintr–odată, le spuse celor două micuţe vietăţi, uitându–se de sus la ele:

— Salutare, încântat de cunoştinţă!

— Şi *noifi!* salută Tofi la rândul său.

— Aveţifi *cafeafi*? întrebă Fifi.

— Ce–au zis? vru să ştie Momimama.

— Că le e foame, o lămuri Emulul. Și că tot nu le place mutra lui Smiorc!

— Să le zici atunci, strigă Smiorc supărat, că n–am văzut în viaţa mea două mutre de guvizi ca ale lor!

Am plecat!

— *Smiorcfi arţăgosfi*, zise Emulul. *Prostuţfi!*

— Dar vă rog, poftiţi la cafea! spuse Momimama agitată şi le făcu semn lui Tofi şi Fifi spre masa de pe verandă.

Emulul le urmă, foarte mândru de noul lui rol de tălmaci.

Şi uite–aşa se mutară Tofi şi Fifi în casa mominilor. Nu făceau prea multă gălăgie, mergeau de colo, colo, ţinându–se de mână, şi cărau după ele valiza peste tot. Dar, cum se făcu seară, începură să se agite şi să fugă în susul şi–n josul scărilor, în cele din urmă, se ascunseră sub covor.

— Ce–i? întrebă Emulul.

— Vinefi *Gâramârafi*! şopti Fifi.

— *Gâramâra*? Ce–i aia? întrebă Emulul, un pic speriat.

Tofi făcu ochii mari, apoi rânji, arătându–şi dinţişorii şi încercând să pară foarte fioroasă.

— *Reafi şi urâtăfi!* zise Fifi. *Încuiefi uşafi!* Emulul fugi degrabă la Momimama şi îi spuse:

— Au zis că vine o *gâramâră* rea şi urâtă şi că trebuie să încuiem toate uşile!

— Bine, dar n–avem cheie decât la uşa de la pivniţă, spuse Momimama îngrijorată. Of, am zis eu c–o să ne trezim cu tot felul de încurcături...

Şi plecă după Momitata, ca să–i povestească tărăşenia cu nou–veniţii.

— Trebuie să pregătim puşca şi să blocăm uşile cu mobile, spuse Momitata. O *gâramâră* aşa de mare poate fi foarte periculoasă. O să pun ceasul cu alarmă în salon, iar Tofi şi Fifi pot să doarmă sub patul meu.

Însă Tofi şi Fifi se furişaseră deja într–un sertar şi nici gând să mai iasă de acolo.

Momitata dădu din cap nemulţumit şi plecă să–şi ia puşca din magazia cu lemne.

Era august şi începuse să se întunece mai devreme, iar grădina era plină de umbre negre, ca de catifea. Vântul şuiera mohorât prin pădure, iar licuricii îşi aprinseseră făcliile.

Momitata se îndreptă spre magazia de lemne cu inima strânsă. Dacă *Gâramâră* se ascundea după vreun tufiş! Nici măcar nu ştia cum arată... şi, mai ales, cât era de mare. Când se întoarse, Momitata puse canapeaua în faţa uşii și zise:

— Trebuie să lăsăm lumina aprinsă peste noapte! Toată lumea să fie pregătită, iar Unchiașul Puftabac să doarmă în casă în seara asta!

Era groaznic de palpitant! Momitata ciocăni uşor în sertar şi spuse:

— Vă apărăm, n–aveţi teamă!

Dar din sertar nu se auzi nici pâs. Atunci Momitata deschise cu grijă sertarul, să vadă dacă nu cumva Tofi şi Fifi fuseseră răpite. Însă micuţele dormeau în pace, cu valiza alături.

— Poate ar fi bine să mergem la culcare, totuşi, zise Momitata. Dar înarmaţi–vă!

După multă agitaţie şi vorbărie, se duseră cu toţii în camerele lor şi, încet–încet, se lăsă tăcerea peste momicasă. Lampa cu gaz lumina singuratică în salon.

Se făcu miezul nopţii. Apoi bătu de unu... Puţin după două, Domnul Bizam se trezi şi, nu se ştie de ce, simţi că musai trebuie să coboare. Somnoros, dădu să iasă pe verandă şi, spre marea lui mirare, se trezi nas în nas cu canapeaua mare şi grea, aşezată de–a latul uşii.

— Ce le mai dă prin cap! mormăi Domnul Bizam, încercând din răsputeri să dea canapeaua la o parte.

Atunci sună alarma ceasului pe care Momitata îl pusese în salon.

Cât ai clipi, casa se umplu de strigăte, împuşcături şi tropăit. Dădură cu toţii buzna în salon, înarmaţi care cu ce găsise: topoare, foarfece, pietre, lopeţi, cuţite. Se holbară năuciţi la Domnul Bizam.

— Unde–i *Gâramâra*?

— Aiurea, eu eram, spuse Domnul Bizam arţăgos. Voiam doar să ies să mă uit pe–afară. Uitasem de *gâramâra* voastră prostească.

— Păi du–te atunci, fuguţa! Da' să nu ne mai sperii aşa! zise Fandosel şi deschise larg uşa de la intrare.

Atunci o văzură pe *Gâramâra*. O văzură toţi. Stătea nemişcată pe aleea cu nisip din faţa treptelor şi se uita ţintă la ei, cu ochi rotunzi şi goi.

Nu era foarte mare şi nu părea nici primejdioasă. Dar se vedea de la o poştă că era tare rea şi că nu avea niciun gând să plece prea curând. Iar asta era înfiorător!

Nimeni n–avu curaj s–o atace. Arătarea aşteptă o vreme, apoi dispăru în întunericul grădinii. Acolo unde stătuse, pământul îngheţase.

Fandosel închise uşa şi se cutremură:

— Bietele Tofi şi Fifi, spuse el. Emulule, ia vezi dacă sunt treze! Erau treze.

— A *plecatfi?* întrebă Fifi.

— *Dormiţifi liniştitefi!* le îndemnă Emulul. Tofi oftă şi zise:

— Ce binefi!

Apoi traseră valiza mai aproape şi se culcară la loc.

— Putem să mergem şi noi înapoi în pat? întrebă Momimama.

— Da, mergeţi! zise Momi. Eu şi Unchiaşul Puftabac o să stăm de pază până răsare soarele. Dar n–ar fi rău să–ţi pui geanta sub pernă, aşa... ca să fii sigură!

Rămaşi singuri în salon, Momi şi Puftabac jucară poker până în zori. Cât despre *Gâramâra* – nu se mai arătă în noaptea aceea.

În dimineaţa următoare, Emulul intră îngrijorat în bucătărie şi spuse:

— Am vorbit cu Tofi şi Fifi.

— Şi acum ce mai e? oftă Momimama.

— *Gâramâra* vrea să le ia valiza.

— Vai de mine, ce bestie! izbucni Momimama. Să le fure lucruşoarele?!

— Da, de necrezut! întări Emulul. Atâta că... e puţin mai complicat. Se pare că valiza e a Gâramârei. –Hm, spuse gânditoare Momimama. Asta complică, într–adevăr, lucrurile. Hai să vorbim cu

Fandosel, că el se pricepe să descurce iţele în treburi din astea. Fandosel se arătă foarte interesat.

— Mda, un caz deosebit! spuse el. Trebuie să ţinem şedinţă. Toată lumea să fie prezentă la tufele de liliac la ora trei, ca să lămurim situaţia.

Era o după–amiază frumoasă şi caldă şi văzduhul era plin de minunate arome şi zumzet de albine. Grădina încântătoare era ca un uriaş buchet în culorile vii pe care vara târzie le aduce.

Întinseră hamacul Domnului Bizam între tufe şi prinseră de el o plăcuţă pe care scria: PROCUROR – PROCESUL *GÂRAMÂREI*. Aşezat pe o ladă, cu o perucă din vată, Fandosel aştepta ceremonios.

Nu încăpea îndoială că el era judecătorul. În faţa lui, aşezate după o bară de lemn, care era, fără doar şi poate, boxa acuzaţilor, Tofi şi Fifi mâncau cireşe.

— Eu vreau să fiu procurorul! zise Smiorc (nu uitase că Tofi şi Fifi îl făcuseră „şobolan chel şi bătrân").

— Atunci eu o să fiu avocatul lor, spuse Emulul.

— Şi eu? vru să ştie Domniţa Fandosica.

— Tu eşti... juratul, vocea cetăţenilor! răspunse Fandosel. Familia mominilor o să fie martorii. Iar Unchiaşul poate să fie grefierul. Dar, Puftabac, te rog să iei notiţe temeinic despre decursul procesului!

— Şi *Gâramâra* de ce n–are avocat? întrebă Smiorc.

— Pentru că n–are nevoie! răspunse Fandosel. Valiza e a ei. Pe locuri, fiţi gata, start! strigă el apoi şi bătu de trei ori cu ciocănelul în ladă.

— *Pricepifi* ce *facfi?* întrebă Tofi.

— *Delocfi!* răspunse Fifi şi scuipă un sâmbure de cireaşă drept spre judecător.

— Să vorbiţi când vă–ntreb eu! se răţoi Fandosel. Răspundeţi cu *da* sau nu. Nimic altceva! Valiza în cauză e a voastră sau a Gâramârei?

— *Dafi!* răspunse Tofi.

— *Nufi!* răspunse Fifi.

— Notează că se contrazic! ţipă Smiorc. Fandosel bătu în ladă:

— Linişte, vă rog! strigă el. Vă mai întreb o ultimă dată – a cui e valiza?

— A *noastrăfi!* răspunse Fifi.

— Au zis că a lor e, tălmăci Emulul. Azi–dimineaţă ziceau că nu.

— Aha, păi atunci nu trebuie să i–o dăm Gâramârei, spuse Fandosel uşurat. Deşi... e păcat de toate pregătirile pe care le–am făcut.

Tofi se întinse şi îi şopti ceva Emulului.

— Tofi zice că doar *conţinutul* valizei e al Gâramârei, spuse el.

— Ha! sări Smiorc. Bănuiam eu! Atunci e clar, ce să mai! *Gâramâra* îşi ia înapoi Conţinutul, iar feţele de guvid păstrează valiza.

— Ba nu–i clar deloc! strigă Emulul cu hotărâre. Nu contează cine–i proprietarul Conţinutului, întrebarea e cine are *dreptul* la acest conţinut! Lucrul potrivit la locul potrivit! Aţi văzut–o pe *Gâramâra*

asta. Şi vă întreb eu acum – arăta ca una care ar avea dreptul la Conţinut?

— Ai dreptate! spuse Smiorc uluit. Eşti isteţ foc! Dar gândeşte–te ce singură se simte biata *Gâramâra* când ştie că nimeni n–o place şi ea însăşi urăşte pe toată lumea. Poate că–i singura ei avere, Conţinutul ăsta, şi noi vrem să i–o luăm! Singură în noapte, alungată de toţi, continuă Smiorc cu o voce tremurătoare, lipsită de singura ei avuţie de către unele ca Tofi şi Fifi...

Smiorc îşi suflă nasul zgomotos şi nu mai putu continua. Fandosel ciocăni în ladă:

— *Gâramâra* n–are nevoie de apărare, spuse el. În plus, punctul tău de vedere e subiectiv, iar al Emulului, la fel. Să poftească martorii! Aveţi cuvântul!

— Ne sunt dragi Tofî şi Fifi, cuvântară mominii. *Gâramâra* nu ne–a plăcut de la bun început şi ar fi păcat să i se dea ei Conţinutul!

— Dreptatea e dreptate! zise Fandosel solemn. Trebuie să fiţi cinstiţi! Mai ales pentru că Tofi şi Fifi nu par să priceapă diferenţa dintre bine şi rău. Aşa s–au născut şi n–avem ce să le facem. Domnul procuror are ceva de adăugat?

Însă Domnul Bizam adormise în hamac.

— Eh, zise Fandosel. Pesemne că oricum nu–l interesa. înainte să dau verdictul, vreau să ştiu dacă s–au pronunţat toate părţile.

— Scuze, spuse juratul, dar n–ar ajuta la clarificarea situaţiei să ştim ce este, de fapt, Conţinutul? Tofî şopti din nou ceva. Emulul încuviinţă.

— E secret! spuse el. Tofi şi Fifi susţin că e cel mai frumos lucru de pe lume, iar *Gâramâra* zice că–i cel mai de preţ!

Fandosel dădu nemulţumit din cap şi se încruntă:

— Un caz dificil... spuse el. Tofi şi Fifi au gândit bine, dar au acţionat greşit. Dreptatea trebuie să învingă! Trebuie să mă gândesc. Linişte în sală, vă rog!

Toată lumea tăcu chitic. Nu se mai auzea decât bâzâitul albinelor printre copacii grădinii ce se perpelea în soarele arzător.

Brusc, o adiere ca de gheaţă înfiora firele de iarbă. Soarele se ascunse după un nor şi grădina se făcu dintr–odată cenuşie.

— Ce–a fost asta? se miră Unchiaşul Puftabac, ridicând creionul de pe foaia de hârtie pe care nota conştiincios.

— S–a întors... şopti Domniţa Fandosica. Aşezată pe iarba îngheţată, *Gâramâra* se holba la ei. Îşi mută apoi încet privirea spre Tofi şi Fifi. Începu să mârâie şi se apropie greoaie.

— *Ajutorfi!* ţipă Tofi. *Fricăfi!*

— Opreşte–te, Gâramâro! îi strigă Fandosel. Am ceva să–ţi spun! *Gâramâra* se opri.

— Gata, m–am gândit! Ce–ai zice dacă Tofi şi Fifi ar cumpăra Conţinutul valizei? Cât vrei pe el?

— Mult! răspunse *Gâramâra*, cu vocea ei de gheaţă.

— Muntele meu de aur de pe insula forfoteilor ajunge? întrebă Fandosel. *Gâramâra* dădu din cap că nu.
— Brrr, ce frig s–a făcut! zise Momimama. Mă duc să iau un şal, adăugă ea şi o luă spre casă prin iarba îngheţată.
Ajunsă pe verandă, Momimamei îi veni o idee. Se însufleţi deodată şi ridică pălăria Vrăjitorului. De i–ar plăcea Gâramârei... Se întoarse apoi la locul judecăţii, puse pălăria pe iarbă şi spuse:
— Uite, Gâramâro, cel mai de preţ lucru din Valea Mominilor! Dac–ai şti ce poate ieşi din pălăria asta! Norişori frumoşi cu care te poţi plimba, sirop de zmeură şi pomi plini de roade! Singura pălărie de vrăjitor din lume!
— Dovedeşte! zise *Gâramâra* dispreţuitoare. Momimama puse câteva cireşe în pălărie.
Toată lumea aştepta cu sufletul la gură.
— Sper să nu iasă ceva îngrozitor, îi şopti Unchiaşul Puftabac Emulului.
Avură însă noroc. Când *Gâramâra* se uită în pălărie, era plină cu rubine.
— Vezi? zise Momimama bucuroasă. îţi dai seama ce poate ieşi dacă pui un dovleac, de pildă!
Gâramâra se uită la pălărie. Apoi la Tofi şi Fifi. Apoi din nou la pălărie. Era limpede că tot cântărea ce să facă.
În cele din urmă, arătarea luă pălăria Vrăjitorului şi, fără o vorbă, se îndepărtă ca o umbră cenuşie şi rece. Şi nici că s–au mai întors în Valea Mominilor, nici *Gâramâra*, nici pălăria Vrăjitorului.
Culorile grădinii se înviorară pe dată şi vara continuă, cu zumzetele şi miresmele ei.
— Bine c–am scăpat de pălărie! spuse Momimama. De data asta s–a dovedit folositoare!
— Dar norişorii noştri erau drăguţi... zise Smiorc.
— Şi ce frumos ne–am jucat de–a Tarzan în junglă, spuse şi Momi melancolic.
— *Călătoriefi spâncenatăfi*! zise Fifi veselă şi ridică valiza, care fusese tot timpul în boxa acuzaţilor.
— *Fenomenalfi!* spuse Tofi şi o luă pe Fifi de mână.
Porniră spre momicasă, iar ceilalţi rămaseră năuci pe loc, uitându–se lung după ele.
— Acum ce–au mai zis?
— Bună ziua, cam aşa ceva... tălmăci Emulul.

ULTIMUL CAPITOL

Care este foarte lung şi în care ni se descrie călătoria Unchiaşului Puftabac, ni se dezvăluie conţinutul valizei misterioase, în care aflăm cum şi–a găsit Momimama geanta pierdută şi, de bucurie, a organizat o mare petrecere şi cum Vrăjitorul soseşte, în sfârşit, în Valea Mominilor

Era sfârşitul lui august. Bufniţele buhuiau noaptea şi stoluri mari de lilieci dădeau tăcute roată grădinii. în pădure licuricii roiau peste tot, iar marea fremăta neliniştită. Întreaga natură părea tulburată, în aşteptare, iar luna era mare, de un galben aprins. Lui Momi îi plăcuseră întotdeauna acele ultime zile de vară, nu ştia prea bine de ce.

Freamătul vântului şi al mării era altfel, un aer de schimbare plutea peste tot. Copacii încremeniseră în aşteptare.

„Oare se întâmplă ceva neobişnuit?" se gândi Momi.

Se trezise, dar rămăsese în pat, cu ochii în tavan. „Hm, trebuie că–i încă devreme. O să fie soare azi..." cugetă el mai departe.

Întoarse apoi capul şi văzu că patul Unchiaşului Puftabac era gol. Şi, în aceeaşi clipă, auzi semnalul secret, o fluierătură lungă şi două scurte, ceea ce însemna: „Ce planuri ai azi?"

Momi sări numaidecât din pat şi se uită pe fereastră. Grădina încă moţăia în umbră şi răcoare, iar Puftabac aştepta.

— Hei, hei! strigă Momi încetişor, ca să nu–i trezească pe ceilalţi, şi coborî pe scara din frânghie.

Salutare!

— Salut, salut! răspunse Puftabac. Porniră spre râu şi se aşezară pe balustrada

podului, bălăngănindu–şi picioarele deasupra apei. între timp, soarele se ridicase deasupra copacilor şi le bătea drept în ochi.

— Aşa stăteam şi astă–primăvară, zise Momi. Când am ieşit noi doi de la hibernat şi ceilalţi încă dormeau.

Unchiaşul încuviinţă, meşterind la bărcuţele lui din trestie, pe care apoi le lăsa să plutească la vale pe râu.

— Încotro se duc? întrebă Momi.

— Spre locuri unde eu n–am ajuns, răspunse Puftabac, uitându–se după micile ambarcaţiuni ce dispăreau, una după cealaltă, în cotul râului.

— Încărcate cu mirodenii, dinţi de rechin şi smaralde, zise Momi. Unchiaşul oftă.

— Mă întrebai ce am de gând să fac azi? Tu? Ai pus ceva la cale? întrebă Momi.

— Da, răspunse Puftabac. Am pus ceva la cale... de unul singur...

Momi se uită îndelung la Unchiaş şi, într–un târziu, zise:

— Vrei să pleci... Puftabac dădu din cap că da.

Rămaseră aşa o vreme, tot bălăngănindu–şi picioarele, fără să scoată o vorbă. Râul curgea neostenit, spre acele locuri îndepărtate unde Unchiaşul Puftabac tânjea să ajungă şi către care avea să călătorească singur–singurel.

— Când pleci? întrebă Momi.

— Numaidecât! răspunse Puftabac şi aruncă în apă deodată restul de bărcuţe pe care le făurise.

Se dădu jos de pe balustrada podului şi adulmecă aerul dimineţii. Era o zi bună pentru cutreierat.

Culmea munţilor se contura roşiatică în lumina răsăritului, iar cărarea ce i se aşternea înainte ducea hăt, până acolo sus, şi dispărea în spatele stâncilor, coborând, pesemne, spre vreo altă vale şi urcând apoi din nou spre alte culmi...

Momi se uită în timp ce Puftabac îşi împacheta cortul.

— Şi o să stai mult? îl întrebă el pe Unchiaş.

— Nu, răspunse Puftabac. Mă întorc în prima zi de primăvară şi fluier sub fereastră. Un an trece repede!

— Da, zise Momi. Drum bun!

— Cu bine! spuse Unchiaşul.

Momi rămase pe pod, uitându–se după Puftabac, care se făcu tot mai mic în depărtare, până când dispăru printre meri şi mesteceni. Apoi auzi însă muzicuţa Unchiaşului.

„Toate vieţuitoarele pădurii şi–au prins fundă–n coadă! E vesel Puftabac..." îşi zise Momi.

Muzica se auzi tot mai slab, apoi pieri. Atunci Momi porni încet spre casă, prin grădina udă de rouă. Pe trepte le găsi pe Tofi şi Fifi, care, făcute ghem, se încălzeau la soare.

— *Salutfi*! zise Tofi.

— Salutare! răspunse Momi, care acum înţelegea limba lor (cu toate că–i era greu s–o vorbească). –Ai *bocitfi*? întrebă Fifi.

— Aş! răspunse Momi. Puftabac a plecat.

— Tristfi, zise înţelegătoare *Tofi. Bucurosfi un picfi dacăfi daifi pupicfi la Tofi?*

Momi îi dădu lui Tofi un pupic pe nas, dar asta nu păru să–l înveselească defel. Atunci Tofi şi Fifi îşi apropiară capetele şi şuşotiră o vreme. Apoi Fifi anunţă solemn:

— Îţi *arătămfi Conţinutulfi!*

— Din valiză? se miră Momi.

Tofi şi Fifi încuviinţară cu însufleţire.

— *Vinofi, vinofi!* îl chemară ele pe Momi şi o zbughiră în tufişuri.

Momi se târî în patru labe după ele. Acolo, în inima hăţişului, Tofi şi Fifi îşi făcuseră o ascunzătoare, decoraseră frumos în jur cu pene şi pietre albe şi atârnaseră scoici pe rămurele. Era bine ferită de orice privire – nimeni n–ar fi ghicit, trecând pe lângă tufişuri, că acolo era ascunzişul lor tainic. La loc de cinste, pe un covoraş de rafie, era aşezată valiza.

— Covoraşul Domniţei Fandosica! zise Momi. îl tot căuta ieri!

— Da, spuse Fifi. L–am *găsitfi, eafi* nu *ştiefi!*

— Hm, zise Momi. Şi, îmi arătaţi ce–i în valiză au ba?

Tofi şi Fifi încuviinţară încântate. Se puseră de o parte şi de cealaltă a valizei şi începură să numere foarte serioase.

— *Unfi! Doifi! TREI FI!* strigară ele şi pac, deschiseră valiza.

— Măi să fie! se minună Momi. întregul ascunziş se umplu de o lumină blândă, roşiatică. în valiză era un rubin, mare cât un cap de panteră, strălucitor ca un apus de soare, viu ca focul, cu licăriri de lumină oglindită pe ape.

— *Placefi?* întrebă Tofi.

— Da, răspunse Momi cu o voce gâtuită.

— Nu *maifi plângifi,* da? zise Fifi. Momi dădu din cap că nu.

Tofi şi Fifi oftară uşurate şi se aşezară să se uite la uluitoarea piatră preţioasă. Se tot holbară tăcute o vreme, ca vrăjite.

Rubinul îşi schimba nuanţele neîncetat. Uneori era deschis la culoare, cu licăriri rozalii, precum un vârf de munte acoperit de omăt, în lumina răsăritului. Apoi tăioase sclipiri de un roşu aprins, ca focul, izbucneau din inima pietrei şi rubinul semăna cu o lalea neagră, cu stamine ca nişte mici scântei.

— Ooo, de–ar vedea Puftabac! zise Momi.

Rămase cu ochii aţintiţi asupra rubinului. Timpul parcă se scurgea mult mai încet, iar gândurile mominului erau tot mai măreţe, într–un târziu spuse:

— Ce frumos! Pot să mai vin şi altă dată să mă uit la el?

Însă Tofi şi Fifi nu–i răspunseră.

Momi ieşi din ascunzătoare, în lumina palidă a zilei. Se simţea puţin ameţit şi fu nevoit să se aşeze pe iarbă să–şi vină în fire. „Măi să fie! îşi zise el. Pun pariu că ăsta–i Rubinul Regelui pe care Vrăjitorul îl caută pe Lună. Şi, când colo, e în valiza lor... De necrezut!"

Momi căzu pe gânduri. Nu băgă de seamă când Domniţa Fandosica veni şi se aşeză lângă el. După un timp, Fandosica îl atinse uşurel pe vârful cozii.

— A, tu erai! tresări Momi. Domniţa Fandosica zâmbi.

— Mi–ai văzut noua coafură? îl întrebă ea şi întoarse capul să–i arate.

— Aoleu! îi scăpă lui Momi.

— Ei, îţi zburdă mintea creanga! spuse Domniţa Fandosica. Ia zi, ce te frământă?

— Floricica mea dragă, nu pot să–ţi spun, se posomori Momi. Inima mi–e grea, căci Unchiaşul Puftabac a pornit la drum.

— Nu mai spune! se miră Domniţa Fandosica.

— Ba da. Şi–a luat rămas–bun... doar de la mine, n–a mai trezit pe nimeni altcineva, zise Momi.

Rămaseră aşezaţi pe iarbă. Soarele se ridica încet pe cer şi razele lui îi învăluiră în căldură. Smiorc şi Fandosel apărură pe verandă.

— Salutare! îi întâmpină Domniţa Fandosica. Ştiţi că Unchiaşul a plecat spre miazăzi?

— Fără mine?! se supără Smiorc.

— Uneori e bine să fii singur, îl împacă Momi. Eşti încă prea mic să–nţelegi. Unde sunt ceilalţi? –Emulul a plecat la cules de ciuperci, spuse Fandosel. Iar Domnul Bizam şi–a mutat hamacul în casă, zice că se lasă frigul noaptea. Iar maică–ta e foarte prost dispusă azi, să ştii!

— Supărată sau tristă? întrebă Momi uimit.

— Mai degrabă tristă, zic eu, răspunse Fandosel.

— Atunci trebuie să mă duc degrabă în casă, spuse Momi şi se ridică. Mă şi sperii!

O găsi pe Momimama aşezată pe sofaua din salon. Părea tare nefericită.

— Ce s–a întâmplat? o întrebă Momi.

— Ceva îngrozitor, dragul meu! răspunse Momimama. Mi–a dispărut geanta! Nu mă descurc fără ea.

Am căutat peste tot, dar în zadar!

— Îngrozitor, într–adevăr! întări Momi. Trebuie s–o găsim!

Şi se puseră cu toţii pe căutat, mai puţin Domnul Bizam, care refuză cu încăpăţânare să ajute: –Dintre toate lucrurile netrebuincioase de pe

lume, găsesc că gentile sunt cele mai nefolositoare. Dacă te gândeşti bine, timpul se scurge şi zilele se petrec la fel, fie că dumneata ai geantă au ba! filozofă el. –Ba aş zice că nu–i deloc totuna! spuse Momitata. Mi se pare tare ciudat să n–aibă geantă, nu cred c–am văzut–o vreodată fără!

— Aveai multe lucruri în ea? întrebă Fandosel.

— Nu, răspunse Momimama. Doar strictul necesar pentru orice situaţie – şosete, caramele, sârmă, prafuri de stomac şi aşa mai departe.

— Şi ce ne dai dacă o găsim? vru să ştie Smiorc.

— Ce vreţi voi! răspunse Momimama. Facem o petrecere mare şi puteţi să mâncaţi doar prăjituri la cină şi n–o să bat pe nimeni la cap să se spele sau să se culce devreme!

Atât le trebui să audă! Continuară căutarea cu puteri înzecite. Răscoliră toată casa. Se uitară sub paturi şi covoare, în cuptor şi în pivniţă, în mansardă şi pe acoperiş. Scormoniră prin toată grădina, cotrobăiră în magazia cu lemne şi se duseră chiar şi până la râu. Nici urmă de geantă!

— Nu cumva te–ai suit cu ea în copac sau ai avut–o cu tine când te–ai scăldat? o descusu Smiorc.

— Nu! răspunse Momimama. Of, tare–s necăjită!

— Trimitem o telegramă! veni Fandosel cu ideea.

Zis şi făcut. Telegrama plecă de–ndată, cu două ştiri de mare importanţă:

UNCHIAŞUL PUFTABAC A PĂRĂSIT VALEA MOMINILOR!

Plecare misterioasă în zori!

Iar dedesubt, cu litere şi mai mari:

GEANTA MOMIMAMEI A DISPĂRUT!

Niciun indiciu! Căutarea continuă! Recompensă – nemaipomenită petrecere de august!

De–ndată ce se duse vestea, se iscă zarvă mare în pădure, sus pe munte şi pe malul mării. Toate vietăţile plecară în căutare. Doar bătrânii şi cei neputincioşi rămaseră acasă şi toată Valea Mominilor răsună de strigăte şi alergătură.

— Ohoho, ce mai tevatură! zise Momimama, dar nu se poate spune că nu era mulţumită.

— Ce *cautăfi*? întrebă Fifi.

— Geanta mea, ce altceva?! răspunse Momimama.

— *Aiafi neagrăfi*? întrebă Tofi. Cu *patrufi buzunărelefi?*

— Ce–ai spus? întrebă Momimama, prea neliniştită să poată asculta cu atenţie.

— *Geantafi neagrăfi,* cu *patrufi buzunărelefi,* repetă Tofi.
— Da, da, aceea, zise Momimama. Mergeţi şi vă jucaţi, micuţelor, nu vă faceţi griji pentru mine!
— Ce *zicifi?* zise Fifi când ieşiră în grădină.
— Nu–mi *placefi* s–o *vădfi necăjităfi,* spuse Tofi.
— Păi... să i–o *dămfi înapoifi,* oftă Fifi. *Darfi* ce *binefi* se *dormeafi* în *buzunărelefi...*
Tofi şi Fifi se duseră la ascunzătoarea din tufişuri, pe care încă n–o descoperise nimeni, şi scoaseră geanta Momimamei de sub o tufă de trandafiri.
Ceasul bătea de douăsprezece fix când Tofi şi Fifi străbătură grădina, trăgând geanta după ele. Şoimul fu primul care le văzu şi plecă să răspândească vestea în Valea Mominilor. O nouă telegramă dădu tuturor de ştire că:

GEANTA MOMIMAMEI RECUPERATĂ!

Tofi şi Fifi au găsit–o! Scene emoţionante acasă la momini!
— Nu–mi vine să cred! se bucurase Momimama. Ooo, ce minunat! Unde aţi găsit–o?
— În *tufişfi,* răspunsese Tofi. Ce *binefi* se *dormeafi* în *eafi...*
Dar, chiar în clipa aceea, căutătorii dăduseră cu toţii buzna în casă şi Momimama n–a aflat niciodată că Tofi şi Fifi îi folosiseră geanta pe post de culcuş (şi poate mai bine că n–a aflat...).
Pe urmă nimeni nu se mai gândi la altceva decât la petrecerea din seara aceea. Totul trebuia să fie gata până să răsară luna. Ce bucurie să pregăteşti o mare petrecere când ştii cu siguranţă că o să fie frumos şi când invitaţii sunt chiar cei pe care ţi–i doreşti!
Până şi Domnul Bizam se arătă interesat:
— Vă trebuie multe mese! îi sfătui el. Şi mari, şi mici. Să le răspândiţi peste tot, în cele mai neaşteptate locuri, căci toată lumea o să se vânture de colo, colo, n–o să stea nimeni ţintuit pe un scaun toată noaptea. Ba mă tem c–o să mişune peste tot, mai rău decât de obicei. Şi, la început, trebuie să puneţi pe masă tot ce aveţi mai de soi. Mai târziu nu mai contează ce le daţi să mănânce, că vor fi deja binedispuşi. Şi nu–i plictisiţi cu parade şi cântece şi alte chestii din astea, lăsaţi–i pe ei să–şi facă programul după cum poftesc!
După ce le–a împărtăşit aceste uimitoare sfaturi de viaţă, Domnul Bizam s–a retras în hamacul lui, să citească din cartea lui, *Despre inutilitatea tuturor lucrurilor pe lume.*
— Cu ce să mă–mbrac? întrebă emoţionată Domniţa Fandosica. Şi ce–mi pun în păr? Podoaba albastră, din pene, sau diadema de perle?
— Pune–ţi penele! zise Momi. Doar pene, la urechi şi la glezne. Şi, poate, două, trei în vârful cozii.

— Mulţumesc! spuse Fandosica şi o zbughi. La uşă fu gata să se ciocnească de Fandosel, care ieşea cu braţele încărcate de lampioane din hârtie colorată.

— Hei, uită–te pe unde mergi! strigă el. Storceşti lampioanele! De–aş putea pricepe vreodată la ce sunt bune surorile! adăugă el enervat şi se duse să atârne lampioanele în pomii din grădină.

Între timp, Emulul pregătise felurite focuri de artificii: ploaie de stele, dragoni, foc bengal, fântâni de argint şi rachete cu reacţie.

— Nu ştiu cât mai rabd s–aştept! zise Emulul cu însufleţire. Nu putem s–aprindem măcar una, doar aşa... de probă?

— Nu se văd în lumina zilei, spuse Momitata. Dar, dacă vrei, poţi să iei o petardă şi s–o aprinzi în pivniţă.

Momitata pregătea butoaiele cu punci. Puse stafide şi migdale, flori de nufăr zaharisite, ghimbir, zahăr şi floare de nucşoară, câteva lămâi şi vreo doi litri de lichior de scoruşe, pentru o savoare...

specială.

Din când în când gusta, să vadă cum a ieşit. Era *foarte* bun!

— Păcat că n–avem muzică, zise Smiorc. Unchiaşul Puftabac a plecat.

— Lasă că punem cutia muzicală, spuse Momitata. Se rezolvă! Şi, când dăm noroc a doua oară, în cinstea lui Puftabac să fie!

— Şi prima oară în cinstea cui? întrebă Fandosel, plin de speranţă.

— A lui Tofi a lui Fifi, bineînţeles! răspunse Momitata.

Pregătirile nu mai conteneau. Locuitori din întreaga vale, din pădure, de pe munţi şi de pe malul mării soseau cu braţele încărcate cu mâncare şi băuturi, iar mesele din grădină erau deja pline de bunătăţi. Grămezi uriaşe de fructe arătoase, farfurii pline cu sandviciuri, iar pe mesele mai mici de sub tufe erau aranjate frumos nuci, bucheţele de flori, morcovi sălbatici, spice de grâu, boabe de mure şi zmeură trase pe paie. Momimama amesteca aluatul pentru clătite în cadă, căci nu avea îndeajuns de multe castroane. Aduse din pivniţă unsprezece borcane mari cu dulceaţă (cel de–al doisprezecelea crăpase când Emulul aprinsese petarda, dar nu–i bai, căci Tofi şi Fifi linseseră aproape tot).

— De *necrezutfi!* spuse Tofi. *Atâtafi zarvăfi* în *cinsteafi noastrăfi!*

— Da, *greufi* de *înţelesfi!* întări Fifi.

Tofi şi Fifi fură aşezate la loc de cinste, la masa cea mai mare.

Când se lăsă seara, aprinseră lampioanele, iar Emulul bătu gongul, ceea ce însemna: „Să–i dăm drumul!"

La început toată lumea era foarte serioasă.

Se îmbrăcaseră în cele mai frumoase straie şi nu prea se simţeau în largul lor. Se salutau unii pe alţii, făceau cuviincioase plecăciuni şi spuneau „Ce noroc că nu plouă!" şi „Ce bine că s–a găsit geanta!" Nimeni n–avea curaj să se aşeze.

Momitata ţinu un mic discurs, în care le spuse tuturor de ce ţineau petrecerea şi le mulţumi lui Tofi şi lui Fifi. Apoi spuse ceva despre

scurta vară nordică şi îi îndemnă să se bucure de zilele frumoase. Pe urmă începu să vorbească despre copilăria lui.

Atunci sosi Momimama cu o roabă plină cu clătite și toată lumea începu să aplaude. Petrecerea se însufleţi pe dată. Întreaga grădină, ba nu, întreaga vale era plină de măsuţe luminate. Licuricii roiau peste tot, iar lampioanele agăţate în copaci se legănau în adierea nopţii ca nişte fructe mari şi frumoase.

Artificiile–rachetă ţâşniră spre cerul de august şi sus, sus de tot, explodară într–o ploaie de stele albe, care se lăsă încet asupra Văii Mominilor.

Toate vietăţile îşi ridicară boturile spre nemaipomenitul spectacol şi izbucniră în urale. Ooo, era tare frumos!

Veni rândul fântânii de argint, apoi focul bengal se înălţă deasupra copacilor! Iar pe poteca din grădină, Momitata aducea rostogolind un butoi cu punci. Toată lumea veni în fugă, cu paharele pregătite, iar Momitata le umplu cu vârf pe toate: pahare, căni şi castroane, cupe din scoarţă de mesteacăn, cochilii de scoici şi cornete din frunze.

— Trăiască Tofi şi Fifi! răsună întreaga vale. Uraaa! Uraaa! Uraaa!

— *Urafi!* ţipară Tofi şi Fifi.

Apoi Momi se sui pe un scaun şi spuse solemn:

— Ridic acum paharul în cinstea Unchiaşului Puftabac, care rătăceşte spre miazăzi, singur, dar cu siguranţă la fel de fericit ca noi toţi. Să–i urăm să găsească loc bun pentru ridicat cortul şi să aibă mereu inima uşoară!

Şi, din nou, toată suflarea închină paharele.

— Ai vorbit frumos! îl lăudă Domniţa Fandosica pe Momi când se aşeză.

— Ei, da, zise Momi sfios. Dar m–am pregătit dinainte!

Momitata aduse cutia muzicală şi o boxă uriaşă. Cât ai clipi, valea se umplu de muzică, dănţuit, ţopăieli, piruete, tropăituri şi zbânţuială. Duhurile copacilor dansau în văzduh, cu părul fluturând. Până şi şoricei ţepeni de picioare ieşiră la dans.

— Îmi acorzi, te rog, acest dans? zise Momi şi făcu o plecăciune în faţa Domniţei Fandosica.

Când ridică privirea, Momi văzu un glob strălucitor deasupra vârfurilor copacilor.

Era luna de august. Mai mare decât oricând, se arătă pe cerul nopţii, galben–portocalie şi un pic franjurată pe margini, ca o caisă în compot. Razele ei palide aruncară tainice umbre asupra Văii Mominilor.

— În seara asta i se văd şi craterele, spuse Domniţa Fandosica. Uite!

— Tare pustiu trebuie să fie, zise Momi gânditor. Bietul Vrăjitor... Rătăceşte pe–acolo tot căutând!

— De–am avea un binoclu bun, poate că l–am putea vedea, spuse Fandosica.

— Da... zise Momi. Dar acum să dansăm! Şi petrecerea continuă şi mai abitir.
— Obosităfi? întrebă Fifi.
— Nu, răspunse Tofi. Mă *gândeamfi*... *Toatăfi lumeafi* a *fostfi tarefi drăguţăfi* cu *noifi*. Aş *vreafi* să le *facemfi* o *bucuriefi!*
Tofi şi Fifi şuşotiră o vreme, apoi dădură din cap încântate, după care continuară să *şopocăiască.*
Se băgară apoi în ascunzătoarea lor şi scoaseră valiza.
Trecuse de mult de miezul nopţii când grădina se umplu deodată de o lumină roşie ca focul. Petrecăreţii se opriră din dans, crezând că e timpul pentru un alt foc de artificii. Dar nu erau decât Tofi şi Fifi, care deschiseseră valiza. Rubinul Regelui strălucea în iarbă, mai frumos ca niciodată. Focurile, lampioanele, până şi luna păliră în faţa uluitoarei străluciri. Tăcuţi şi cu răsuflarea tăiată, invitaţii se îngrămădiră în jurul sclipitoarei nestemate.
— Ce minune! izbucni Momimama. Smiorc oftă din rărunchi:
— Ce noroc pe Fifi şi Tofi!
Rubinul Regelui strălucea ca un ochi roşu pe Pământul cufundat în noapte, iar Vrăjitorul o zări de sus, de pe Lună. Obosit şi descurajat de zadarnicele–i căutări, tocmai se aşezase pe marginea unui crater să se odihnească, în timp ce pantera neagră dormea pe undeva, pe aproape.
Vrăjitorul îşi dădu seama imediat ce era punctul roşu pe care îl văzuse pe Pământ. Era cel mai mare rubin din lume, Rubinul Regelui, pe care îl căutase preţ de sute de ani! Sări numaidecât în picioare şi, cu ochi sfredelitori, cercetă locul unde zărise piatra preţioasă, în timp ce îşi punea mănuşile şi îşi lega mantia peste umeri. Aruncă nepăsător toate giuvaierele pe care le adunase până atunci, căci nu mai avea ochi decât pentru nepreţuitul rubin, la care avea să ajungă în mai puţin de o jumătate de oră.
Pantera se înălţă în văzduh, cu stăpânul în spinare, gonind prin spaţiul cosmic mai iute decât lumina. Meteoriţi le tăiau calea sfârâind şi praf de stele se lipea de mantia Vrăjitorului întocmai ca zăpada spulberată.
Jos, departe, scânteia roşie a rubinului se înteţi. Vrăjitorul se îndreptă întins spre Valea Mominilor. Cu un ultim salt moale, pantera ateriza pe un vârf de munte.
Locuitorii văii amuţiseră, fermecaţi în faţa Rubinului Regelui. Li se părea că văd aievea, în lucirile lui de foc, cele mai frumoase şi mai îndrăzneţe gânduri şi împliniri ale vieţii lor şi simţeau un dor nesfârşit să facă din nou toate acele lucruri. Momi îşi aminti de plimbările în miez de noapte cu Unchiaşul Puftabac, iar Domniţa Fandosica retrăia aventura cuceririi reginei de lemn. Momimama visa cu ochii deschişi că se afla din nou pe limba de nisip cald de pe insula forfoteilor,

privind fericită cerul printre florile de limba–peştelui care se legănau jucăuşe în adierea brizei.

Erau cu toţii pierduţi în frumoase amintiri. Tresăriră speriaţi când un şoarece mic şi alb, cu ochi roşii, ieşi din pădure şi se apropie în fugă de Rubinul Regelui. După el venea agale o pisică neagră ca smoala, care se opri şi se întinse în iarbă.

Nimeni nu ştia să locuiască vreun şoarece alb sau vreo pisică neagră în Valea Mominilor.

— Pis, pis, pis! zise Emulul.

Pisica însă clipi leneş şi nu catadicsi să răspundă în vreun fel.

— Bună seara, vere! spuse şobolanul–negustor. Şoarecele alb îl privi lung cu ochii lui roşii şi deloc prietenoşi.

Momitata ieşi în întâmpinarea nou–veniţilor cu cupe pline cu punci, dar aceştia nu îl băgară în seamă.

Un aer de nelinişte se abătu asupra văii. Petrecăreţii începură să şuşotească îngrijoraţi, întrebându–se ce se întâmpla. Speriate, Tofi şi Fifi puseră degrabă rubinul în valiză şi o închiseră. Dar, când să plece cu nepreţuita lor comoară, şoarecele alb se ridică pe labele din spate şi începu să crească.

Se făcu mare cât momicasa. Apoi începu să se preschimbe – era Vrăjitorul, cu mănuşi albe şi ochi roşii. Când termină de crescut, se aşeză pe iarbă, uitându–se ţintă la Tofi şi Fifi.

— *Moşfi urâtfi*, *cară–tefi*! se stropşi Fifi.

— Unde aţi găsit Rubinul Regelui? întrebă vrăjitorul.

— *Treabafi noastrăfi!* spuse Tofi. Nimeni nu le văzuse vreodată pe Tofi şi Fifi atât de curajoase.

— Trei sute de ani l–am căutat! continuă Vrăjitorul. Nu–mi pasă de nimic pe lume decât de rubinul ăsta!

— *Nicifi nouăfi!* zise Fifi.

— Nu poţi să le iei Rubinul Regelui! se băgă şi Momi. L–au cumpărat cinstit, de la *Gâramâra*!

Momi nu zise însă nici pâs despre faptul că plata fusese chiar pălăria veche a Vrăjitorului (apropo, acum avea una nouă).

— Daţi–mi ceva să mă întăresc, spuse Vrăjitorul. Treaba asta începe să mă calce pe nervi!

Momimama veni fuguţa cu o farfurie mare de clătite cu dulceaţă.

În timp ce Vrăjitorul mânca, lumea îndrăzni să se apropie un pic, gândind că unul căruia îi plac clătitele cu dulceaţă nu putea fi chiar aşa de primejdios. Că doar poţi vorbi cu el, nu?

— *Bunefi?* întrebă Tofi.

— Da, mulţumesc, răspunse Vrăjitorul. N–am mai mâncat clătite de optzeci şi cinci de ani!

Tuturor li se făcu milă de el pe dată şi se apropiară încă puţin.

După ce termină de mâncat, Vrăjitorul îşi şterse mustăţile şi zise:

— Nu pot să vă iau Rubinul Regelui, căci, dacă l–aţi cumpărat pe drept, trebuie să vi–l răscumpăr sau să mi–l daţi de bunăvoie. Uite, vă dau pe el doi munţi de diamante şi o vale plină cu felurite pietre preţioase! Ce ziceţi?

— Nu! răspunseră într–un glas Tofi şi Fifi.

— Şi nici să mi–l daţi pe degeaba nu vreţi? încercă Vrăjitorul.

— Nu! se încăpăţânară Tofi şi Fifi. Vrăjitorul oftă şi căzu pe gânduri. Părea tare trist. Într–un târziu spuse:

— Continuaţi petrecerea. O să fac câteva vrăji dacă vreţi. Câte una de fiecare. Poftiţi, spuneţi–mi ce vă doriţi! Mai întâi familia mominilor! Momimama întrebă şovăitoare:

— Trebuie să fie ceva care se vede? Sau merge şi cu... idei? Dacă înţelegeţi ce vreau să zic...

— Bineînţeles! răspunse Vrăjitorul. E mai uşor cu lucruri, dar merge şi cu idei.

— Atunci aş vrea ca Momi să nu mai fie trist că a plecat Unchiaşul Puftabac! zise Momimama.

— Nu ştiam că se vede... spuse Momi şi roşi. Vrăjitorul îşi flutură o dată mantia şi tristeţea lui Momi se risipi ca prin farmec. Dorul i se preschimbă în bucuria aşteptării şi mominul se simţi dintr–odată mult mai bine.

— Am şi eu o idee! strigă Momi. Dragă Vrăjitorule, fă masa, cu tot ce–i pe ea, să zboare până la Unchiaşul Puftabac, oriunde ar fi acum!

Cât ai clipi, masa se ridică în aer şi o luă spre miazăzi, cu tot cu clătite, fructe, flori, punci şi caramele, ba şi cu cartea Domnului Bizam, căci o uitase pe un colţ.

— Hei, nu se poate! strigă Domnul Bizam. Să–mi dai cartea înapoi! Acum!

— Ce–i făcut e de nedesfăcut! spuse Vrăjitorul. Dar domnul va primi o carte nouă. Poftiţi!

— *Despre utilitatea tuturor lucrurilor pe lume,* citi Domnul Bizam pe copertă. Bine, dar e complet greşit! Cartea mea era despre *inutilitatea* tuturor lucrurilor. Vrăjitorul izbucni în râs.

— E rândul meu! zise Momitata. Dar ce greu e s–aleg! M–am gândit la o grămadă de lucruri, dar niciunul nu mi se pare destul de bun. O seră, de pildă, e mai distractiv s–o faci singur. O iolă, la fel... De fapt, nu–mi lipseşte nimic!

— Păi atunci poate că nu–i nevoie să–ţi doreşti nimic! sări Smiorc. Lasă–mă pe mine să zic două dorinţe!

— Ei, nici aşa... spuse Momitata. Dacă tot ne dă voie...

— Ai face bine să te grăbeşti, dragul meu, zise Momimama. Cere–i două mape frumoase pentru memoriile tale!

— Da, nu–i rău deloc! încuviinţă Momitata bucuros.

Toată lumea izbucni încântată în urale când Vrăjitorul îi întinse lui Momitata două mape din marochin, incrustate cu aur şi perle.

— Gata, e rândul meu! ţipă Smiorc. Vreau să am barca mea! Să fie ca o scoică şi să–i pui pânză purpurie! Şi catarg din lemn de *jacaranda*! Şi furcheţi din smaralde!

— Doar atât? întrebă Vrăjitorul cu blândeţe şi odată îşi flutură mantia.

Îşi ţinură cu toţii răsuflarea. însă barca nu se ivi.

— N–a mers? întrebă Smiorc dezamăgit.

— Sigur c–a *mers.* Dar am pus–o pe ţărm. O găseşti acolo mâine–dimineaţă.

— Cu furcheţi din smaralde? întrebă Smiorc.

— Da. Patru şi unul de rezervă, îl asigură Vrăjitorul. Cine urmează?

— Hm, zise Emulul. Dacă tot m–ai întrebat, uite cum stă treaba. Aveam o lopăţică de botanist, pe care o împrumutasem de la Fandosel, dar s–a rupt. Aşa că musai îmi trebuie una nouă.

Vrăjitorul îi întinse o lopăţică nouă, iar Emulul făcu respectuos o reverenţă[5], căci era bine–crescut.

— Şi nu oboseşti să tot faci vrăji? întrebă Domniţa Fandosica.

— Nu! Ce–mi cereţi voi e floare la ureche. Şi tu, domnişorică, la ce te–ai gândit?

— La ceva mai greu, cred. Pot să vă spun la ureche?

După ce–i şopti dorinţa, Vrăjitorul o întrebă, uşor mirat:

— Domnişoară, eşti sigură c–o să–ţi şadă bine?

— Da, da! Sunt sigură! spuse Domniţa cu vocea gâtuită de emoţie.

— Bine, atunci! Poftim!

În clipa următoare, un strigăt de uimire străbătu mulţimea.

Înfăţişarea Domniţei Fandosica era cu totul schimbată.

— Ce–ai făcut?! strigă Momi îngrozit.

— I–am zis să–mi facă ochi ca ai reginei de lemn, zise Domniţa Fandosica. N–ai zis tu că–i frumoasă?

— Ba da, dar... mormăi Momi nefericit.

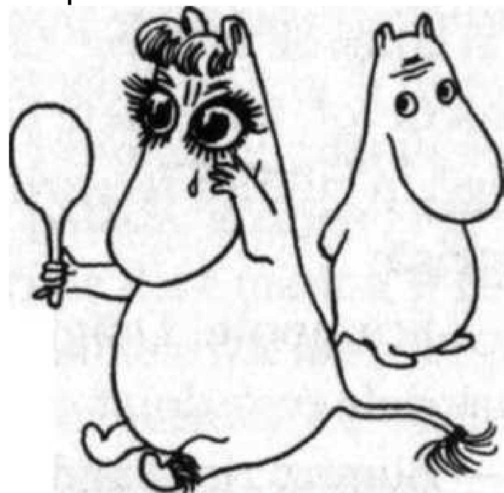
— Nu–ţi plac ochii mei? întrebă Fandosica şi începu să plângă.

— Haide, haide, o îmbărbăta Vrăjitorul. Dacă nu vă place, fratele domnişoarei poate să–şi dorească ochii cei vechi pentru soră–sa!

— Bine, dar eu m–am gândit la cu totul altceva! protestă Fandosel. Ce, e vina mea că are dorinţe prosteşti?

— Şi, la ce te–ai gândit? întrebă Vrăjitorul.

— O maşină a adevărului! răspunse Fandosel. O maşinărie care să–mi spună dacă un lucru e bun sau rău, cinstit sau necinstit!

— E prea greu... spuse Vrăjitorul, dând din cap. Nu pot să fac asta.

5 Emulii fac reverenţe pentru că li se pare caraghios să facă plecăciuni îmbrăcaţi în rochie. (N.a.)

— Eh, bine, atunci o maşină de scris, zise Fandosel. Soră–mea vede la fel de bine şi cu ochii noi!

— Da, dar nu arată la fel de bine ca înainte!

— Te rog!!! se tângui Domniţa Fandosica (între timp făcuse rost de o oglindă). Te rog, cere–i să–mi dea ochii dinainte! Arăt înfiorător!

— Bine, fie, zise Fandosel mărinimos. De dragul onoarei familiei! Sper că după păţania asta vei fi mai înţeleaptă.

Domniţa Fandosica se uită din nou în oglindă şi chiui de bucurie. Ochii ei obişnuiţi erau la locul lor, iar genele erau chiar un pic mai lungi! în culmea fericirii, îşi îmbrăţişa fratele şi strigă:

— Scumpule! Drăguţule! O să–ţi iau eu o maşină de scris drept cadou de primăvară!

— Aiurea, zise Fandosel jenat. Nu mă mai pupa când se uită lumea! N–aveam chef să te văd în halul ăla, asta a fost tot!

— Bun, atunci n–au mai rămas decât Tofi şi Fifi, zise Vrăjitorul. Vă îndeplinesc o dorinţă la amândouă deodată, că nu pot să vă deosebesc defel!

— Dar tufi nu–ţi *doreştifi* nimicii? întrebă Tofi.

— Nu–mi pot îndeplini propriile dorinţe, spuse Vrăjitorul trist. Doar pe ale altora. Dar mă pot preschimba în felurite lucruri!

Tofi şi Fifi se uitară lung la el, apoi îşi apropiară capetele şi *şopocăiră* o vreme. Într–un târziu, Fifi zise:

— O să ne *punemfi noifi* o *dorinţăfi* pentru *tinefi*, că *eştifi* de *treabăfi*. *Vremfi* un r*ubinfi* la f*elfi* de *marefi* şi *frumosfi* ca al *nostrufi*!

Toată lumea văzuse că Vrăjitorul putea râde în hohote, dar nimeni nu–şi închipuia că putea zâmbi. Dar uite că un zâmbet larg îi lumina acum toată faţa. Toată fiinţa lui radia de fericire – ochii, urechile, pălăria, cizmele! Fără să scoată o vorbă, îşi roti pe dată mantia şi ce să vezi! Grădina se umplu din nou de acele sclipiri roşii ca focul şi un rubin geamăn cu Rubinul Regelui se ivi în iarbă – Rubinul Reginei.

— Bucurosfi? întrebă Tofi.

— Mai întrebi! strigă bucuros Vrăjitorul şi ridică giuvaierul cu mare băgare de seamă. Şi acum, toate vietăţile Văii Mominilor, mari şi mici, sunt poftite să–şi spună dorinţele, iar eu o să vi le împlinesc cât e noaptea de lungă. înainte de răsărit însă trebuie s–ajung acasă!

Abia acum petrecerea se dezlănţui cu adevărat!

Pe dinaintea Vrăjitorului se perindară râzând, chiuind, pălăvrăgind, şiruri, şiruri de locuitori ai văii şi ai pădurii, care mai de care mai gălăgios, aşteptându–şi fiecare rândul să i se împlinească dorinţa. Dacă îşi doreau vreo prostie, Vrăjitorul îi lăsa să–şi pună altă dorinţă, căci era tare binedispus. Lumea se încinse din nou la dans şi roabe pline cu clătite proaspete sosiră la mese. Emulul mai aprinse câteva focuri de artificii, iar Momitata îşi aduse memoriile, pe care le aşezase frumos în mapele cele noi, şi le citi cu voce tare despre copilăria lui.

Aşa petrecere nici că se pomenise vreodată în Valea Mominilor!

O, ce minunat să mergi spre casă în liniştea de dinaintea zorilor, cu gândul la un somn bun, după ce te–ai ospătat împărăteşte, ai pălăvrăgit câte–n lună şi–n stele şi ai dansat până ţi s–au înmuiat picioarele! Vrăjitorul porni în zbor spre capătul lumii, şoricuţa–mamă se strecură în cuibul ei şi amândoi sunt la fel de fericiţi.

Dar, poate, cel mai fericit e Momi, care merge şi el spre casă, de mână cu Momimama, în lumina lunii ce păleşte în zori, în freamăt uşor de copaci legănându–se în briza ce bate dinspre mare. Toamna răcoroasă se lasă încet peste Valea Mominilor, căci, altfel, cum ar putea să vină din nou primăvara?